

Hạnh phúc ngay bên cạnh

Xuân Thập Tam Thiếu

review by
Cô Chiêu Nghi

Mục lục

1. Chương 1: Vòng Pink
2. Chương 2: Nếu Một Năm Có 730 Ngày, Một Ngày Có 48 Tiếng
3. Chương 3: Mặt Đen
4. Chương 4: Nếu Một Ngày Có 48 Tiếng, Một Năm Có 730 Ngày
5. Chương 5: Thời Gian Chạy Giữa Những Kẽ Tay Của Cô, Mà Anh Lại Đứng Ở Đầu Ngón Tay Cô
6. Chương 6: Sợ Hãi Chiếm Đa Số Ghế Trong Lòng Anh, Dũng Cảm Là Phe Đối Lập
7. Chương 7: Cô Cũng Từng Hy Vọng Có Một Cuộc Sống Mới, Nhưng Không Ai Tới Cứu Cô
8. Chương 8: Dáng Vẻ Cô Ăn Xong Một Miếng Rồi Liếm Ngón Tay, Đến Bây Giờ Anh Vẫn Còn Nhớ
9. Chương 9: Cô Muốn Tìm Được “Siêu Nhân Mặt Nạ” Kia, Cô Muốn Nhìn Lại Dư Chính Của Quá Khứ
10. Chương 10: Anh Rất Cảm Động, Ôm Cô Thật Chặt, Thực Ra Đà Điều Con Cũng Biết Dịu Dàng
11. Chương 11: Cho Dù Cuối Cùng Anh Ta Khiến Bạn Đau Lòng Thế Nào, Nhưng Đừng Quên Anh Ta Cũng Từng Vì Bạn Làm Tất Cả
12. Chương 12: Như Vậy, Anh Và Bảo Thực Sẽ Có Cùng Mùi Hương

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

1. Chương 1: Vòng Pink

Nếu bạn hỏi Lâm Bảo Thục, giả như đồ vật trên thế giới này mặc cho bạn lựa chọn, nhưng mà chỉ được chọn một thứ, bạn sẽ chọn cái gì? Cô nhất định trả lời, là “Bảo Ký” đã từng chấn động một thời trên tạp chí. Mười năm nay những người thích đồng hồ như cô đều đang tìm chiếc đồng hồ này, một mẫu đồng hồ đặc biệt chỉ xuất hiện trên tạp chí một lần, mặt số đồng hồ màu đen phối hợp với dây thép màu hồng.

Rốt cuộc nó là vật thí nghiệm của hãng nào đó hoặc là người thích đồng hồ tự sửa lại, có lẽ không ai nói được rõ ràng. Nhưng Bảo Thục thích nó, không chỉ vì dây hồng nổi liền mặt đen, càng vì chữ “Bảo” ở trên vị trí số 12.

Từ “IN” đi tới, dùng thang cuốn tự động, đã là năm rưỡi chiều. Từ kính trong suốt hai bên thang cuốn, cô lặng lẽ đánh giá kiểu tóc mới của mình, trong nháy mắt cô nhụt chí giống như mái tóc rũ xuống này. Truyện "Hạnh Phúc Ngay Bên Cạnh "

Cô lại bị lừa cắt tóc ngắn rồi, giống như là cô bị Dư Chính lừa quay về Thượng Hải.

Ngồi trong xe taxi, chiếc xe vẫn không nhúc nhích bị kẹt ở đường cao tốc, tài xế bắt đầu hết kiên nhẫn nhìn đông nhìn tây, cuối cùng mở radio trong xe.

Lúc đầu khi biết Dư Chính trở mặt với ông tổng, Bảo Thục rất ngạc nhiên. Bởi vì Dư Chính có thể nói là nhân vật quan trọng của công ty, chuyên ngành thiết kế, lại có học vị management, nghe nói tổng công ty rất

coi trọng anh. Huống chi, anh không hề đi nhầm nửa bước, sao lại đột nhiên trở mặt với ông tổng.

Khi cô đến văn phòng tìm anh, thì anh đang thu dọn đồ đạc.

Văn phòng anh vốn tương đối ngăn nắp, trải qua thu dọn, càng khiến cô không khỏi cảm thán: “Cái này như là có người từng sử dụng sao...”

Dư Chính tranh thủ cười với cô.

Anh cũng hay cười, nhưng luôn cười mỉm, trong trí nhớ của Bảo Thục, hiếm khi có trường hợp anh cười hết ga.

Sau đó anh cầm một phong thư trắng trên bàn giao cho cô.

Đây rõ ràng là thư từ chức.

Bảo Thục ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt mình đã quen 18 năm. Anh sẽ không phải bảo cô đem phong thư này ——

“Giao cho William.” Không đợi cô phí thời gian suy nghĩ, anh đã dặn dò nói.

Gương mặt Bảo Thục suy sụp, anh nhất định ngại bản thân nên tìm cô làm bia đỡ đạn.

“A Chính...” Cô hiếm khi gọi anh như vậy, chỉ có lúc cầu xin anh.

“Mau đi.” Anh vẫn đang thu dọn đồ đạc đâu ra đấy. Tuy rằng anh đã không còn là cấp trên của cô, nhưng cô cũng muốn anh thuận buồm xuôi gió như mình.

Cô buồn rười rượi xoay người đi về phía văn phòng khác. Lúc vào cửa, cô không gõ cửa mà là theo vẻ mặt của mình, cuối cùng quyết định mỉm cười đi vào.

William ngồi trước bàn làm việc nghiêm túc nhìn màn hình máy tính. Bảo Thực một năm mới gặp ông ta một lần, ở trong ấn tượng của cô, ông ta là một Uncle Sam quái gở.

Cô không nói câu nào, chỉ là hai tay cung kính đưa thư tới trước mặt ông ta.

William liếc mắt nhìn phong thư trắng trên tay cô, rồi lại nhìn cô. Rồi cuộc ông ta dùng bàn tay vốn đang cầm chuột tiếp nhận phong thư này, mở ra đọc.

Cuối cùng ông ta dùng giọng điệu bình thản nói với cô: “Ok.”

Sau đó ông ta trả thư lại cho cô, rồi tiếp tục theo dõi màn hình máy tính của ông ta.

Trong lòng Bảo Thực âm thầm thở phào một hơi, sau đó dè dặt đi ra ngoài. Khi cô xoay người muốn đóng cửa, William đột nhiên nói với cô: “Good luck.”

Cô chần chừ một giây, nhưng vẫn mỉm cười rồi đóng cửa lại.

Đứng ngay tại cửa đối diện hành lang, cô thở phào nhẹ nhõm, vừa đi vừa xem lá thư này.

Lá thư tiếng Anh này ngắn gọn và rõ ràng, nói rằng xuất phát từ tâm trạng bất đắc dĩ suy nghĩ về việc phát triển sự nghiệp cá nhân, cùng với nguyện vọng từ chức, vừa thấy thì biết đó là phong cách của Dư Chính. Anh luôn cư xử có chừng mực, biết khi nào nên nói cái gì nên làm cái gì.

Nhưng mà khi xem đến phần đề tên dưới thư, cô gần như dùng hết sức lực của mình mới có thể khiến bản thân không hét lên.

BoBo Lam!

BoBo Lam ngoài cô ra thì còn ai!

Bảo Thục “Bang” đá văng cánh cửa gỗ của văn phòng Dư Chính, thế cho nên anh trừng to mắt nhìn cô:

“Cậu đang làm gì hả! Cậu có biết đây là tài sản của công ty không?”

“Ahhhhh!” Cô rớt cuộc hét lên.

Cô tiến lên nắm lấy tay áo sơ mi chỉnh tề của Dư Chính: “Cậu con heo này! Sao phải đối với tớ như vậy!”

Trong mắt Dư Chính hiện lên ý cười, nhưng anh không để cho Bảo Thục phát hiện: “Cậu đừng như vậy, đây là văn phòng, người khác sẽ cho là tớ ép cậu đi phá thai.”

Bảo Thục quả thực muốn khóc ra, tuy rằng công việc này cũng là do anh ban tặng, nhưng giờ phút này anh lại khiến cô trở về nhân viên thất nghiệp lần nữa. Mấy năm gần đây thị trường Hồng Kông không tốt, lại tìm được một công việc có đãi ngộ như thế này, đối với cô là chuyện không dễ dàng.

Nhưng mà vào thời khắc đặc biệt đau lòng này, anh lại bình tĩnh nói truyện cười nhạt nhẽo —— cô sắp điên rồi!

Nhưng cô không điên, cô thật sự khóc lên.

Chẳng gì bất ngờ khi nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Dư Chính trong nháy mắt, Bảo Thục càng khóc uất ức hơn.

“Đừng...đừng như vậy.” Tài ăn nói hùng biện thường ngày của anh đã hoàn toàn biến thành cà lăm.

Thấy cô vẫn còn khóc, Dư Chính có chút mất tự nhiên mà giữ chặt tay cô: “Bảo Thục...”

Cô muốn bỏ tay anh ra, nhưng anh lại nắm chặt. Cô đánh cánh tay anh, anh đứng đó không di chuyển nửa bước.

Cuối cùng cô khóc đến mệt mỏi mới ngừng lại.

Tối hôm đó, Dư Chính đưa cô đi ăn bữa tiệc hải sản lớn tại nhà hàng Pháp mà cô thích nhất.

Nhưng cho đến lúc ngồi trên máy bay quay về Thượng Hải, cô mới chợt phát hiện, anh chưa nói xin lỗi cô, cũng không nói cho cô biết vì sao phải sắp đặt cô như vậy.

Song, cô nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ thầm, quên đi, Dư Chính nhất định không hại cô.

Dư Chính và Bảo Thực đều là người Thượng Hải chính cống, lúc tốt nghiệp trung học phổ thông, Dư Chính nhận được học bổng của trường Đại học Công nghệ Nanyang*, anh hỏi cô muốn đi cùng không. Cô mang theo thái độ thử xem đi xin nhập học, vậy mà được trúng tuyển. Vì thế cô vui vẻ cùng Dư Chính đi Singapore.

(*) Nanyang Technological University, thường được gọi tắt là NTU, là một trong 3 trường đại học công lập tại Singapore, thuộc Hệ thống Đại học ASEAN. Đây là một trong những trường đại học danh tiếng của khu vực Đông Nam Á.

Thực ra, cô chỉ là không muốn theo ba mẹ di dân đến Australia mà thôi, cô không thích mỗi ngày đều nhìn những khuôn mặt da trắng tóc vàng mắt xanh kia.

Dư Chính và cô, đã quen biết nhau nhiều năm, bắt đầu từ trung học cơ sở.

Kỳ thật cô có phần sùng bái anh, bởi vì con người anh rất thông minh. Bảo Thục cho rằng, trên thế giới này có lẽ chẳng có vấn đề gì làm khó Dư Chính. Cho nên cô đi theo anh học bổ túc, đi theo anh tham gia nhóm thích cờ vua, đi theo anh chơi máy tính. Cô luôn đi theo bước chân của anh. Bởi vì cô cảm thấy ở chung với anh, cô có thể học được rất nhiều thứ.

Hồi trung học cơ sở, căn bản không có khái niệm nam sinh hoặc nữ sinh. Đến năm thứ ba lúc nam sinh và nữ sinh không được tự nhiên với nhau, hai người bạn họ lại vẫn thường xuyên ở cùng nhau, chẳng có chút kiêng kị nào cả. Bảo Thục nghĩ rằng bởi vì quá quen thuộc, hơn nữa hai người bạn họ đều là người trưởng thành chặm.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, đến bây giờ cô vẫn không mò ra ý nghĩ của Dư Chính. Có lẽ anh thật sự quá thông minh.

Sau khi lên trung học phổ thông, bọn họ cũng có rất nhiều bạn thân, nhưng Bảo Thục cảm thấy, cô vẫn ăn ý với Dư Chính nhất.

Mọi người thường nói giữa nam nữ không có tình bạn chân chính, cô không tin, cô và Dư Chính không phải là ví dụ tốt nhất sao.

Số phận có đôi khi trêu chọc người ta. Dư Chính đứng thứ hai trong cuộc thi Olympic toán học lại lựa chọn đi học design, mà vật lý và hoá học của Bảo Thục cộng lại chẳng qua đạt tiêu chuẩn hạng chín lại phải học Civil Engineering.

Cho nên cô nhận thấy, cuộc sống đại học của Dư Chính là trời xanh mây trắng, mà của cô là đất khô cỏ đá vôi.

Thật vất vả đến lúc ai cũng tốt nghiệp, Dư Chính tìm được công việc tại một công ty quảng cáo địa phương, cô lại bị từ chối nhiều lần. Ada bạn học cùng phòng ở Hồng Kông bèn khuyên cô đến Hồng Kông thử xem, hơn nữa nghe nói nhiều cơ hội hơn.

Vì thế Bảo Thục thử gửi sơ yếu lý lịch đến một số nhà thiết kế Hồng Kông, lại có rất nhiều cơ quan mời cô đi phỏng vấn. Cô đi theo Ada đến Hồng Kông, công ty đầu tiên cô tới phỏng vấn đã tỏ ý muốn mời cô. Cô vô cùng vui mừng.

Thế là cô gọi điện cho Dư Chính vẫn còn ở Singapore, nhưng gọi thế nào cũng không được.

Buổi tối lúc cô ở dưới lầu nhà Ada mua kẹo búp bê, khi xoay người thì lại nhìn thấy anh.

Cô há mồm nhìn chăm chăm Dư Chính có chút gió bụi mệt mỏi, nhưng anh vẫn để biểu tình “chẳng có gì đáng ngại” trên mặt, nói:

“Có công ty quảng cáo 4A nói muốn mời tớ, tớ đến xem thử.”

Cuối cùng bọn họ cùng ở lại Hồng Kông. Bảo Thục suy nghĩ, cô đi theo sau anh đã nhiều năm, rốt cuộc cũng có lúc đi trước anh, vì thế cô có chút đắc ý.

Nhưng mà điều kiện bất thường, tác phong lơ phờ của cô căn bản không có cách thích ứng với lượng công việc lớn của nhà thiết kế. Sau mấy tháng miễn cưỡng ứng phó, cô rất cuộc chịu không nổi mà từ chức.

Vì thế, cô từ từ trở thành một thành viên của đại đội thất nghiệp tại Hồng Kông, lại gửi sơ yếu lý lịch lần nữa, lần này cô hạ thấp yêu cầu, cũng đến một vài công ty nhỏ phỏng vấn. Nhưng thường thường không phải cô chướng mắt người ta thì là người ta chướng mắt cô.

Tiền dành dụm không nhiều lắm mau chóng xài hết, mỗi ngày cô chỉ có thể ở nhà trọ nhỏ hẹp ăn mì ăn liền. Có một ngày Dư Chính vội vàng làm xong case đến thăm cô, đứng ở cửa nhà cô anh quả thực sợ ngây người.

Cô đầu tóc rối bời mời anh vào, cô cũng không muốn để anh nhìn thấy mình thất vọng bao nhiêu, nhưng sự thực thường không toại ý người.

Dư Chính đặt xuống trái anh đào mà cô thích nhất, nói đi một chút rồi lập tức quay lại.

Tối đó sau khi Dư Chính rời đi, cô phát hiện hai vụn ở trong ngăn kéo. Lúc ấy, đó là tiền lương một tháng của Dư Chính.

Cô cầm tiền ngồi trên giường chán nản, cái mũi cay cay, cô thầm muốn ôm Dư Chính khóc to một trận.

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ mình cô ở trên giường từ từ nước nở, bởi vì cô biết Dư Chính sợ nhất là nước mắt của cô.

Khi hai vụn này sắp xài hết, Dư Chính tìm cô, nói có thể sắp xếp cho cô một công việc ở công ty mình đang làm, chỉ là không bằng chuyên ngành của cô.

Cô vừa phấn chấn lại cảm thấy mất mặt, nhưng cô ăn mặc đàng hoàng đi theo.

Cuối cùng giám đốc bộ nghiệp vụ lại đồng ý tuyển dụng cô, thế nhưng sau này cô mới biết, thì ra khi đó Dư Chính đã thăng làm trợ lý giám đốc bộ môn, có lẽ người ta nể mặt của anh.

Cô nhanh chóng ưa thích công việc này, bầu không khí trong công ty quảng cáo luôn rất sôi nổi, giống như là đoàn thể xã hội của đại học trước kia. Bởi vì đây là chi nhánh ở Hồng Kông của công ty quảng cáo quốc tế 4A, cho nên dù không lớn, nhưng vẫn có nhiều khách hàng đến tìm bọn họ. Mỗi người đều theo mấy case, tuy rằng có lúc bận bịu ba ngày liền không ngủ, nhưng cô vẫn làm được đặc sắc.

Đến cuối năm thứ hai, Dư Chính ngồi vị trí phó tổng giám đốc, ngày tháng của Bảo Thục lại càng dễ chịu hơn.

Đang lúc cô tưởng rằng cuộc sống của mình quá hạnh phúc vui vẻ, Dư Chính lại hắt một chậu nước lạnh qua đây, nhanh đến mức cô không có thời gian run rẩy.

Nếu đơn xin từ chức cũng đã đưa, Bảo Thục đành nghe theo “đề nghị” của Dư Chính, cùng anh quay về Thượng Hải.

Có lẽ vì mấy năm trước cô từng trở về một lần, đã để lại ấn tượng rất tốt, cho nên anh không tốn sức lực để thuyết phục cô.

Lúc rời khỏi Hồng Kông, Gia Hoà đưa cho cô hai chiếc chìa khoá nhà trọ, là nhà cô thuê ở Thượng Hải, bởi vì kỳ hạn cho thuê là một năm, vì thế bỏ trống cũng vậy nên cô giao cho Bảo Thục.

Dư Chính hỏi xin cô một chìa.

Nhưng thực ra Dư Chính không giống cô, gia đình anh ở Thượng Hải.

Mà cô, đã không muốn ở bên cạnh ba mẹ, như vậy đi đâu cũng thế thôi.

Tại sân bay, người bạn học rất tốt trước kia tới đón bọn họ. Cô đẩy xe hành lý, nhìn bọn họ, cô đột nhiên cảm thấy mình về nhà rồi.

Ngày thứ hai, Bảo Thục với mái tóc ngắn mới cắt kia đi tới văn phòng Dư Chính thuê nằm gần Từ Gia Hối.

Bởi vì tiền thuê rẻ, cho nên chỗ rất nhỏ, chỉ làm ba vách ngăn và một phòng tiếp khách, còn một gian khác hình tam giác thì làm phòng chứa hàng.

Dư Chính và Ben đang xắn tay áo dọn đồ đạc. Bảo Thực ngán người, cuối tuần này anh về nhà, cho nên cô không gặp anh, thì ra anh cũng cắt kiểu tóc mới.

Ben là học đệ của Dư Chính, cậu ta dưới một khoá, rất nghe lời Dư Chính. Đúng lúc công việc ở Singapore không thuận lợi, cậu ta đến giúp bọn họ.

Đúng rồi, bọn họ định tự mình mở công ty. Nhưng nói chính xác hơn là do Dư Chính mở.

Bảo Thực nhìn thấy bụi bặm bay lên, cô lấy tay bịt mũi đứng ở cửa.

Dư Chính giương mắt nhìn cô: “Cậu còn không mau đến giúp.”

Cô lắc đầu, bịt mũi nói: “Bẩn quá à.”

Dư Chính chỉnh lại cái bàn xong, sau đó đứng thẳng nhìn cô, anh bĩu môi: “Cậu nói cậu định đặt bàn làm việc và ghế dựa ở chỗ kia sao?”

Cô theo hướng anh chỉ mà nhìn qua, trong hành lang chất đầy đồ đạc.

Mặt cô như đưa đám làm nũng lắc vai, nhưng Dư Chính chưa bao giờ chịu thua dáng vẻ này của cô.

Sau khi sắp đặt văn phòng ổn thoả quét dọn sạch sẽ thì đã đến giờ cơm trưa.

Ben dẫn bọn họ đến một nhà hàng cậu ta mới phát hiện gần đây, Bảo Thực ăn rất ngon miệng.

Buổi chiều chỉ có một mình cô ở văn phòng, cô nâng tách cà phê ngồi ở cửa sổ nhìn ngã tư đường bên ngoài đầy nắng, cô nghĩ thầm, quên đi, đi theo cậu ấy nhất định không sai.

Buổi tối lúc tan tầm về nhà, cô chợt có ý nghĩ mà gọi điện cho Dư Chính: “Không bằng buổi tối tụi mình ra ngoài chơi đi?”

“Được.” Dư Chính không nhanh không chậm trả lời, “Đi đâu?”

Điều này khiến cô nhất thời ghen lờ. Trở về chưa được một tuần, cô hình như còn chưa hoà nhập với cuộc sống ở đây.

Hai người trầm mặc trong điện thoại một hồi, Dư Chính bỗng nhiên nói: “Không bằng đi tìm Trì Thiếu Vũ và Lương Kiến Phi đi.”

Ấn chuông cửa, sau đó nghe thấy hai loại bước chân khác nhau vội chạy đến.

Cửa lập tức được mở ra, Trì Thiếu Vũ và Lương Kiến Phi đế chân trần, vẻ mặt từ vui mừng chuyển thành co giật.

Bảo Thục và Dư Chính nhìn nhau cười rộ lên. Hai người kia nhất định đang chơi trò đoán người.

Hồi trung học cơ sở, chắc chắn không ai nghĩ đến Trì Thiếu Vũ và Lương Kiến Phi sẽ trở thành vợ chồng.

Kỳ thật hiện tại Bảo Thục vẫn cảm thấy hai người bọn họ đi trên đường, bộ dáng cười toe toét, nhìn giống anh em nhiều hơn.

Chẳng qua diện mạo của bọn họ hợp nhau một cách thần kỳ. Cô vui vẻ suy nghĩ.

Từ khi bọn họ ở bên nhau, vĩnh viễn sẽ không cảm thấy buồn chán. Bọn họ luôn có thể chơi đủ trò, thậm chí có đôi khi xem bọn họ cãi nhau cũng là một loại hứng thú.

Vì thế bốn người đánh bài tới 80 phút. Đến mười giờ, Trì Thiếu Vũ lại nói không chơi nữa.

“Đầu óc của cậu bị co rút rồi à?” Bảo Thục trừng anh ta, khó hiểu nên hỏi.

“Ngày mai tôi bay rồi.”

Sao cô lại quên mất, người không chịu trách nhiệm như anh ta, lại là phi công của hàng không dân dụng.

Còn nhớ hồi trung học cơ sở, Trì Thiếu Vũ đã lập “Kế hoạch chí lớn” này.

“Tôi phải lái máy bay đi đón vợ tôi tan tầm.” Anh ta nói.

“Tôi chắc chắn không tan tầm với vợ cậu.” Bảo Thục nói.

Nhưng mà anh ta đúng là thực hiện giấc mơ của chính mình.

Bảo Thục buông bài trong tay, giấc mơ của cô đã thực hiện ở đâu rồi?

Từ nhà Trì Thiếu Vũ đi ra, Bảo Thục đút hai tay vào túi, rầu rĩ đi theo sau Dư Chính.

Dư Chính bỗng nhiên dừng bước chân, đầu cô liền đụng anh, cũng dừng bước mà ngẩng đầu nhìn anh.

Vẻ mặt của Dư Chính dưới ngọn đèn chiếu rọi nhìn không rõ lắm, nhưng mà miệng anh hé ra, dường như muốn nói gì. Cuối cùng anh mỉm cười một cái: “Tội mình đi ăn ma lạt năng.”

Bảo Thục có thể khẳng định, điều anh muốn nói không phải là câu này.

Nhưng cô vẫn ngơ ngác đi theo sát phía sau anh, có lẽ đây đã là thói quen của cô.

Còn nhớ hồi trước lúc ở cùng Trì Thiếu Vũ, bọn họ luôn cười nhạo đối phương, có khi còn đánh nhau. Sau khi Trì Thiếu Vũ và Lương Kiến Phi kết hôn, lúc Bảo Thực gặp lại anh ta, ngày tháng niên thiếu không hề kiêng dè của trước kia đã không tìm về được.

Bởi vì, bọn họ đều trưởng thành rồi.

Mà cô và Dư Chính, cô nhìn cái bóng thật dài của anh chiếu xuống.

Có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày, người đi theo sau anh không phải là cô.

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

2. Chương 2: Nếu Một Năm Có 730 Ngày, Một Ngày Có 48 Tiếng

Nếu một năm có 730 ngày, một ngày có 48 tiếng, Bảo Thục nghĩ thời gian ngủ của cô chắc là đủ rồi.

Văn phòng của Dư Chính mới khai trương không bao lâu thì có một case lớn đưa tới cửa. Đây là một thương hiệu trước đó ở Hồng Kông, giờ muốn mở một chi nhánh ở Thượng Hải, cuối cùng vẫn tới tìm Dư Chính.

Khi Bảo Thục kinh ngạc với vận may của anh, anh không nhanh không chậm nói: “Là tớ nhờ bạn Vincent giới thiệu qua đây.”

Cô nhất thời không nói gì. Nếu anh tỏ rõ dùng mảnh khoé thường đều có thể đạt mục đích.

Vì thế bọn họ bận bịu ngày đêm cả tuần, rốt cuộc chỉ còn công đoạn cuối. Dư Chính thả cô và Ben trở về nghỉ ngơi, còn anh làm tiếp cho xong.

Bảo Thục từ trong chăn vươn tay ra, dưới ngọn đèn lờ mờ, cô lần mò đồng hồ đeo tay.

Sáu giờ.

Cô sững sốt hơn mười giây, mới phát hiện bây giờ là sáu giờ chiều.

Trong phòng yên lặng, trên lầu không có chút tiếng động nào, cô nghĩ Dư Chính nhất định còn chưa trở về.

Gia Hoà ở Thượng Hải khoảng chừng một năm, hồi tháng năm cô trở về Hồng Kông, nhưng tiền thuê đã thanh toán hết. Cô thuê lầu hai và lầu ba

của căn nhà nước ngoài kiểu cũ ba tầng.

Bảo Thục chọn lầu hai, lý do rất đơn giản, chỉ cần đi một tầng cầu thang.

Dư Chính chỉ ở lại trên lầu từ thứ hai đến thứ năm, cuối tuần anh phải về nhà.

Ngày thường anh ở đây, cô luôn có thể mang máng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ của anh phát ra trên sàn nhà bằng gỗ.

Không bằng đi xem cậu ấy đang làm cái gì.

Cô vừa nghĩ vừa ngáp, đứng dậy mặc quần áo.

Buổi tối tháng mười, Bảo Thục mặc áo gió hơi mỏng không cảm thấy lạnh chút nào. Lúc ở dưới lầu toà nhà, nhìn thấy trong cửa sổ văn phòng có ánh đèn, cô xách theo ma lạt năng trong tay, bước chân trở nên nhẹ nhàng hẳn.

Khi đi tới cửa, cô đã cảm thấy trong văn phòng rất im lặng. Bảo Thục nhón chân đi vài bước thì nhìn thấy Dư Chính đang nằm ngủ trước màn hình máy tính.

Cô đặt đồ trong tay lên bàn, rồi đi qua.

Đầu anh vùi giữa hai cánh tay, ngủ ngon đến mức im hơi lặng tiếng.

Bởi vì không nhìn tới mặt anh, Bảo Thục có chút ảo não, nói không chừng lúc ngủ Dư Chính cũng giương miêng chảy nước miếng đấy.

Nhưng mà từ trước đến giờ cô chưa từng thấy. Lúc nào anh cũng có dáng vẻ không chút sơ hở, so với cô thì cô có nhiều sơ hở lắm. Thế mà vì sao cô lại luôn muốn ở bên anh chứ?

Bảo Thục cười rộ lên, bởi vì bản thân cô là một người có lòng tự trọng không mạnh mẽ thì phải. Cho nên bằng lòng làm bạn với người xuất sắc hơn mình rất nhiều.

Bỗng nhiên cô kinh ngạc nhìn chăm chăm trên đầu Dư Chính, từ lúc nào anh lại có mấy sợi tóc bạc.

Cô nhẹ nhàng vươn tay, nắm lấy một sợi tóc bạc trên đầu anh, rồi khẽ nhổ ra.

Sợi tóc trong tay cô, anh tỉnh lại.

Dư Chính dụi mắt, đây là động tác nhỏ của anh: “Sao cậu lại tới đây?”

Âm thanh của anh khàn khàn sau khi tỉnh ngủ.

“Tớ nghĩ có lẽ cậu còn chưa ăn gì nên tới tìm cậu.”

Anh tựa lưng vào ghế rồi duỗi thẳng lưng: “Được rồi, đi ăn gì đi.”

Bảo Thục lắc đầu: “Tớ ăn rồi.”

Cô lấy ra bát ma lạt năng đã đóng gói, Dư Chính sừng sốt một chút, ngay sau đó anh mỉm cười.

Anh ăn rất hăng say, giống như đã lâu chưa ăn gì. Vì thế Bảo Thục nhìn không được hỏi anh: “Sáng nay sau khi tớ và Ben trở về thì cậu làm gì?”

Anh đang ăn, mồm miệng trả lời không rõ ràng: “Viết xong kế hoạch.”

“Cậu bận bịu là không lo ăn uống.”

Dư Chính vừa ăn mẩu vừa nhìn cô, khoé miệng dịu dàng cong lên.

“Chuyện gì cậu cũng quản lý tốt, chỉ là không quan tâm đến bản thân.”
Bảo Thục đưa ra kết luận.

Tháng đầu tiên văn phòng khai trương mà vẫn có tiền phân phát, là một chuyện khiến người ta vui vẻ có thể đi cửa hàng bách hoá shopping phung phí.

Lương Kiến Phi từ xa đi tới, Bảo Thục cảm thấy mấy năm nay cô vẫn giữ được làn da tốt không thay đổi chút nào.

Mái tóc của cô vẫn không dài không ngắn, vóc dáng cao gầy, mặt mũi xinh đẹp, rất có sức sống. Xem dáng vẻ của cô, làm sao cũng không giống thư ký của chủ tịch khu Châu Á Thái Bình Dương.

“Cậu, cậu mặc thế này đi làm sao?” Bảo Thục mở to mắt nhìn cô.

Buổi trưa lúc ăn cơm cô gọi điện thoại hẹn Lương Kiến Phi sau khi tan tầm đi dạo phố, đoán rằng Lương Kiến Phi nhất định trực tiếp từ công ty tới.

Lương Kiến Phi ra vẻ vô tội nhún vai: “Chẳng lẽ tớ mặc thành thế này không thể đi làm sao, tớ có mặc quần áo mà.”

Bảo Thục chỉ mở to mắt nhìn áo thun rộng thùng thình cộng thêm áo khoác cao bồi của cô mà không lời nào để nói. Cách ăn mặc của cô coi như lúc nào cũng có thể đi cắm trại.

“Con người ông chủ cậu nhất định tốt lắm.”

Lương Kiến Phi kéo cô đi vào cửa hàng bách hoá: “Chính ông ấy cũng mặc áo thun Polo đi làm đấy.”

Sự chú ý của Bảo Thục nhanh chóng bị đủ loại hàng hoá giảm giá hấp dẫn, cho dù Kiến Phi hoặc là ông chủ của cô lúc đi làm mặc đồ bơi cách

cửa kính phơi nắng thì cũng chẳng có quan hệ gì với Bảo Thực.

Mua xong đồ đạc thì đã tám giờ, nhưng hai người không muốn ăn cơm, mà đi qua Starbucks ở phố đối diện ngồi xuống, mỗi người chọn một phần bánh sô cô la rừng đen.

“Cậu và Trì Thiếu Vũ định khi nào có con?”

Lương Kiến Phi cười khờ: “Hoàn toàn chưa tính đến.”

Bảo Thực dường như mơ hồ cảm thấy có phần không hợp, cô liền lập tức thoải mái nói: “Hai cậu như là con nít ấy, khỏi phải nuôi thêm một đứa nữa.”

Tình bạn giữa con gái và giữa con trai luôn có chút khác biệt.

Các chàng trai mấy năm không gặp, lúc gặp lại thì vẫn có thể giống như mới chia tay ngày hôm qua. Đây rầy đề tài, trò chuyện một hồi đến mấy tiếng, hơn nữa tán gẫu rất vui vẻ.

Các cô gái mấy năm không gặp, lúc gặp lại luôn khó tránh có vài phần xa lạ. Đề tài chỉ có hồi ức ở chung trước kia hoặc là dự định tương lai, dường như thời gian ở chính giữa trống rỗng, không thể nào nói đến.

Có lẽ, trong lòng của các cô gái, khi đối diện với hồi ức, họ luôn nhớ rõ một số chuyện khiến người ta không thoải mái, nhưng tình bạn của các cô sâu sắc; mà các chàng trai, đa số nhớ đến những chuyện vui vẻ, cho nên tình bạn phần lớn cũng là nhợt nhạt.

Bởi vì, hạnh phúc là nông cạn, mà đau khổ là khắc sâu.

Bảo Thực không muốn nhìn thấy vẻ mặt cười khờ của Kiến Phi, cô hiểu được, cho dù người bên ngoài thấy một đôi hạnh phúc cỡ nào nhưng bọn họ luôn có phiền não của chính mình.

“Vậy cậu có bạn trai không?” Kiến Phi bỗng nhiên nháy mắt.

“Từng có một người.” Bảo Thục cẩn thận xúc miếng bánh nhỏ đưa đến miệng.

Kiến Phi nở nụ cười: “Cậu thích anh ta không?”

“Lúc ấy rất thích, nhưng bây giờ đã không còn cảm giác từ lâu.”

“Còn Dư Chính thì sao?”

“Cậu ấy...” Bảo Thục nheo mắt cẩn thận suy nghĩ một lúc, dường như giờ phút này cô mới phát hiện, tên kia vậy mà vẫn không có bạn gái cố định.

Đương nhiên cũng có vài cô gái có quan hệ mập mờ với anh, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghe anh nói bản thân mình đang yêu.

“Tớ không rõ lắm, có thể cậu ấy thích chơi trò mập mờ ở phương diện này.” Cô đưa ra kết luận.

Kiến Phi cười mờ ám: “Tớ cũng cảm thấy thế.”

Nói chuyện một hồi đến lúc muốn tính tiền, Trì Thiếu Vũ gọi điện đến báo các cô đến một quán trà lân cận, nghe nói hôm nay hẹn với các bạn học hồi trước, hiện tại đang chờ các cô.

Bạn học cũ gặp lại sau nhiều năm xa cách, cái loại cảm giác này giống như là vật trân quý được khoá trong hộp, lúc lấy ra lần nữa, phát hiện bề ngoài hơi nhẵn, nhưng không biết bên trong cũng có thay đổi hay không.

Mới vừa ngồi xuống, một anh chàng liền khoát tay trên vai Bảo Thục, nói với vẻ côn đồ: “Lâm Bảo Thục, không ngờ cậu bà cô thế cũng sẽ biến thành thiếu nữ nha.”

Cô sững sốt vài giây mới lớn tiếng kêu lên: “Mập Mạp, là cậu!”

Cái người bị cô gọi là Mập Mạp kia, hiện tại thân hình thon gọn, trên đầu gài một cặp kính râm, càng hiện ra vẻ khôi ngô. Anh ta cười cười: “Ừ, nhưng mà tôi thấy cậu cũng chỉ thay đổi lớp da, con người vẫn gốc như vậy.”

Bảo Thực mỉm cười, cô không cảm thấy tức giận chút nào, ngược lại có loại vui vẻ đã lâu không thấy. Khi âm thanh và giọng điệu quen thuộc này xuất hiện ở bên tai cô lần nữa, cô ngược lại có cảm giác như giành được vật quý báu. Giống như tình bạn mất đi liên lạc đã được lặng lẽ nối liền tại khoảnh khắc này.

Trong hai năm đầu cô và Mập Mạp không quen thân lắm, cô chỉ biết anh ta là người hay giễu cợt. Năm thứ ba, không biết vì sao anh ta đột nhiên trở nên rất thích chọc cô, thường xuyên hành hạ cô đến nỗi cô giận dữ. Sau đó quen nhau một thời gian dài, cô dần dần phát hiện, anh ta ngoài miệng thích nói lời ác độc, thật ra trong lòng rất quan tâm bọn họ.

Còn nhớ có một ngày ở lại trực nhật, bóng đèn huỳnh quang vừa mới thay lại rớt xuống, là anh ta đẩy cô ra, kết quả đầu mình bị đập trúng chảy máu. Còn có một lần Dư Chính đi tham gia trận đấu bóng rổ bị thương ở chân không thể đi được, cũng là anh ta chẳng nói hai lời lao xuống khán đài cõng Dư Chính đến phòng y tế.

Ngày đó tốt nghiệp, cô rút cuộc nhìn không được hỏi Mập Mạp: “Sao lúc nào cậu cũng gây chuyện với tôi?”

Anh ta sững sốt một chút, sau đó buồn cười nói: “Người tôi chọc cũng không phải cậu.”

Cô không hiểu, nhưng mà có hiểu hay không có lẽ cũng chẳng quan trọng.

Có đôi khi, trên con đường thanh xuân, có một người bạn chân thành, cũng đã đủ rồi.

Đòi người thường thường tràn ngập sự kinh ngạc, Phân Phân hồi trước nói chuyện với con trai sẽ đổ mặt, bây giờ đã kết hôn có con, A Cuống cả ngày không làm bài tập giờ làm việc tại thư viện, Gia Kỳ chỉ vừa đủ điểm toán thi vào trường cao đẳng hiện tại đang làm nhà phân tích ở ngân hàng, mà Mập Mạp luôn bị mọi người cười là không có phẩm vị lại tự mình mở cửa hàng quần áo, còn nghe nói việc làm ăn rất tốt.

Bảo Thực uống rượu hoa quả nghe bọn họ nói chuyện trời đất, cho dù Dư Chính lúc thường không nói nhiều lắm cũng chầm chậm nói chuyện. Thì ra có rất nhiều lúc, ngày tháng bên cạnh chúng ta lơ đãng trôi đi, vào một khắc ngừng đầu lên, thế giới này đã trở nên không còn là thứ chúng ta nhận biết lúc ban đầu.

Không có gì là vĩnh hằng, điều chúng ta phải làm chính là bắt lấy khoảnh khắc kia.

Buổi tối trở về nhà trọ, Bảo Thực gọi điện thoại cho Gia Hoà, đầu dây bên kia rất ồn ào, cô đoán rằng Gia Hoà đang dự party.

“I miss you so.” Câu đầu tiên cô liền nói.

Gia Hoà mỉm cười: “I miss you too.”

Thật không ngờ các cô vừa đoàn tụ được hai tháng thì đã chia lìa. Tăng Gia Hoà là người bạn duy nhất khi gặp lại cô sẽ không cảm thấy xa lạ.

“You know, hôm nay tớ gặp phải học trưởng quần vợt của cậu đấy.” Gia Hoà đi đến một chỗ yên tĩnh.

“Hôm nay tớ gặp rất nhiều bạn học cũ, quả thực không nhận ra.”

“Lúc gặp lại luôn có ngạc nhiên vui mừng.”

Bảo Thực không phân biệt rõ ràng là cô nói đùa hay là có cảm xúc nghiêm túc. Cô thừa nhận, tuy rằng tuổi tác xấp xỉ, nhưng cách cư xử của Gia Hoà hơn cô rất nhiều.

“Cậu biết không, hôm nay tớ bỗng nhiên muốn yêu đương.”

Gia Hoà cười ha ha hai tiếng: “Cảnh giác cao độ thế, có lẽ nguyện vọng này có thể thực hiện ngay lập tức.”

“Nhưng cậu biết không, tớ đã 26 tuổi.”

“Vậy thì sao?”

“Gần đây tớ phát hiện mình có hai nếp nhăn rất sâu ở khoé mắt, thoa kem hơn mười ngày cũng chẳng đỡ hơn.”

“Chuyện này có liên quan đến yêu đương sao?”

“Đương nhiên, tớ không còn thanh xuân vô địch.”

Gia Hoà lại cười ha ha: “Thanh xuân chưa bao giờ vô địch cả.”

Bảo Thực suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút đạo lý. Thanh xuân không phải vô địch, không biết mới là vô địch, mà thanh xuân thường thường không biết.

Nhưng cô lập tức nói lại vấn đề này: “Nhưng Dư Chính là vô địch, tuy rằng cậu ấy có tóc bạc rồi.”

Gia Hoà tiếp tục cười ha ha, Bảo Thực nghĩ rằng, từ khi cô bạn mình quen với cậu bạn trai mới hơn 20 tuổi, cô thường xuyên thoải mái cười to.

“BoBo you must trust me, Dư Chính anh ấy chưa bao giờ là vô địch.”

Nhưng Bảo Thục không làm sao trust cô, ít nhất trên điểm này.

“James đang tìm tở, trễ một chút gọi lại cho cậu, cậu nên ngủ đi.” Nói xong, cô cúp máy.

Bảo Thục đi đến trước cửa sổ nhìn thấy đèn đường u ám chiếu xuống sân vườn đầy hoa, hôm nay Dư Chính về nhà, một mình cô làm gì đây nhỉ.

Bà nội Dư Chính rất nhiệt tình, tuy rằng lớn tuổi, bà vẫn thích chỉ thị người khác làm cái này cái kia. Mà mẹ của Dư Chính thì ngược lại, tuy rằng không dữ dằn, nhưng ít nói, lặng lẽ nghe lời chỉ thị của bà nội.

“Bảo Thục à, cháu ăn nhiều một chút.” Bà nội cười với cô, gắp một chân gà kho vào trong bát cô.

Bảo Thục cười không nổi, nhưng cô vẫn bày ra nụ cười, bởi vì đây là chân gà thứ ba mà bà nội mời cô ăn.

Cô nhìn sang Dư Chính cầu cứu, anh đương nhiên nhận được ánh mắt của cô, nhưng anh cười như không cười mà tiếp tục ăn cơm trong bát. Cô chỉ có thể cố gắng không bày ra vẻ mặt như đưa đám mà liều mạng nuốt xuống.

Cơm nước xong cô nằm trên chiếc giường lớn ở giữa phòng của Dư Chính, nói: “Tở thề, sau này không bao giờ chạm vào chân gà nữa.”

Dư Chính cười, kéo ghế xoay trước bàn viết ra, bắt đầu lên mạng.

“Bà nội cậu vẫn nhiệt tình như vậy.”

“Ừ, bởi vì cậu là con gái thôi.”

“Nhưng bà nội cậu cũng rất thương cậu nha.”

“Đương nhiên, tở ngoan ngoãn mà.”

Bảo Thục suy nghĩ hồi lâu, quả thật không thể phản bác anh, cô liền bỏ cuộc không lên tiếng. Từ bé Dư Chính đã có tiếng là ngoan ngoãn, không như cô, lúc nào cũng khiến mẹ lo lắng, nhưng hai năm nay bà không quản cô nữa, cũng không biết là bà thật sự yên tâm hay là đã bỏ cuộc.

Cô đứng dậy từ từ đến sau người Dư Chính, anh cảm giác được bước chân của cô nhưng không quay đầu lại.

Ở dưới ngọn đèn cô nhìn đỉnh đầu anh, chợt nói: “Cậu có năm sợi tóc bạc rồi đấy, hơn nữa lần trước tớ giúp cậu nhổ một sợi, tổng cộng là sáu sợi.”

Dư Chính mỉm cười: “Đếm rõ ràng như vậy làm chi.”

Bảo Thục bĩu môi, không nói được nguyên do. Dường như Dư Chính luôn có thể làm cô á khẩu không trả lời được.

Cuối cùng cô vẫn thốt ra một câu: “Chứng minh cậu già đấy.”

Anh rõ ràng cứng người một chút, sau đó ngoảnh đầu nhìn cô, vẻ mặt có phần nghiêm túc: “Thật sao?”

Cô bỗng nhiên rất muốn trêu chọc anh: “Đúng vậy, cậu xem mấy năm nay, cậu rõ ràng không còn đẹp trai như trước, làm không tốt lập tức sẽ hói đầu, cậu thông minh như vậy...”

Cô chưa nói tiếp, cái đầu thông minh không tóc, ai cũng biết cả.

Bây giờ đến phiên Dư Chính trầm lặng.

Bảo Thục lén cười, vẫn nhịn không được mà đưa tay làm rối bời mái tóc của anh: “Lừa cậu đấy, cựu nam sinh đẹp trai nhất trường.”

Kỳ thật Dư Chính cũng không phải rất đẹp trai, nhưng Bảo Thục nghĩ rằng, một mình anh cũng có thể đứng đầu trong top mười. Có lẽ vì cô rất

sùng bái trí tuệ của anh.

“Haizz...” Cô bỗng nhiên lại thở dài, “Nếu tớ cũng có vận may như Gia Hoà, có thể bắt được một người bạn trai rất handsome thì tốt rồi.”

Nói thật Bảo Thực rất hâm mộ Gia Hoà, bạn trai của cô vừa trẻ tuổi lại rất đẹp trai.

“Cậu đừng chỉ nhìn bề ngoài.” Dư Chính lạnh lùng nói, không quay đầu lại.

Cô biết anh đang nói gì, người bạn trai Crig cô quen hai năm trước rất đẹp trai, nhưng cuối cùng bởi vì anh ta bay bướm mà hai người chia tay. Sau đó cô chẳng còn hứng thú với vấn đề yêu đương.

Bảo Thực bỗng nhiên có phần giận dữ, tuy rằng Dư Chính thông minh, chín chắn, nhưng anh cũng không có tư cách chế nhạo tình yêu của cô. Vì thế cô hậm hực cầm lấy túi xách, nói: “Tớ chính là nông cạn thế đấy, chỉ biết nhìn bề ngoài. Tớ đi đây, tạm biệt.”

Nói xong, cô ra ngoài tạm biệt người nhà Dư Chính, ba chân gà kia vẫn còn chưa tiêu hoá, ngược lại khiến cô càng thấy khó chịu, dạ dày hơi đau.

Cô về nhà uống hai cốc nước ấm lớn, hình như khoẻ hơn nhiều nhưng vẫn còn chút không thoải mái.

Vì thế tâm tình tệ hại không biết từ đâu đến, tệ đến mức cô muốn khóc. Đúng vậy, cô chính là nông cạn, ngốc nghếch thế đấy. Bạn trai ở bên ngoài vui chơi với rất nhiều cô gái khác nhưng cô lại không biết gì, cũng có bạn học từng nói với cô, nhưng cô đầy tự tin, cho rằng mình có sức hấp dẫn vô hạn, cô nghĩ rằng đàn ông đáng để tin tưởng. Cho đến một ngày cô tận mắt thấy anh ta thân mật ôm một cô gái khác cùng nhau đi ra từ quán bar, cô mới tin mình đã sai lầm.

Singapore, cô ghét nhất mảnh đất nhỏ bé này. Nhỏ đến mức khiến cô hiểu được thì ra tình cảm không có vĩnh hằng.

Lúc cô nói muốn chia tay, anh ta hơi ngạc nhiên. Kỳ thật cô nên đặc ý, anh ta bay bướm như vậy, nhưng chỉ thừa nhận mình cô là bạn gái. Nhưng cô không muốn đặc ý như vậy, cô chỉ cần anh ta một lòng một dạ.

Nghĩ đến đây, dạ dày càng khó chịu hơn. Lúc này, cầu thang ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Bảo Thực ngừng thở, tiếng bước chân dừng ở trước cửa nhà cô một chút, rồi tiếp tục đi lên trên.

Dư Chính đã trở lại.

Cô thở dài, thực ra anh không sai.

Trong lúc ngủ mơ dường như có cái gì đó đang kéo cô, cô bất an thức dậy. Bốn phía giống như bốc cháy oi bức, có phần xuyên khí qua đây. Bỗng nhiên cô cảm thấy nổi đau đón xé rách, cô chưa từng có cảm giác này, cho dù hồi trung học chạy bộ ngã trên mặt đất, cũng không đau dữ dội như vậy. Cô nghĩ rằng mình quả thực muốn bất tỉnh, nhưng trong nháy mắt cô mở to mắt tỉnh táo lại.

Thật là rất đau, cô ôm bụng, là đau dạ dày.

Cô thường xuyên đau dạ dày, vì thế trước khi ngủ cô hay uống thuốc dạ dày, cho rằng khi thức dậy sẽ khỏe hơn. Nhưng hiện tại cô đau đến nỗi không nói ra lời.

Bảo Thực vùng vẫy vài lần, một tay ôm bụng một tay lấy di động ở tủ đầu giường, cô hình như có thể cảm giác mồ hôi từ khuôn mặt lạnh như băng của mình đang chảy xuống, tứ chi tê dại, nhưng cô vẫn gắng gượng ấn tám con số.

Cô suy sụp ngã trên giường, chờ điện thoại nổi máy. Trong ban đêm tĩnh lặng, cô thậm chí có thể nghe được tiếng chuông điện thoại vọng lại ở trên lầu.

Lúc vang lên tiếng thứ năm, âm thanh khàn khàn của Dư Chính từ đầu dây bên kia truyền đến.

“A lo?”

“Dư Chính...”

Cô không biết âm thanh của mình đau đớn lại có chút ghen ngào đã khiến anh ngồi dậy.

“Cậu sao thế?”

“Tớ...dạ dày đau quá...”

Anh nói câu “Tớ đến ngay” rồi cúp điện thoại.

Bảo Thực yếu ớt buông ống nghe trong tay, cô có phần yên tâm. Dư Chính có chìa khoá nhà cô, anh sẽ đến đây, anh đến rồi tất cả đều có cách giải quyết.

Không quá vài giây, cô quả nhiên nghe được tiếng bước chân gấp gáp trên cầu thang, cửa được mở ra.

Trong bóng đêm cô trông thấy vẻ mặt lo lắng của anh, bỗng nhiên cô rất muốn khóc. Cô không phải vì đau mà khóc, tuy rằng cũng thực sự đau đến mức khiến người ta khóc. Cô chỉ là muốn khóc, lúc chính mình đang đau đớn, lại nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của anh.

Dư Chính ôm lấy cô, mở đèn bàn. Cô đau đến môi trắng bệch, nhưng khi nhìn thấy anh mặc đồ ngủ Winnie the Pooh bên trong chiếc áo khoác đen, cô vẫn rất muốn cười.

Anh tìm quần áo trên ghế ở bên cạnh giường mà bao bọc cô lại, sau đó cô cảm thấy mình bay lên.

Anh ôm cô đi qua hành lang, vừa nói: “Không sao đâu không sao đâu, tớ đưa cậu đi bác sĩ.”

Bảo Thục rớt cuộc yên lòng mà nhắm mắt lại, cô ghét nhất đi bác sĩ, nhưng Dư Chính nói không sao thì chính là không sao.

Lúc này đây, cô không khóc, nhưng vẫn thấy được biểu tình đau đớn trên mặt cô.

Khi Bảo Thục tỉnh lại, ngoài cửa sổ là nắng chiều của hoàng hôn. Cô thử động dậy cơ thể, nhưng cảm thấy bụng mình đau đến xương cốt, không động dậy thì chỉ hơi đau thôi. Cô làm sao vậy?

Cô nhìn bốn phía, trong phòng bệnh có ba cái giường, hai cái khác trống không. Trong phòng chẳng có ai, ngay cả Dư Chính cũng không ở đây.

Một lát sau Dư Chính đẩy cửa vào, anh đã thay quần áo, trong tay còn xách theo một gói to, nhìn thấy cô tỉnh anh vội vàng đi tới.

“Cậu tỉnh lại hồi nào?”

“Vừa mới đây.” Âm thanh của cô nhỏ bé lại yếu ớt, ngay cả chính cô cũng không nghe thấy.

“Cậu còn đau không?”

Cô gật đầu, sau đó hỏi: “Tớ sao thế?”

Dư Chính bất đắc dĩ nói: “Viêm ruột thừa.”

Cô ngạc nhiên. Hồi nhỏ cô đã bị cảnh cáo nhất thiết đừng ăn quá nhiều sau bữa cơm, nếu không sẽ viêm ruột thừa, đưa đến bệnh viện giải phẫu.

Cô tự giác tuân thủ quy tắc này biết bao, bởi vì cô sợ nhất đến bệnh viện giải phẫu.

Nhưng không ngờ, năm 26 tuổi vẫn không thể tránh được nạn này.

“Cảm ơn cậu.” Bảo Thục nói. Anh luôn có mặt vào lúc cô cần nhất để giúp đỡ cô, dường như anh vĩnh viễn là cứu tinh của cô.

“Đồ ngốc.” Dư Chính cười một cái, “Làm tớ sợ muốn chết.”

Ngay khoảnh khắc đó, Bảo Thục cảm thấy trái tim mình lồi một nhịp, khi anh nói câu này, bọn họ giống như là một đôi vợ chồng kết hôn nhiều năm.

Nhưng cô vẫn miễn cưỡng mỉm cười: “Ai bảo cậu không giúp tớ ngăn chặn chân gà của bà nội cậu.”

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

3. Chương 3: Mặt Đen

Lúc Dư Chính đẩy cửa ra, anh không nhìn thấy Bảo Thục, anh nghi ngờ. Cô vừa mới xuống giường, sẽ đi đâu chứ.

Anh đến trước giường, bỗng nhiên liếc thấy cô ở toilet.

Bảo Thục vốn đang thở dài với chiếc gương, bỗng nhiên thấy anh cô hoảng sợ, vội vàng buông áo xuống che bụng lại.

Anh cảm thấy buồn cười, liền hỏi: “Cậu đang làm gì thế?”

Cô bĩu môi từ toilet chậm chậm đi tới: “Trên bụng tớ có một vết sẹo, sau này làm sao mặc áo tắm chứ.”

“Cậu cũng không biết bơi.” Dư Chính nói trúng tim đen.

Anh dìu cô lên giường, giúp cô đắp chăn xong, anh ngồi cạnh giường gọt hoa quả cho cô.

Buổi tối của hai ngày trước, bọn họ buồn bã chia tay. Anh chưa bao giờ giận dữ với người khác, nhưng đêm hôm đó, anh thật sự tức giận.

Lúc cô bỏ đi anh không gọi cô lại, thực ra, anh có thể giữ chặt cánh tay cô, nói với cô đừng đi, anh không phải cố ý, anh không có ý khác.

Nhưng anh nói không nên lời, bởi vì anh chính là cố ý kia.

Anh ghét cô luôn chỉ nhìn bề ngoài, ghét cô luôn bị những thằng nhóc đẹp trai mê hoặc đến đầu óc choáng váng. Anh ghét cô như vậy, càng ghét

những thằng nhóc này.

Anh còn nhớ, đó là nghỉ hè năm thứ hai đại học. Anh đại diện trường đi Hồng Kông tham gia trại hè đại học cờ vua ở Đông Nam Á, anh chỉ đi một tháng. Khi anh cực kỳ hứng thú chạy về Singapore, Bảo Thực lại phần khởi nói với anh, cô có bạn trai.

Khoảnh khắc đó, anh không biết biểu tình trên mặt mình rốt cuộc là thế nào. Nhưng anh biết nhất định rất bối rối.

Ở đằng sau cô rất xa là một chàng trai đang đứng đó. Mà cô ở trước mắt anh, không biết khi nào trên mặt đã có vẻ quyến rũ.

Đó là thời điểm bọn họ ở cùng nhau trước kia, anh chưa bao giờ đọc được biểu tình trên mặt cô.

Giờ khắc này, Dư Chính anh lần đầu tiên biết, cái gì gọi là ghen tị.

Sau đó anh thường xuyên thấy thằng nhóc kia ở cùng những cô gái khác, nhưng anh chưa từng nói với Bảo Thực. Anh chỉ là lần lượt đi cảnh cáo anh ta, mà anh ta hình như cũng không hề nghe lời anh.

Cho đến một ngày, anh nổi nóng, ở trong hẻm nhỏ cạnh quán bar, anh và Crig đánh một trận. Tên kia đương nhiên đánh không lại anh đã từng học karate, nhưng mà miệng anh ta vẫn cong lên nụ cười chế nhạo gai mắt. Anh càng phát điên hơn, đánh cho khoé miệng anh ta chảy máu, nhưng anh ta vẫn mỉm cười.

Cuối cùng, anh ta từ trên mặt đất đứng lên, nói: “Tôi biết, anh thích cô ấy. Nhưng mà cô ấy thích tôi.”

Lần đầu tiên Dư Chính có loại cảm giác không thể kiềm chế bản thân.

Anh xoay người đá anh ta ngã xuống đất, sau đó nghe nói tên kia ở bệnh viện một tuần lễ.

Bảo Thục vì tên kia mà bận bịu một tuần, còn anh một mình nằm ở ký túc xá một tuần.

Sau đó, bọn họ rút cuộc chia tay. Đó là một lần Bảo Thục khóc dữ dội nhất, anh lại mang máng cảm thấy vui vẻ.

Tối hôm đó, anh nhớ lại khoảng thời gian kia, trong lòng khó chịu không có lý do. Nhưng cuối cùng, anh vẫn theo cô rời khỏi nhà 15 phút sau đó.

Đi trên cầu thang xoay tròn kiểu cũ, ngay cả chính anh cũng cho rằng tiếng bước chân nặng nề như vậy. Anh dừng trước cửa nhà cô một chút, bên trong không có âm thanh, nhưng anh thấy được ánh đèn.

Cuối cùng anh vẫn trở về lầu ba, mở cửa đi vào, anh ngơ ngẩn ngồi trên sofa một hồi.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, tiếng chuông điện thoại đánh thức anh.

Âm thanh của Bảo Thục ở đầu dây bên kia nghẹn ngào, anh thuận tay lấy một chiếc áo khoác rồi cầm chìa khoá vội vàng chạy xuống. Cô nằm trên giường, dưới ngọn đèn sắc mặt cô trắng bệch.

Anh sợ hãi, nhưng vẫn ép chính mình tỉnh táo lại.

Anh an ủi cô nói không sao, nhưng phát hiện âm thanh của mình run rẩy.

Sau khi y tá đẩy Bảo Thục vào phòng phẫu thuật, anh mới suy sụp ngồi trên băng ghế nhựa lạnh lẽo của bệnh viện.

Anh chưa từng chậ vật như vậy, anh mặc đồ ngủ Winnie the Pooh không muốn để người khác nhìn thấy và mang dép lê, mái tóc nhất định rối tung, cửa thang máy kim loại chiếu ra hai mắt anh đầy tơ máu. Nhưng anh không quan tâm, chỉ cần lúc cô ra ngoài, có đủ năng lực cười nói với anh: “Dư Chính, tụi mình đi ăn ma lạt năng nhé.”

Mấy ngày nay Dư Chính không ở bệnh viện thì là ở nhà, đã một tuần anh không đi làm.

Chiều hôm đó Bảo Thục cắt chỉ, anh rút cuộc mang theo cặp hồ sơ đến văn phòng. Trên bàn làm việc của bọn họ tích một lớp bụi.

Chập tối, khi một mình anh ngồi trong văn phòng đối diện với đồ án thiết kế trên máy tính, anh thường có thói quen nhìn về phía bàn cô, giống như hồi trước khi bọn họ còn đi học, anh cũng thường xuyên trộm ngắm cô.

Ngày tốt nghiệp, Bảo Thục hỏi Mập Mạp: “Sao lúc nào cậu cũng gây chuyện với tôi?”

Mập Mạp sững sốt một chút, sau đó buồn cười nói: “Người tôi chọc cũng không phải cậu.”

Bảo Thục không hiểu.

Nhưng anh làm sao lại không hiểu, Mập Mạp chọc cô chính là đang chọc anh.

Bảo Thục luôn nói anh là vô địch. Kỳ thật anh chưa bao giờ là vô địch.

Buổi tối anh trở về nhà trọ tắm rửa một cái, thay quần áo đến bệnh viện. Lúc đi vào cửa phòng bệnh, đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ.

Thì ra là Trì Thiếu Vũ và Lương Kiến Phi tới.

Bọn họ ở trong phòng bệnh cho đến mười giờ, y tá đến đuổi người bọn họ mới vội vàng tạm biệt.

Phòng bệnh thiếu bọn họ giống như quạnh quẽ rất nhiều.

Dư Chính vừa rửa cam vừa nghe Bảo Thục nói lời dặn của bác sĩ.

Bỗng nhiên cô chần chừ kêu tên anh, anh ló đầu qua nhìn cô.

“A Chính...”

Anh biết, chỉ có lúc có việc cầu xin anh cô mới gọi anh như vậy.

Cô nhìn mắt anh, không nói gì.

Anh cũng không nói, bàn tay nắm quả cam hơi dùng sức.

“Tháng này cậu sẽ không trừ tiền lương của tớ...phải không.”

Biểu tình của cô vô cùng ngoan ngoãn, mà anh thầm nghĩ lấy quả cam trong tay đập vỡ đầu cô, nhìn xem bên trong rốt cuộc có những gì.

Dư Chính chẳng những không trừ tiền lương của Bảo Thục, anh còn giúp cô thanh toán tiền thuốc men năm viện.

Cô hoàn toàn không biết dành dụm tiền, tất cả tiền lương đều dùng vào một đồng đồ đạc mà anh cho rằng chẳng có giá trị gì.

Một người 26 tuổi, tiền gửi trong tài khoản ngân hàng vĩnh viễn là bốn con số, mà lại tuyệt đối không lo lắng cho cuộc sống tương lai, có khi càng làm anh tức giận đến không nói được —— Lâm Bảo Thục, chính là có bản lĩnh như vậy.

Ngày hôm sau xuất viện, anh cho cô nghỉ ngơi, lúc về nhà trọ, lại không thấy bóng dáng cô đâu.

Anh kéo cà vạt, bắt đầu gọi điện thoại cho cô.

“A lo...” Đầu dây bên kia vang lên phát thanh tuyên truyền trong cửa hàng bách hoá.

“Lâm Bảo Thực, cậu chạy về ngay lập tức cho tớ.” Cô nên rõ ràng, chỉ có lúc anh tức giận mới có thể gọi cả tên họ của cô.

“...Còn hai người nữa, lập tức tới phiên tớ trả tiền, trả tiền xong tớ đi rút phần thưởng sau đó lập tức trở về, thật đó, tớ cam đoan.” Âm thanh của cô nghe ra rất dè dặt.

“...”

“Bây giờ còn một người...”

Anh ấn nút tắt cuộc gọi, đột nhiên ném di động lên giường, rồi kéo cà vạt xuống.

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, cô bé kia luôn đi theo phía sau anh không còn nghe lời anh nữa, không còn bắt chước giọng điệu nói chuyện của anh, không còn để tâm nhìn anh. Nếu không thì cô đã biết anh suy nghĩ gì.

Dư Chính chán nản cầm quần áo vào phòng tắm, nước ấm xối trên người anh, có lẽ anh nên giải thoát rồi.

Anh xoay người, để nước rơi trên mặt mình, anh nhắm mắt lại, lộ ra nụ cười khổ. Có lẽ anh nên giải thoát từ lâu.

Cửa phòng tắm mở ra, nghe được tiếng chuông cửa, anh đi hai bước mở cửa.

Bảo Thực thở hồng hộc nhìn anh, hai má hơi đỏ, có lẽ vì vội vã trở về.

“Tớ không đi rút phần thưởng...” Cô nhìn anh, vẻ mặt chân thành.

Dư Chính bỗng nhiên mỉm cười, nước ở đuôi tóc vẩy trên người Bảo Thục. Có lẽ, anh vĩnh viễn đừng hòng giải thoát.

Buổi tối anh cùng cô đi rút phần thưởng, vậy mà rút trúng một bộ khăn mặt Esprit.

Lúc ăn cơm ở Tân Vương, Bảo Thục vui vẻ lấy ra phần thưởng, lăm băm nói mãi: “Màu xanh này tôn lên nước da của cậu, cậu nói có phải không?”

Anh đang ăn dưa, không trả lời, nhưng tâm tình vui vẻ không có lý do.

Bảo Thục ngừng động tác tay, kinh ngạc nhìn một góc ở nhà hàng, anh cũng theo ánh mắt cô nhìn qua.

Là Trì Thiếu Vũ, cùng ăn tối với một cô gái khác. Bọn họ vừa nói vừa cười, dường như rất vui vẻ.

Dư Chính quay đầu lại, nói: “Ăn mì của cậu đi, không thì nguội đấy.”

“Cậu cũng thấy phải không?” Bảo Thục nghi hoặc nhìn anh.

Dư Chính cười cười, thấy được thì thế nào, nhìn thấy thì đại diện là chân tướng, không nhìn thấy chẳng lẽ là chưa từng xảy ra gì sao? Mà chân tướng, thật sự quan trọng như vậy ư?

Bảo Thục biết anh không muốn quan tâm, cho nên cô hơi tức giận. Định đứng dậy, lại bị anh giữ chặt.

“Đồ ngốc này, ngồi xuống cho tớ.” Anh thấp giọng nói, cau mày.

“Tớ muốn đi hỏi rõ ràng.” Cô quật cường trả lời.

Anh kéo tay cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đáp án, không nên từ cậu biết trước.”

Cô nhìn ánh mắt anh, vẫn không nhúc nhích. Bỗng nhiên cô giãy tay anh chạy đi, Dư Chính đứng dậy muốn ngăn cản cô, nhưng phát hiện cô không phải đi về phía Trì Thiếu Vũ, mà chạy ra cửa nhà hàng.

Anh nhanh chóng vén màn đuổi theo, vẻ mặt Trì Thiếu Vũ phức tạp ở góc nhà hàng nhìn bóng lưng của anh, sau đó anh ta lộ ra nụ cười mê người về phía cô bạn gái ở bên cạnh.

Dư Chính xuống taxi, Bảo Thục vẫn còn trên chiếc xe trước chờ tài xế thối tiền lẻ. Anh đi qua, cô đóng cửa cái ầm.

Hai chiếc taxi đều rời đi. Dưới đèn đường chỉ có bóng dáng thật dài của hai người họ.

“Dư Chính, cậu nói cho tôi biết.” Bảo Thục mở miệng trước.

“...”

“Lúc đó cậu đã sớm biết Crig cùng những cô gái khác chơi đùa ở bên ngoài phải không?”

Anh không nói gì, nhưng vẻ mặt của anh sẽ không nói dối.

Mũi cô cay cay, cô ghen ngào: “Các người ai cũng biết cả, chỉ có tớ không biết...”

Dư Chính cúi đầu, có chút không biết làm sao.

Dư Chính anh chưa bao giờ là vô địch, ít nhất ở trước mặt nước mắt của cô, anh có thể dễ dàng đầu hàng

“Vì sao cậu không nói cho tớ biết?” Mắt cô đỏ hoe, lại chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống.

“...”

“Cậu nói đi!” Cô vươn tay đẩy anh một cái.

Anh không hề động đậy, cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu, nói: “Tớ không muốn nhìn thấy cậu khổ sở.”

Nước mắt của Bảo Thực rốt cuộc rơi xuống, nhưng cô mỉm cười.

“Dư Chính, tớ thật sự đã thua cho cậu.” Cô đánh anh một cái, có lẽ, cô đã không còn là cô bé kia. Cô có thể hiểu được ý tốt của người khác, cũng không cần anh lo lắng mọi chuyện.

Nhưng cô sai rồi, người bị thua trận kỳ thật là anh.

Trước lễ Giáng Sinh, văn phòng của Dư Chính bận rộn nhiều việc. Vì kiếm thêm chút tiền, bọn họ thậm chí nhận một số công việc thiết kế tủ kính bày hàng.

Bảo Thực cầm một chồng hoá đơn tìm anh thanh toán, anh hơi nhúc nhúc lật qua lật lại, tự mình mở văn phòng, vấn đề kế toán phiền phức nhất cũng tự mình làm. Cho dù anh cũng có học vị management, nhưng vẫn nảy sinh phiền chán đối với công việc tài vụ.

Nhưng ngẩng đầu nhìn mặt hai người kia...cuối cùng anh vẫn buông tha mà gục đầu xuống.

Bỗng nhiên anh rút ra hoá đơn của bách hoá Thái Bình Dương hỏi: “Đây là cái gì?”

Bảo Thực cười cười với anh, anh cảm thấy mí mắt mình giật giật: “Kem dưỡng da xoá tan thâm quầng mắt Biotherm?!”

Bảo Thực cười gượng hai tiếng: “Gần đây hay tặng ca, đôi mắt tớ rõ ràng đen thùi, cho nên hôm qua tranh thủ mua cái này, cô gái bán hàng ở quầy nói rất hữu dụng ——”

Anh ngắt lời cô: “Stop! Cậu cầm lại đi.”

Bảo Thực có chút uất ức bĩu môi, vừa đưa tay nhận hoá đơn, vừa thì thào nói: “Trước kia A May đều thưởng cho tớ.”

Anh trừng cô. Hiện tại anh là cấp trên của cô, mà không phải A May.

Cô không tình nguyện quay về bàn làm việc của mình: “Được rồi, tớ chỉ là thử xem thôi...sớm biết thế đã không mua thứ đắt như vậy.”

Ben cười ha ha một tiếng, bị cô đánh đầu một cái.

Dư Chính đặt hoá đơn trong ngăn kéo thứ hai, rồi tiếp tục công việc của anh.

Kéo Bảo Thực trở về Thượng Hải là anh ích kỷ.

Khi anh quyết định muốn từ chức liền tính toán làm sao lừa cô đi. Đương nhiên cô trúng kế, tuy rằng âm ỉ cự nự nhưng cô vẫn theo anh về Thượng Hải.

Lúc đầu anh hết đường xoay sở với quyết định của mình, nhưng rất nhiều lúc, sự thật đã ở trước mắt, chỉ có thể làm sau đó lại tính toán.

Cũng may anh và Bảo Thực đều là người rất thích ứng trong mọi hoàn cảnh, bất cứ vấn đề gì đều phải thử đi giải quyết, trong cổ họng có gai thì sẽ nghĩ cách nuốt nó vào hoặc là móc ra.

Anh ích kỷ, trong kế hoạch của anh vĩnh viễn có một phần của cô.

Tan tầm trên đường trở về, Bảo Thực lùi xuống đi phía sau anh. Ở gần xích đạo nhiều năm như vậy, anh không quá quen với cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt này, nhưng Dư Chính mỉm cười suy nghĩ, kỳ thật mặt trời vẫn luôn ở bên cạnh anh.

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

4. Chương 4: Nếu Một Ngày Có 48 Tiếng, Một Năm Có 730 Ngày

Nếu một ngày có 48 tiếng, một năm có 730 ngày, Dư Chính nghĩ rằng anh mới có đủ thời gian hoàn thành công việc.

Anh dụi mắt, cảm thấy da đầu căng ra. Sau khi Bảo Thục từ chỗ khách hàng trở về liền không nói câu nào, cô ngồi trước bàn làm việc lật tạp chí, vẻ mặt rất nghiêm túc. Anh đoán rằng có lẽ cô gặp phiền phức.

Anh mở khung đối thoại MSN, nhập vào: “Cậu sao thế?”

Cô nhìn về phía màn hình máy tính, sau đó quay đầu, nhìn anh qua tường kính, cô lắc đầu, vẻ mặt vẫn như là không có cảm giác.

Anh cười một cái, có lẽ có vấn đề, anh không nên giúp cô giải quyết. Vì thế anh tiếp tục chuyên tâm làm việc của mình, nhưng anh vẫn hay ngắm cô vài lần, lúc nào cũng hơi lo lắng.

Bỗng nhiên di động của anh vang lên, là Mập Mạp gọi tới.

“Lễ Giáng Sinh có hoạt động gì không?”

“Không có.” Anh mệt mỏi ứng phó với công việc này, không có thời gian dư thừa suy nghĩ tới vấn đề này.

“Đi đánh bài?”

“Được, nếu tôi rảnh.”

“Tự mình làm ông chủ cũng mệt thế sao?” Mập Mạp có phần bất mãn.

“Thì là vậy mới mệt.” Anh thật sự cảm thấy mệt mỏi, cho nên không muốn nhiều lời.

“Được rồi, tôi gọi lại cho cậu sau.” Tuy rằng bọn họ nhiều năm không gặp, nhưng vẫn có một phần ăn ý.

Dư Chính thả lại di động lên bàn, anh ấn huyết thái dương. Một cốc cà phê đặt trước mặt anh, là Bảo Thực bưng tới.

“Cậu uống đi, sau đó tới mười giờ thì trở về ngủ một giấc.”

Anh cười khở, nâng cốc lên uống một ngụm, lại cảm thấy có chút ngọt.

“Tớ đi ra ngoài một chút, lập tức quay lại ngay.” Nói xong, cô đeo túi xách đen trên vai rồi thong thả bước ra ngoài.

Khi nào thì cô trở nên có nhiệt tình như vậy? Anh không biết. Nhưng uống cà phê cô pha, ý nghĩ của anh rõ ràng tỉnh táo hơn.

Mười giờ, Bảo Thực còn chưa trở về, Dư Chính nhìn di động, lo lắng suy nghĩ. Cuối cùng anh vẫn gọi điện thoại cho Bảo Thực.

“A lo?” Chuông vang rất nhiều lần cô mới tiếp máy.

Anh nghe được tiếng tranh luận, vì thế hỏi: “Cậu ở đâu?”

Cô do dự mấy lần, mới nói: “Oliver.”

“Tớ đến đón cậu.”

Dư Chính cúp máy, tìm số địa chỉ của khách hàng rồi ghi lại địa chỉ. Cô nhất định gặp phải phiền phức.

Mười rưỡi tối, cửa hàng Oliver mới toanh nằm trên đường Hoài Hải vẫn còn đèn đuốc sáng trưng, ngày mốt là ngày bọn họ khai trương. Lúc đi vào cửa hàng anh liếc mắt thấy một tủ kính bày hàng không giống thiết kế của mình.

Nhân viên trong cửa hàng đang xếp đặt hàng hoá, có ba người đứng ở giữa cửa hàng, anh liếc mắt một cái liền thấy Bảo Thực.

“Sao thế?” Anh đi qua hỏi.

Cô trông mắt nhìn một anh chàng trẻ tuổi đứng đối diện: “Có người nói thiết kế của cậu là đồ vớt đi.”

Dư Chính không tức giận chút nào, ngược lại cảm thấy buồn cười. Vì thế anh xoa người đánh giá cậu thanh niên kia.

Sở dĩ nói cậu ta là “cậu thanh niên”, là bởi vì cậu ta nhìn qua rất giống sinh viên, hơn nữa biểu tình quật cường trên mặt cậu ta làm anh nghĩ đến Ben.

“Xin chào.” Dư Chính tươi cười vươn tay.

Chàng trai ngẩn người, có lẽ không ngờ thái độ của anh lại tốt như vậy, vì thế cậu ta hơi ngượng ngùng mà vươn tay bắt tay với anh, biểu tình trên mặt dịu đi nhiều.

“Tôi là Dư Chính.” Anh lịch sự nói.

“Tôi tên là Đường Gia Niên.”

“Thật ngại quá, tôi vốn phản đối dùng tủ kính bày hàng từ hai công ty chế tác khác nhau, nhưng quản lý của chúng tôi khăng khăng giữ lại, tôi đã hết cách. Bằng không sẽ chẳng khiến các vị khó xử...” Đứng bên cạnh là cửa hàng trưởng Vivi Chow.

Dư Chính đã hiểu được chuyện gì xảy ra, nhất định là Đường Gia Niên cho rằng thiết kế tủ kính của anh không làm nền cho thiết kế của cửa hàng, vì thế có chủ trương khác, và xảy ra tranh chấp với Bảo Thục.

“Không bằng cậu đem thiết kế của cậu cho tôi xem một chút, tôi có thể sửa lại.” Anh thành khẩn nói với Đường Gia Niên. Đối phương lập tức mời anh ngồi xuống, lấy ra đồ án thiết kế của cửa hàng mình.

Dư Chính vừa thảo luận vừa nhìn Bảo Thục, cô giống như con gà trống đấu thua trận mà cúi đầu đứng bên cạnh.

Lúc thảo luận xong thì đã mười hai giờ, bọn họ hẹn hôm sau sửa lại. Thái độ quật cường của Đường Gia Niên đã thay đổi, cậu ta tán thưởng cách thức làm việc của Dư Chính, thậm chí khi tạm biệt còn say goodbye với Bảo Thục mặt lạnh.

Lên xe taxi trở về, hai người đều không nói chuyện. Khi đi ngang qua lãnh sự Pháp, Bảo Thục đột nhiên hỏi: “Có phải tớ rất kém cỏi không?”

Dư Chính không nói gì, chỉ là mỉm cười. Anh chưa bao giờ chấp nhận khuyết điểm của cô, cũng không làm thấp ưu điểm của cô.

Cô quay đầu lại nhìn anh: “Cậu nói đúng, tớ chỉ biết giữ vững nguyên tắc, căn bản không nghĩ tới như vậy kỳ thật khiến những người khác rất khó khăn.”

“Cậu có thể nhận thức sai lầm, chính là có tiến bộ.” Anh thật tự nhiên vươn tay xoa tóc cô.

Cô rớt cuộc mỉm cười.

Dư Chính rất thích nhìn cô cười, luôn luôn thích thế. Cô giống như có một sức cuốn hút, khi cô ở bên cạnh, anh sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Đương nhiên cũng có rất nhiều cô gái khiến anh cảm thấy hạnh phúc, nhưng không có người nào theo kịp cô, khắc sâu ở trong lòng anh như cô.

Sau đó Dư Chính mới biết được, thì ra Đường Gia Niên vừa mới tốt nghiệp năm nay, cũng đã từng nhận không ít giải thưởng, cậu ta có chút tiếng tăm trong ngành tại Thượng Hải.

Cửa hàng Oliver rốt cuộc khai trương đúng hạn, giám đốc rất hài lòng với thiết kế của bọn họ, cho nên cũng thanh toán mau lẹ.

Bảo Thực mời anh cùng cô đi dự hôn lễ của em họ mình vào tết nguyên đán, vì thế anh thừa dịp rảnh rỗi hẹn Mập Mập cùng đi mua âu phục.

“Không thể nào, cậu tốt nghiệp bốn năm nay ngay cả bộ âu phục cũng không có?” Mập Mập mở to mắt.

“Có chứ,” anh nghĩ nghĩ, “Từng có một bộ, nhưng không sử dụng nhiều lắm, cho nên đã tặng người khác.”

Mập Mập cười gượng hai tiếng: “Với vẻ mặt của cậu, cho dù mặc áo cộc quần đùi cũng có thể đạt tới hiệu quả người bình thường mặc âu phục mới có thể đạt được.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Dư Chính hiện lên nụ cười ấm áp.

Hai người đi dạo trong khu quần áo nam trống rỗng tại cửa hàng bách hoá, Mập Mập thỉnh thoảng phát biểu bình luận có chút chuyên nghiệp tại các quầy quần áo. Dư Chính nhìn bên mặt anh ta, bỗng nhiên cảm thấy, có một số người thời gian trôi qua rất chậm, mà trên người của một số khác thì lại rất nhanh. Mập Mập hiển nhiên thuộc loại người sau.

Hiện tại đối với anh ta, Dư Chính gần như không nhớ ra anh ta thế nào trong quá khứ. Thứ duy nhất không đổi là tính cách của anh ta.

“Đúng rồi, sao cậu còn chưa thu phục cô ấy?”

Dư Chính đưa ra vẻ mặt kinh ngạc, anh buồn cười: “Tôi thu phục ai chứ.”

“Tôi vốn tưởng rằng chẳng có người nào cậu muốn thu phục mà không được.” Vẻ mặt Mập Mạp khoa trương, làm cho Dư Chính đang thử quần áo cười ha ha.

Anh ta bất đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp: “Không ngờ, người bị thu phục là cậu.”

Dư Chính nhìn mình trong gương, cũng có chút bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, cậu xem tôi phong lưu phóng khoáng như Phan An tái thế, một đoá hoa lê đề ép hải đường. Sao lại muốn thu phục mà không được.”

Nhưng Mập Mạp chẳng có hứng thú với khuôn mặt lạnh lùng buồn cười của anh, anh ta híp mắt nhìn anh trong gương: “Cậu xác định muốn mặc vỏ rùa này sao? Muốn đội thêm nón xanh trên đầu không?”

Cuối cùng Dư Chính mua một bộ âu phục màu đen vừa quy vừa củ, cộng thêm áo sơ mi kẻ sọc màu nhạt, cùng với cà vạt màu đậm.

Lúc trở về nhà trọ, Bảo Thực tìm anh: “Lễ Giáng Sinh đi đâu chơi?”

“Cậu nói đi?” Kỳ thật anh là một người rất có chủ ý, nhưng ở cùng cô, anh luôn hỏi ý kiến của cô trước.

“Tớ rất muốn đi trượt tuyết, cậu còn nhớ có một năm tụi mình đi Cáp Nhĩ Tân trượt tuyết không?”

Sao anh lại không nhớ, đó là lễ Giáng Sinh đầu tiên sau khi cô và Crig ở bên nhau.

Lúc ấy anh có cảm giác bị vứt bỏ, tuy rằng các bạn học hẹn anh đi chơi, nhưng anh vẫn quật cường chờ đợi lời mời của cô. May mà cuối cùng cô vẫn hết sức phấn khởi tới hỏi anh, có muốn cùng Crig và các bạn học đi Cáp Nhĩ Tân trượt tuyết không.

Anh giả vờ suy nghĩ hai ngày, trước một ngày xuất phát mới “miễn cưỡng” đồng ý với bọn họ. Lần du lịch đó quả thực là một cơn ác mộng đối với anh, đi theo một đám người không quen biết, dọc đường đi trông thấy cô và Crig cười nói thân mật với nhau. Đời này của Dư Chính anh làm ra chuyện gọi là ngu xuẩn nhất, có lẽ chính là chuyện này.

Trong lúc đó cũng có một bạn học nữ hoà nhã thổ lộ với anh, nhưng bị anh từ chối một cách cộc cằn. Cho đến giờ anh vẫn cảm thấy có lỗi với cô gái kia, bởi vì lúc ấy tâm trạng của anh rất tồi tệ. Sau khi trở về trường, anh cũng từng thử tìm cô gái kia để xin lỗi, nhưng cuối cùng bởi vì anh không nhớ rõ hình dáng của cô gái mà đành bỏ cuộc.

“Tớ nhớ ra rồi, lần đó đi du lịch, bọn họ kể lại Lucy thổ lộ với cậu, có chuyện này không?” Bảo Thực bỗng nhiên đầy hứng thú.

Thì ra cô gái kia tên là Lucy, Dư Chính cười cười: “Cậu nhiều chuyện từ lúc nào thế?”

Bảo Thực ngồi xổm trước tủ lạnh tìm đồ ăn vặt: “Thực ra mọi người rất quan tâm đến vấn đề cá nhân của cậu.”

“Gì chứ.” Anh uống một ngụm cà phê, mở laptop ra.

“Sợ cậu có tính lãnh cảm* đấy.”

(*) lạnh nhạt, không ham muốn tình dục.

“Phụt ——” một ngụm cà phê phun trên bàn phím màu đen của chiếc laptop VAIO, làm cho Dư Chính hơi nản lòng.

Bảo Thực đóng cửa tủ lạnh, cấp tốc đến cứu giúp.

“Tớ biết cậu muốn đổi máy mới lâu rồi, nhưng cũng đừng phá hỏng cái cũ chứ.” Cô vừa dùng khăn giấy thấm cà phê đọng trên bàn phím, vừa lau cằm cho anh.

“Ai bảo cậu nói tớ có tính lãnh cảm.” Anh hất cằm oán giận.

“Tớ chỉ nói là lo lắng cho cậu, đương nhiên tớ biết cậu không phải vậy.” Giọng điệu của cô dường như là đang an ủi bạn nhỏ.

Dư Chính nhất thời đùa giỡn: “Sao cậu biết tớ không phải?”

Bảo Thực dừng một chút, nói một cách chắc chắn: “Có một lần tớ với cậu ở phòng khách xem ‘Sex Is Zero’, lúc có loại cảnh kia tớ đã lén nhìn chỗ đó của cậu.”

Dư Chính nghẹn lời, anh muốn đùa với cô, nhưng người bị đùa giỡn lại là chính mình.

“Cậu còn chưa trả lời vấn đề của tớ, rốt cuộc có không?” Bảo Thực hỏi lần nữa.

“Có cái gì?” Trong đầu anh nhớ lại cảnh tượng kia trong phim.

“Lucy đó!” Cô vỗ trán anh.

“À,” suy nghĩ của anh quay về, “Tớ không biết cô gái kia có phải là Lucy mà cậu nói không, nhưng quả thật có một cô gái nói với tớ...”

“Có phải dáng người rất xinh xắn hoạt bát không, gương mặt tròn tròn, đeo mắt kính không gọng?”

Dư Chính hí mắt cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu: “Không nhớ ra.”

Bảo Thực nhìn anh với vẻ bất đắc dĩ: “Cậu làm sao không để cô gái nào ở trong lòng thế.”

Anh ngỡ ra, không trả lời mà nhìn lại cô.

Trong khoảnh khắc đó, anh thậm chí muốn thốt ra: tớ vẫn để một cô gái ở trong lòng. Nhưng anh vẫn không nói, bởi vì cô dời tầm mắt, đưa lưng về phía anh thu dọn laptop.

Dư Chính anh, đời này đã làm tất cả những chuyện uất ức đều là vì Lâm Bảo Thực.

Chiều thứ bảy, Dư Chính dần dần tỉnh lại từ trong giấc mơ, trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh nắng lờ mờ ngoài cửa sổ. Trên con đường dưới lầu hình như có tiếng xe cộ qua lại không ngớt, anh vươn tay xuống dưới gối lấy đồng hồ ra, bốn giờ ba mươi phút.

Đêm qua, ba người bọn họ làm việc đến hai giờ sáng mới làm xong toàn bộ công việc. Anh trở về nhà trọ, không tắm rửa mà nằm xuống ngủ thiếp đi.

Ngần ngơ một hồi, anh đứng lên đi tắm. Mở tủ lạnh ra lấy bình trà sữa, uống một hộp anh mới cảm thấy chính mình thật sự sống trên thế giới này.

Trên con đường ngoài cửa sổ vẫn không có bao nhiêu người, chỉ có phiến lá cây khô vàng rơi trên mặt đất. Anh giơ tay nhìn đồng hồ đeo tay có lịch ở trên cổ tay, bỗng nhiên phát hiện hôm nay là ngày 24 tháng 12.

Anh gõ cửa nhà Bảo Thực, cô rất khó coi ngáp to trước mặt anh, đầu tóc rối bời, vừa thấy là biết mới vừa bị đánh thức.

“Mau thay quần áo.” Anh đơn giản ra lệnh.

“Gì chứ, buổi tối tùy tiện ăn mì ăn liền đi, tớ hết hứng ra ngoài rồi.”
Nói xong cô lại ngáp cái nữa.

“Không được.” Anh đẩy cô trở vào phòng, đi đến trước phòng tắm,
“Tắm rửa thay quần áo, buổi tối tụi mình ra ngoài ăn.”

Bảo Thục nhìn anh với vẻ không tình nguyện, cuối cùng cô vẫn bị vẻ mặt kiên quyết của anh thuyết phục.

Đi tàu điện ngầm hướng về phía Tân Trang, Bảo Thục vừa ăn hamburger mà Dư Chính đưa cho cô, vừa hỏi: “Tụi mình đi đâu?”

“Tối rồi cậu sẽ biết.” Anh cũng ăn ngon lành.

“Tớ còn tưởng cậu dẫn tớ đi ăn bữa tiệc lớn.”

Dư Chính cười cười, vươn tay lau mayonnaise trên khoé miệng cô, rồi mút ngón tay trong miệng mình. Anh phải bù lại hồi ức đi trượt tuyết tồi tệ kia.

Khi xe taxi dừng ở cổng sân trượt băng Thất Tinh, Bảo Thục mới mở to mắt hiểu được dụng ý của Dư Chính.

“Tiện thể nói với cậu, hôm nay là đêm bình an.” Anh mỉm cười, kéo miệng Bảo Thục giương lên rồi đi vào.

Sân trượt băng không lớn, cũng không nhiều người, tuy rằng chỉ có một sườn dốc, nhưng bọn họ chơi rất vui.

Bảo Thục đem ván trượt của mình chõng lên của anh, ôm thắt lưng anh từ phía sau. Anh cười lớn tiếng hỏi, chuẩn bị xong chưa? Bảo Thục trả lời: chuẩn bị xong rồi.

Anh dùng sức trượt xuống, hai người liền hướng thẳng xuống đáy dốc.

Bảo Thục vui vẻ hét lớn tiếng, anh cũng cười to.

Anh lại lấy ván trượt chơi, khi anh bay lên không, Bảo Thục mở to mắt khó tin: “Cậu trượt ván giỏi thế?!”

Anh nhướn lông mày, đầy tự tin nói: “Cậu chưa biết tớ còn giỏi hơn đây.”

Nói xong anh xoay một vòng trên không trung.

Bảo Thục cười điên cuồng, vừa theo sau anh trượt xuống, vừa lớn tiếng kêu lên: “Đỡ lấy tớ đỡ lấy tớ!”

Anh đứng ở đáy dốc nhìn cô mạnh mẽ đụng vào trong lồng ngực anh, cười đến thở không nổi.

Đây mới là hồi ức mà anh muốn.

Bảo Thục không biết, anh trượt ván tốt như vậy, là bởi vì Crig từng là á quân trượt ván Châu Á

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

5. Chương 5: Thời Gian Chạy Giữa Những Kẽ Tay Của Cô, Mà Anh Lại Đứng Ở Đầu Ngón Tay Cô

“Joe Yu chuyên ngành design tại trường Đại học Công nghệ Nanyang, sau khi tốt nghiệp bắt đầu khởi nghiệp tại Hồng Kông, trong bốn năm ngắn ngủi đã có danh tiếng không nhỏ, có thể nói là anh hùng xuất thiếu niên.” Bảo Thục dùng giọng Quảng Đông tiêu chuẩn mà đọc nội dung trên tạp chí trong tay, trên đó có tấm ảnh chân dung của Dư Chính được chụp ở văn phòng, nhưng sau hôm anh nhận phỏng vấn này thì liền trở mặt từ chức với William. Đây là tạp chí danh nhân mà Gia Hoà đã mua tuần trước rồi gửi cho cô.

Cô ngắm nghía Dư Chính, anh đương nhiên nhất định nghe được nội dung cô đọc, chỉ là không có phản ứng thôi.

Bảo Thục cũng không vì sự hờ hững của anh mà mất hứng, cô đầy hứng thú lật xem quyển tạp chí kia.

Bài phỏng vấn độc quyền của anh có tổng cộng sáu trang, xen kẽ ở giữa một vài tấm ảnh, cô cảm thấy Dư Chính trên mặt tạp chí không giống như người cô quen biết.

Dư Chính mà cô quen biết, tuy rằng thích thâm trầm, nhưng cười rộ lên cũng rất ấm áp; khi anh làm việc liên tục mấy ngày không cạo râu thì giống như thổ phi, mà cạo râu xong anh lại giống như thư sinh; trời sinh tóc xoắn dày đặc, chải thẳng thớm lại rất nhã nhặn; thân trên siêu gầy, chân hơi thô ráp; đeo kính đen khá giống sắc lang, lúc không đeo nếu nheo mắt lại thì cũng giống; rõ ràng thân trên mặc âu phục áo sơ mi thêm cà vạt, chân

lại mang một đôi dép lê kẹp ngón chân; anh không tuấn tú, nhưng có thể hấp dẫn con gái.

Dư Chính mà cô quen biết chính là một anh chàng bình thường mà lại không bình thường. Mà Dư Chính trong tấm ảnh nhìn qua professional như thế, man như vậy, khiến cô có chút trở tay không kịp. Ở trong mắt cô anh lại là một người đàn ông trưởng thành chậm chạp.

“Sao không đọc tiếp đi.” Âm thanh nói chuyện của Dư Chính luôn luôn lạnh lùng trong trẻo, hiếm khi phân biệt được cảm xúc của anh.

“Bởi vì tớ cảm thấy người ở trên tạp chí này không phải là cậu.” Cô ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Dư Chính cũng ngẩng đầu, tầm mắt của hai người giao nhau, anh mỉm cười.

“Thế tớ là ai?”

“Người trước mặt tớ đây.” Bảo Thục đứng dậy đi đến trước mặt anh, cô vuốt thẳng mái tóc rối bời của anh, không có gì bất ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt hậm hực của anh, sau đó cô cười khanh khách.

Thời gian chạy giữa những kẽ tay của cô, mà anh lại đứng ở đầu ngón tay cô.

Dư Chính và Bảo Thục làm sao cũng không đoán được, lần thứ hai gặp Đường Gia Niên, là ở cửa văn phòng của bọn họ.

“Chào hai người.” Cậu ta cười rộ lên, ánh mắt híp lại thành một đường, không tưởng tượng ra lúc cậu ta không có biểu tình gì thật ra có thêm một đôi mắt to.

Bọn họ vừa ăn xong trở về, mặc dù hơi giật mình, nhưng Dư Chính vẫn rất lịch sự mời cậu ta vào văn phòng. Buổi chiều Ben ra ngoài, vừa lúc có dư một cái ghế cho cậu ta ngồi.

“Có việc gì sao?” Tác phong của Dư Chính luôn luôn ngắn gọn rõ ràng.

“À, có.” Đường Gia Niên vốn đang nhìn xung quanh vội vàng ngồi thẳng người, nghiêm túc trả lời, “Tôi muốn xin hai người tuyển dụng tôi.”

“Hả?” Bảo Thục trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu ta.

Dư Chính khoanh tay, cười cười: “Sao cậu lại suy nghĩ đến chỗ tôi làm việc?”

“Bởi vì...” Đường Gia Niên dừng một chút, “Cấp trên của tôi hoàn toàn không hiểu thiết kế, ông ta học quản lý, tôi và ông ta rất khó hiểu nhau.”

“Nhưng chỗ của chúng tôi rất nhỏ, tôi biết chỗ làm của cậu là công ty quảng cáo hạng nhất hạng nhì ở Thượng Hải.” Bảo Thục nói xen vào.

“Tôi không cần cái này, tôi chỉ muốn thiết kế theo ý mình thích là được.” Cậu ta nói nghiêm túc.

“Chúng tôi không có nhiều tiền trả lương cho cậu đâu.”

“Tôi không cần.”

“Hơn nữa chúng tôi không có nhiều case như những công ty lớn.”

“...”

“Cậu suy nghĩ kỹ chưa?”

“Tôi đã suy nghĩ kỹ mới đến tìm hai người, tôi biết Dư Chính rất nổi tiếng ở Hồng Kông.” Về mặt Đường Gia Niên đầy hứng phấn.

Bảo Thực có phần đặc ý, cô nghĩ thầm, đó là đương nhiên.

“Tôi từ chối.” Dư Chính bỗng nhiên lạnh lùng ngắt lời bọn họ.

Bảo Thực và Đường Gia Niên đồng thời kinh ngạc nhìn anh. Với tài hoa của Đường Gia Niên, tuy rằng là người mới, nhưng nếu cậu ta gia nhập, đối với văn phòng của họ là một chuyện tốt, hưởng chi công việc thiết kế đều do Dư Chính và Ben làm, hai người bọn họ rất bận bịu.

“Cậu về đi, tôi nghĩ rằng hiện tại cậu không thích hợp đến văn phòng tôi làm việc.” Dư Chính đứng dậy đẩy ghế đến trước bàn làm việc của anh rồi ngồi xuống.

“Anh cho là tôi không có khả năng làm việc sao?!” Đường Gia Niên tức giận hỏi.

“Không phải,” Dư Chính nhìn cậu ta, trên mặt không có biểu tình gì, “Trước khi cậu chưa có khả năng thích ứng xã hội, không thích hợp ở lại văn phòng nhỏ loại này của chúng tôi.”

Cậu ta hơi ngạc nhiên.

“Làm bất cứ công việc gì không phải cậu thích là được, công việc quảng cáo càng cần có tinh thần tập thể.”

“...”

“Cậu trở về học cách làm việc với cấp trên của cậu cho tốt, đợi đến lúc cậu cảm thấy mình có năng lực thì lại suy nghĩ có nên đến tìm tôi không. Lời nói của tôi cậu có thể hiểu, cũng có thể không hiểu...” Dư Chính dừng một chút, “Sau này từ từ nhận thức cũng không muộn.”

Lời nói này chẳng những dọa Đường Gia Niên, mà cũng dọa luôn Bảo Thục.

Hoá ra người trước mắt này không phải Dư Chính chân chính, Dư Chính chân chính là người trong tạp chí. Rất professional, rất man, là một người đàn ông lợi hại.

Cô đã biết Dư Chính lợi hại từ lâu, nhưng mà, Dư Chính hiện tại càng thiên hạ vô địch hơn.

Sau khi tan tằm, Bảo Thục một mình đi chọn quà cưới cho em họ. Đã thêm một phần tiền của Dư Chính, đương nhiên cô phải chọn thứ tốt một chút.

Sắp đến tết nguyên đán, Dư Chính và Ben bận tối mày tối mặt, có khi nhìn thấy anh ngủ không đủ giấc và sa sút tinh thần, cô có một loại xung động muốn rửa mặt cho anh. Có lẽ cô chính là không chịu được đàn ông để râu lộn xộn, ngay cả Dư Chính cũng không ngoại lệ.

Cô vừa tới Thượng Hải mấy tuần thì tìm được một tiệm bán đồng hồ cổ cách văn phòng mấy con phố. Cô là người mê đồng hồ, hơn nữa thích sưu tầm phiên bản đồng hồ có giới hạn của những thương hiệu không chính thống. Cái này có liên quan với ba mẹ của cô, bọn họ là hai người thích đồ cổ tiêu chuẩn, trong nhà sưu tầm các loại đồ hiếm lạ, cuối cùng hai người từ chức công việc nhân viên kế toán mà mở một tiệm đồ cổ. Bọn họ cũng bán bộ sưu tầm của mình, nhưng thật sự kiếm được tiền vẫn là buôn bán đồ cổ tại thị trường chùa miếu ở Trung Quốc.

Kỳ thật cô cũng không tán thành quyết định của ba mẹ, nhưng cô không nói gì. Có lẽ con cái nên duy trì sự trầm mặc đối với ba mẹ.

Chủ tiệm là một ông chủ hơn 40 tuổi, đã bắt đầu hói đầu rồi, mỗi lần trông thấy ông ta, lúc nào cũng đang hút tẩu thuốc, có vẻ cổ xưa, rất hợp với hình tượng của cửa tiệm ông ta.

Bảo Thực đi dạo một vòng trong tiệm, cô nhìn trúng một chiếc vòng tay, đang lúc đợi ông chủ gói lại, cô tiện tay lật quyển tạp chí xếp chồng trên máy hát kiểu cũ. Bỗng nhiên ánh mắt cô sáng ngời, trên bìa mặt tạp chí đăng chiếc đồng hồ “Bảo Ký” đã từng xuất hiện mười năm trước.

“Ông chủ, quyển tạp chí này bán thế nào.”

“Cô muốn thì tôi tặng cho cô đấy.” Ông chủ không ngần đầu lên, chăm chú cắt hai miếng băng keo.

Buổi tối về nhà tắm rửa xong, cô cẩn thận lật xem tạp chí lần nữa, đây là quyển tạp chí Nhật Bản vào tám năm trước, trên đó có đăng tin tức liên quan đến “Bảo Ký”, tất cả tin tức sau này đều đăng lại từ bản tạp chí này. Cô hơi thất vọng đặt tạp chí trong hộp phía dưới sofa, giấc mộng không thể dễ dàng thực hiện.

Cô ngần ngại một hồi, nhớ ra phải gọi điện thoại cho em họ.

“Bảo Thái.”

“Vâng.” Âm thanh của em họ nghe ra ỉu xìu.

“Em chuẩn bị xong hết chưa?”

“Gần xong rồi, em mệt chết, em thề sau này không bao giờ kết hôn nữa.”

Bảo Thực cười rộ lên. Cô em họ này thực ra bằng tuổi cô, trước đây hai cô cùng học chung tiểu học và trung học cơ sở, cho nên tình cảm khá tốt. Nhưng sau khi cô lên đại học thì hai người ít khi liên lạc, nhưng tình cảm giữa chị em họ không giống với tình bạn bình thường, có lẽ đây chính là quan hệ huyết thống.

Cô cũng đột nhiên nghe nói Bảo Thái nói muốn kết hôn, nhưng cô không cảm thấy bất ngờ. Từ trước đến nay, cô biết, cô gái điềm đạm như Bảo Thái kỳ thật rất có chủ kiến, chuyện gì đã quyết định thì sẽ làm được. Không như cô lúc nào cũng “Hữu danh vô thực”.

Cúp điện thoại, một lát sau, cô lên lầu tìm Dư Chính.

Vừa vào cửa đã thấy anh ngậm điếu thuốc, vẻ mặt nghiêm túc ngồi trước máy tính. Bên cạnh con chuột là đồ gạt tàn thuốc, trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá.

Thực ra Bảo Thục rất thích nhìn Dư Chính hút thuốc, đặc biệt lúc anh hút một hơi thuốc, nhú mày rồi lại nhả khói ra. Như thế khiến cô cảm thấy, chỉ cần nhả ra thì phiền não gì cũng tan biến.

Hơn nữa cô thích ngửi mùi thuốc lá trên người Dư Chính, như vậy làm cho anh rất có khí phách đàn ông.

Nhưng cô biết, chỉ có lúc gặp phiền toái thì anh mới hút thuốc.

“Cậu ăn bữa tối chưa?” Cô đi qua ngồi trên sofa ở phía sau anh.

Dư Chính tùy tiện trả lời cô một câu, rồi tiếp tục công việc của mình.

Bảo Thục không giận, e rằng anh gặp phải vấn đề khó khăn.

Cô đi đến phía sau anh, vuốt thẳng mái tóc xoắn rối tung, anh nhất định tắm xong chưa sấy tóc. Trên đầu anh có hai cái xoáy, người ta nói, người nào có hai xoáy tóc đều rất thông minh, ví dụ như Chu Bá Thông.

“Cậu xem hai cái này, cái nào nhìn được hơn?” Dư Chính bỗng nhiên hỏi cô, trên laptop xuất hiện hai bản thiết kế.

Cô cúi người xuống nhìn kỹ hai thiết kế trên màn hình máy tính, thật lâu sau cô mới nói: “Cái bên trái đi.”

Nhưng mà Dư Chính không nói gì.

Cô nghi hoặc quay đầu nhìn anh, điều thuốc vốn kẹp giữa ngón tay thon dài của anh đã rơi xuống đất, anh giương mắt chờ đợi.

Bảo Thực theo tầm mắt của anh nhìn thấy áo ngực màu da dưới chiếc đầm quay, lúc cô cúi xuống sẽ thấy rãnh ngực mê người.

“Sắc lang!” Bảo Thực đứng thẳng người thét chói tai, thuận tay lấy một cuốn tạp chí đập vào khuôn mặt đầy râu ria của Dư Chính, sau đó cô vội vã chạy xuống lầu.

Cuốn tạp chí từ khuôn mặt anh rơi xuống, vệt mặt anh vẫn chờ ra.

Bảo Thực vừa xuống lầu vừa che hai gò má nóng lên, cô bối rối suy nghĩ, sao lại quên mình đặc biệt mặc chiếc đầm để tham dự hôn lễ đi lên cho anh xem chứ.

Bên phải Ben là Dư Chính với nửa khuôn mặt sưng lên, bên trái là Bảo Thực mặt mũi đen thui.

Cậu ta có dự cảm chẳng lành mãnh liệt, vì thế mở cặp ra bắt đầu lục lọi tìm sổ tay khách hàng của cậu ta, khi tìm được một người khách cần “giao hàng”, cậu ta vô cùng sung sướng.

“I, I go to Odagiri.” Khi căng thẳng cậu ta liền muốn nói tiếng Anh.

Nhìn thấy dáng vẻ chạy trốn chết của Ben, Bảo Thực rất muốn cười, nhưng cô vẫn lấy tay nâng cằm, không hề cười ra. Cô giương mắt thoáng nhìn qua, Dư Chính cũng ở tư thế này, vì thế trong lòng cô khẽ hừ một tiếng, buông tay xoay người đối diện máy tính.

Bỗng nhiên khung đối thoại MSN nhảy ra: “Sorry...”

Cô nhẫn nhịn không quay đầu lại, đóng khung đối thoại.

Nhưng sau đó nó lại nhảy ra: “I’m so sorry.”

Cô suy nghĩ một chút rồi nhập vào: “Would u invite me to have dinner?”

“Sure sure...”

Bảo Thực mỉm cười, kỳ thực cô cũng không giận, chỉ là cảm thấy có chút lúng túng. Bởi vì cô biết Dư Chính không cố ý, anh là chính nhân quân tử.

“In a French restaurant?”

“Sure, but I refuse to have French dressing.”

Cô cười, Dư Chính chỉ cần nếm một chút tương xà lách của Pháp là sẽ nôn mửa.

“But...what did u see last night?”

Cô không nghe tiếng Dư Chính gõ bàn phím, cô rất muốn quay đầu lại nhìn anh, thậm chí ở trong đầu suy đoán về mặt hiện giờ của anh, nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn xuống.

Dư Chính gõ vài cái, trên màn hình máy tính của cô nhảy ra: “Everything...”

Nửa bên mặt kia của Dư Chính cũng bị đánh luôn.

Vào thứ bảy đi dự hôn lễ của Bảo Thái, Bảo Thực đặc biệt thêm áo khoác dệt kim ngắn mặc bên ngoài chiếc đầm.

Dư Chính mặc âu phục màu đen, càng đẹp trai hơn trước kia.

Lúc trông thấy chú rể cô hơi ngạc nhiên, anh ta nhìn qua khoảng chừng 35, 36 tuổi, cho dù ở trường hợp kết hôn thế này vẻ mặt anh ta vẫn nghiêm túc, khiến Bảo Thục kinh sợ khi được giới thiệu với anh ta, giống như là gặp mặt nguyên thủ quốc gia.

Khi người điều khiển chương trình yêu cầu cô dâu chú rể nói một câu với đối phương, hai người mặt không thay đổi lại không hẹn mà cùng nói: “Cám ơn.”

Người điều khiển chương trình đợi hơn mười giây cũng không thấy đoạn sau, anh ta mới hiểu bọn họ đã nói xong, vì thế cười gượng một tiếng rồi tiếp tục chủ trì. Hai vị tân nhân rất phối hợp đứng ở một bên không lên tiếng, để mặc một mình anh ta kể truyện cười như ngựa thần lướt gió tung bay đến nửa tiếng đồng hồ.

Bảo Thục quay đầu nói bên tai Dư Chính: “Cậu không cảm thấy có vấn đề à?”

“Tớ cảm thấy.” Anh trả lời nghiêm túc: “Tới giờ cậu vẫn chưa đưa quà cưới cho Bảo Thái.”

Bảo Thục hít một hơi thấp giọng nói: “Không xong rồi! Tớ quên mang theo.”

Hôn lễ của Bảo Thái kết thúc trong bầu không khí quái dị như vậy, mọi người vốn định đi trêu chọc cô dâu chú rể, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt u ám của hai vị tân nhân, họ không thể không xoá bỏ tất cả ý nghĩ.

Dư Chính uống chút rượu vang, cho nên đi đứng hơi loạng choạng. Bảo Thục dìu anh ngồi vào taxi, qua cửa xe cô nhìn thấy cô dâu chú rể đi vào xe hoa, cô bỗng nhiên cảm thấy, thà rằng chú rể của mình say sưa loạng choạng, cũng không muốn gương mặt anh ta chẳng chút thay đổi.

Dư Chính có lẽ ngủ rồi, đầu anh tựa trên vai cô.

Người thấy mùi dầu gội trên tóc anh, Bảo Thục hơi thất thần.

Có lẽ ngày nào đó, cô cũng sẽ đi tham dự hôn lễ của Dư Chính, ở hôn lễ anh sẽ cười rất ấm áp, cô ngồi phía dưới cười vui vẻ, mà chỗ ngồi bên cạnh cô cũng trống không.

Nghĩ đến đây cô chợt cảm thấy mất mát không có lý do, thậm chí có chút muốn khóc.

Vì thế khi bên trong xe vang lên ca khúc “Trong phút đột nhiên” của Karen, cô nhin không được hỏi:

“Dư Chính, chừng nào thì cậu kết hôn?”

Anh không trả lời cô.

Cô có chút thất vọng, nhưng cô lại không muốn nghe đáp án của anh. Khi một người trong bọn họ quyết định cùng người khác trải qua năm tháng còn lại, sứ mệnh của người kia đã kết thúc.

Đúng rồi, cô vẫn coi anh là thiên thần bảo hộ của mình, mà cô cũng là thiên thần bảo hộ của anh.

Dư Chính bỗng nhiên ngừng đầu, rất dịu dàng hôn lên gò má cô, sau đó tiếp tục tựa trên vai cô.

Cô hơi kinh ngạc, khoé miệng bất giác cong lên nụ cười. Anh dùng một cách thức mới để an ủi cô.

Cô không nhìn được vẻ mặt của anh, nhưng cô biết, khoé miệng anh nhất định cũng mang theo nụ cười.

Bảo Thục hẹn Bảo Thái ra Starbucks uống nước, chủ yếu là muốn đưa quà cưới cho cô em họ.

Cô nhìn em họ thật tỉ mỉ mới phát hiện, vẻ mặt của Bảo Thái giống hệt chú rể kia của cô.

“Hai người không đi honeymoon sao?”

Bảo Thái nhướn lông mày: “Không có thời gian.”

“Hai người quen biết thế nào? Anh ta đang làm gì?” Bảo Thục nhìn không được hỏi.

“Khi em về sẽ gửi email ọi người, bên trong có đáp án mà mọi người muốn biết.”

Bảo Thục kinh ngạc. Đụng phải phiền muộn, cô xoay đầu về phía ngoài cửa sổ, vừa lúc thấy Lương Kiến Phi đi qua, hơn nữa không hẹn mà nhìn vào bên trong. Hai người sững sốt một chút, sau đó cười ha ha.

“Chúc mừng cậu đã kết hôn.” Lương Kiến Phi ngồi xuống, nói với Bảo Thái. Bởi vì học cùng trường trung học cơ sở, cho nên bọn họ quen biết nhau.

Bảo Thái cười hì hì, không đáp lại.

Các cô nhanh chóng nói đến những chuyện thú vị ở trường hồi đó, về thầy cô tranh đấu gay gắt, về bạn học nhiều chuyện, một số chuyện bình thường vào lúc này lại có ý nghĩa đặc biệt.

“Kỳ thật sao cậu và Trì Thiếu Vũ lại ở bên nhau thế?” Bảo Thái đột nhiên hỏi.

Lương Kiến Phi uống cà phê, chậm rãi nói: “Giống như nam nữ bình thường thôi.”

“Cậu ta từng là nhân vật phong vân ở trường chúng ta.” Bảo Thục có chút cảm khái nói.

Trì Thiệu Vũ ngoại hình tuấn tú, lại từng là đội trưởng của đội bóng rổ, đương nhiên mê hoặc không ít con gái.

Lương Kiến Phi cười một chút, vẻ mặt dí dỏm: “Hiện tại anh ấy cũng là nhân vật phong vân thôi.”

Bảo Thục không đáp lời, bởi vì cô nhớ tới lần trước ở nhà hàng thấy được cảnh kia. Nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của Lương Kiến Phi, chỉ một giây đồng hồ cô liền mất đi ý nghĩ muốn nói với cô.

Cô cũng không thể nói rõ ràng, có lẽ là không muốn nhìn thấy người hạnh phúc trở nên bất hạnh. Cô có thể hiểu được, một người tự suy đoán người yêu trong lòng mình rốt cuộc còn ở lại bao lâu có bao nhiêu chán nản.

Hàn huyền một lúc, vị chú rể của Bảo Thái tới đón cô đi đến nhà thông gia ăn tối. Anh ta rất lịch sự giúp Bảo Thái vén màn, rồi theo cô cùng vào xe taxi.

“Tớ thấy anh ta có vẻ rất uy nghiêm, rất có khí thế.” Cách cửa kính, Kiến Phi nói.

“Cậu đoán xem anh ta làm nghề gì?”

Kiến Phi suy nghĩ một cách nghiêm túc, biểu tình thừa nước đục thả câu trên mặt Bảo Thục khiến cô ngửa răng.

“Rất giống cấp trên quản lý nhân viên.”

“...” Bảo Thục uống cà phê.

“Kỹ sư?”

“...” Cô bắt đầu ăn bánh ngọt.

“Giáo sư đại học.”

“...” Cô ăn miếng thứ hai.

“Cảnh sát?”

“...”

“Không phải là xã hội đen chứ...” Kiến Phi mất kiên nhẫn.

“Tớ về hỏi Bảo Thái rồi nói lại với cậu.” Cô vươn đầu lưỡi liếm ra bánh ngọt dính trên hàm răng, nuốt xuống, rồi cười tùm tùm trả lời.

Vào bữa tối, văn phòng không có một bóng người. Vì thế Bảo Thục ngồi xe điện ngầm về nhà, lúc đến dưới lầu nhìn thấy lầu ba có ánh đèn, cô vội vàng chạy lên.

Khi Dư Chính ra mở cửa thì lại ngậm một miếng thuốc, vẻ mặt cũng rất thoải mái, cô biết anh nhất định đã xong việc.

“Cậu đoán xem chồng Bảo Thái làm nghề gì?” Tâm trạng của Bảo Thục cũng vui vẻ.

Dư Chính hút thuốc, nhả khói lên mặt cô: “Quan toà.”

Cô sặc một chút, anh cười giúp cô xua khói thuốc xung quanh.

“Sao cậu biết?”

Dư Chính bĩu môi, lấy danh thiếp trên bàn đưa cho cô, trên đó in hàng chữ: toà án nhân dân trung cấp số 1 Thượng Hải Diệp An Trạch.

“Đây chính là bên trong danh thiếp.” Anh nhả khói sang hướng khác.

Dư Chính luôn luôn là một người thần kỳ như vậy, ở bên anh, cô vĩnh viễn không cảm thấy buồn chán.

Bảo Thái quả thực đúng hẹn gửi email cho cô, trả lời rất nhiều vấn đề cô muốn biết và không muốn biết. Bảo Thực không thể không cảm thán lần nữa, hoá ra cuộc sống tràn đầy ngạc nhiên.

Cô không khỏi nâng cằm kinh ngạc mà lẩm bẩm: “Kết hôn thực sự tốt vậy sao...”

“Không tệ đâu, nếu có thể ở chung với người mình yêu.”

Ben vừa nói vừa nháy mắt.

Bảo Thực đưa ra vẻ mặt “đây là lời vô nghĩa”, sau đó bất đắc dĩ nói: “Nhưng không phải ai cũng có thể tìm được người mình thích, hơn nữa người đó cũng thích mình, ngoài ra cho dù có người như vậy, kết hôn với anh ta cũng không nhất định hạnh phúc.”

“Chưa từng có ai nói với tôi kết hôn đại diện cho hạnh phúc.”

“Vậy vì sao người ta còn muốn kết hôn?”

“Là vì trách nhiệm.” Ben nhún vai.

“Thế phụ nữ biến thành máy sinh đẻ sao.”

“No, no, no. Sinh một đứa con không khó, nhưng nuôi một đứa lại không dễ dàng, ba mẹ phải đảm đương trách nhiệm rất lớn.”

Bảo Thực nheo mắt nhìn cậu ta: “Không ngờ cậu có chút nền tảng lý luận nhỉ.”

Ben lắc lắc ngón trỏ: “Tôi có kinh nghiệm thực tế.”

“Cậu có ý gì?”

Dư Chính vẫn làm việc của mình rất cuộc lên tiếng: “Con trai của Ben đã được một tuổi, vợ cậu ấy hiện giờ đang mang thai đứa thứ hai.”

Bảo Thục trợn mắt há hốc mồm.

“Tớ chưa từng nói với cậu à.” Ngón tay Dư Chính không ngừng gõ bàn phím, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

“Không có.” Cô nhìn Ben, cho dù thế nào, ở trong suy nghĩ của cô, cậu ta vẫn là học đệ hồi trước luôn thích đi theo Dư Chính.

“Đó là vì cậu chưa từng hỏi tớ.” Dư Chính đưa ra kết luận.

Buổi tối Bảo Thục và Dư Chính cùng đi giao bản thiết kế cho khách hàng, cuối cùng kết thúc thời kỳ đầu của văn phòng.

“Sắp đến tết rồi.”

Dư Chính lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Lá cây rơi rụng hai bên ngã tư đường, dẫm dưới chân sẽ phát ra âm thanh lạnh lạnh, Bảo Thục nhìn bóng dáng của anh từ phía sau, cô chợt cảm thấy hai năm nay anh gây rất nhiều.

Lúc đi qua đường, anh dừng bước chân chờ cô theo kịp, tự nhiên đi đến bên trái cô. Cho dù ở nơi nào, cô chỉ cần nhìn thấy anh đứng sang một bên là biết được phương hướng xe đang chạy tới.

Đèn xanh sáng lên, nhưng Bảo Thục không hề động đậy, anh quay đầu hơi nghi hoặc nhìn cô.

“Dư Chính, nếu cậu kết hôn...tớ làm sao đây.” Bỗng nhiên cô phát hiện, ý nghĩa của anh trong cuộc sống của cô lớn hơn nhiều so với sự tưởng tượng của cô.

Anh nở nụ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt, nhìn qua rất con nít: “Đồ ngốc.”

“Cậu không được phép kết hôn trước tớ.” Cô tùy hứng nói.

Dư Chính kéo cánh tay cô: “Được rồi, tạm thời hứa với cậu, có thể qua đường chưa?”

Nhận được câu trả lời khẳng định của anh, cô cũng vui vẻ tươi cười.

Dư Chính hứa với cô, nhất định sẽ không lừa cô

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

6. Chương 6: Sợ Hải Chiếm Đa Số Ghế Trong Lòng Anh, Dũng Cảm Là Phe Đối Lập

Anh đã thật lâu chưa chính thức trải qua tết âm lịch.

Giữa trưa Dư Chính thức dậy, anh đứng bên cửa sổ hút một điếu thuốc. Buổi tối Bảo Thục cùng anh về nhà ăn cơm tất niên, anh không khỏi mỉm cười, lừa cô quay về Thượng Hải là đúng, dường như anh dần dần có cảm giác có được cô.

Hạnh phúc, có rất nhiều loại, kỳ thật trong lòng có một người, đối với anh mà nói đã là một loại hạnh phúc.

“Dư Chính Dư Chính!” Cô vội vàng chạy lên kêu tên anh.

Anh mở cửa ra, thấy cô cầm một xấp ảnh trong tay.

“Là ảnh lần trước tụi mình chụp khi dự hôn lễ của Bảo Thái đó.” Cô ngồi trên ghế xoay trước bàn làm việc. Mỗi lần, chỉ cần cô đến là chiếm lấy ngai vàng của anh.

“Kỳ thật cậu mặc âu phục rất ăn ảnh đấy.” Bảo Thục háo hức trải ra ảnh chụp trên bàn của anh, rất vui thích.

Anh mỉm cười, ngồi cạnh hút thuốc cùng nhìn những tấm ảnh này.

“Tớ thấy tấm này cậu rất handsome!” Cô hưng phấn đưa cho anh xem.

Anh lộ ra hai má lúm đồng tiền nhợt nhạt, tiếp tục hút thuốc.

“Cậu sao thế, không nói lời nào hết.” Cô dừng động tác trong tay nhìn anh.

Anh nhún vai không trả lời, chậm rãi nhả khói trên mặt cô.

“Sau này tớ mắc phải ung thư phổi thì cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm, bởi vì tất cả khói thuốc tớ đều hít từ cậu.”

Bảo Thục hít khói thuốc từ anh nhiều năm rồi, nghe cô nói vậy anh lại thoáng đắc ý.

“Đồ đạc mang theo đủ chưa?” Anh rớt cuộc mở miệng hỏi, buổi tối cô muốn ở lại nhà anh, phải mang chút đồ dùng.

“Cũng chẳng phải đi cắm trại, không mang cũng có thể dùng của cậu thôi.” Cô tiếp tục xem ảnh trong tay.

“Là bảo cậu đi cắm trại, nhà tớ không có phòng thừa cho cậu ở.”

“Tớ ngủ giường cậu, cậu ngủ sofa đi.”

“Tớ không muốn.” Anh hút một hơi thuốc thật sâu, mặt mũi đều nhăn lại, sau đó mau chóng nhả khói thuốc.

“Vậy cậu ngủ dưới giường là được rồi.”

Bọn họ phiêu bạt bên ngoài bảy năm, đã lâu không ăn cơm tất niên, hai người cảm động không thôi.

“Năm nay nhà chúng ta rớt cuộc đoàn tụ rồi.” Bà nội vui vẻ nói.

Quen ở bên ngoài một mình cũng sẽ không đặc biệt nhớ nhà. Trước kia mỗi lần đến tết âm lịch, luôn có hội đồng hương Thượng Hải tổ chức ngày hội đón năm mới, rất nhiều người tụ họp cùng một chỗ, giống như là

lễ Noel vậy. Nhưng khi bàn cơm tất niên nóng hổi ngay trước mặt anh, ký ức hạnh phúc hồi bé chợt ùa về trong tâm trí anh.

Anh nhìn Bảo Thục ở bên cạnh, dường như cô cũng rất vui vẻ, anh đoán rằng, cảm nhận của bọn họ hẳn là giống nhau.

Bà nội lại gấp chân gà vào bát của Bảo Thục, cô khó xử nhìn anh, lúc này anh mỉm cười đến cứu viện: “Bà nội, bà đừng bắt công như thế, cháu sẽ ghen đấy.”

Nói xong, anh gấp chân gà trong bát cô bỏ vào bát mình, không chút do dự mà cắn một miếng lớn.

Ăn xong bà nội vẫn không quên ỏi người bọn họ một bao lì xì, Bảo Thục vui mừng đến mắt đỏ hoe. Anh biết, không phải vì tiền mừng tuổi, mà là đã lâu lắm rồi không ai cho bọn họ không khí năm mới ấm áp như vậy.

Dư Chính ở trong phòng mình trải một tấm đệm dưới đất, anh đã nói không muốn ngủ trên sofa.

Bọn họ ngồi trên giường đánh bài, người thua uống 500 ml nước, nội trong ba tiếng không được phép đi toilet. Nhưng cuối cùng anh vẫn mở lười một lần cho Bảo Thục, ngoại lệ của anh chưa lần nào không phải là vì cô.

Vào mười hai giờ, bên ngoài vang lên tiếng pháo đình tai nhức óc. Anh lén lấy ra pháo hoa, cười cười xuống lầu, Bảo Thục ở phía sau đây hưng phấn hét lên rồi chạy xuống lầu.

Dưới lầu đã sớm có ba mẹ dẫn theo con cái đi đốt pháo vui vẻ, bọn họ đã bao nhiêu năm chưa nhìn thấy cảnh tượng này rồi?

Pháo bên cạnh đột nhiên nổ lên, Bảo Thục bị hoảng sợ mà trốn sau lưng anh, anh ôm vai cô, cười rất vui vẻ.

Lúc đến phiên bọn họ bắn pháo, Bảo Thục cầm bật lửa làm thế nào cũng không châm lửa được, anh ngồi xổm bên cạnh giúp cô chặn gió, dây pháo rốt cuộc được châm lên. Bọn họ nhảy sang một bên, pháo hoa màu vàng óng ánh phóng lên không trung, nở rộ xinh đẹp.

Cô nắm cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn không trung, không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh.

Pháo hoa đêm nay xinh đẹp hơn bất cứ buổi biểu diễn nào ở Hồng Kông.

Nửa đêm Bảo Thục ngửa mặt nằm trên giường Dư Chính nói: “Rất giống cắm trại nhỉ, nếu không có trần nhà thì tốt rồi. Cậu còn nhớ lúc học năm thứ nhất tụi mình từng đi cắm trại không?”

“Ừ, đoàn uỷ tổ chức.” Anh nhắm mắt nói.

“Tụi mình đi đâu nhỉ?”

“Tớ quên rồi.”

“Tớ cũng không nhớ nữa. Cần thận ngắm lại, đã mười năm rồi đấy.”

Dư Chính cười một tiếng, không trả lời.

“Lần đó hình như tớ bị ốm.”

“Không có, chỉ là hơi phát sốt mà thôi.” Anh nói chắc chắn.

“Làm tớ hết hồn, chạy đến trong núi hoang, lại không có bác sĩ.”

“Không đâu, tớ thấy tối hôm đó cậu vẫn líu ríu nói nhiều lắm.”

“Đó là vì lần đầu đi cắm trại nên tớ rất hưng phấn.”

“...”

“Tớ còn nhớ sau đó ngồi trước lều ngắm sao.”

“...”

“Sau đó nhìn một hồi rồi ngủ luôn, sáng hôm sau thức dậy lại không phát sốt.”

“...”

“Nhưng đầu còn hơi choáng, môi cũng sưng luôn.”

“...”

Bảo Thục ngẩng đầu nhìn Dư Chính dưới giường, anh ngủ rồi.

Cô đành chịu mà thở dài, nằm xuống rồi nhắm mắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau lại bình tĩnh trong tiếng pháo. Dư Chính híp mắt trở người, vẻ mặt vô cùng khó chịu, cuối cùng anh quyết định ngồi dậy uống miếng nước rồi ngủ tiếp.

Bảo Thục nằm ngửa mặt trên giường, hình như không có chút dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Anh vươn tay cầm cốc nước trên tủ đầu giường, uống một hớp. Anh không quen ngủ trên sàn nhà cứng ngắt, dường như dù trải bao nhiêu tấm đệm xuống cũng chẳng ăn thua gì. Nhìn thấy Bảo Thục nằm trên giường anh ngủ ngon như vậy, ngay cả tiếng pháo cũng không đánh thức cô, anh bỗng nhiên muốn trừng phạt cô.

Dư Chính nhào người đến bên giường, thấy khuôn mặt ngủ say của cô, anh cúi đầu dịu dàng hôn lên môi cô.

Cô khó có được một khoảnh khắc như vậy. Anh vươn tay xoa đôi má cô, cô đẹp hơn trước kia, chín chắn một chút, nhưng tính cách vẫn không

thay đổi.

Anh từng cho rằng cô ở trong lòng bàn tay mình, nhưng cuối cùng anh hiểu được mình đánh giá cao bản thân, cũng đánh giá thấp cô.

Crig không phải không thích cô, mà là có quá nhiều tâm tư, nếu anh ta một lòng một dạ với cô, vậy Dư Chính anh một chút cơ hội cũng chẳng có.

Sau khi hai người bọn họ chia tay, anh từng gặp Crig vài lần tại một quán bar, bên người là những cô gái khác nhau, nhưng biểu tình trên mặt luôn giống nhau. Anh biết, người này cũng thật lòng với Bảo Thục.

Crig nhìn thấy anh, ngược lại không còn địch ý như trước, anh ta cười thoải mái. Lúc sắp đi, anh ta khẽ nói: “Giám sát chặt chẽ chút đi.”

Anh ta nói rất khẽ, nhưng anh nghe được.

Crig đúng.

Nhưng mà, anh vẫn chưa đủ dũng khí. Sợ hãi chiếm đa số ghế trong lòng anh, dũng cảm là phe đối lập.

Bảo Thục khẽ hừ một tiếng, cô vẫn không tỉnh.

Nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh của cô, Dư Chính bỗng nhiên rất bất bình, vì thế anh cúi đầu hung hăng hôn cô.

Buổi trưa lúc đánh răng, Bảo Thục nghi hoặc xoa môi mình, anh ở phòng khách làm bộ đọc báo, khoé mắt lại đang ngắm cô, trong lòng lại mang máng có chút đặc ý.

Cô nhất định không biết, mười năm trước, sáng sớm hôm đó khi đi cắm trại, anh cũng từng làm chuyện như thế.

Hôm nay tối mừng một, Bảo Thực đến nhà Bảo Thái ăn cơm, Dư Chính quyết định ở nhà đọc sách. Mới xem trang thứ nhất thì Mập Mạp gọi điện hẹn anh ra ngoài.

Đến quán bar đã hẹn, xa xa nhìn thấy người của lớp bọn họ đã ngồi trên sofa bắt đầu uống rượu. Dư Chính cười lắc đầu, nhất định lại là men's talking, Bảo Thực luôn cười nhạo đề tài không bao giờ thay đổi của bọn họ.

“Lão đại,” Mập Mạp lách qua để anh ngồi bên cạnh, “Chúng tôi vừa nói tới cậu đấy.”

“Nói tôi cái gì.” Dư Chính liếc mắt nhìn anh ta, đang uống rượu hoa quả.

“Nói cậu nhát gan.”

Anh không đáp lời, cho dù thừa nhận hay phủ nhận, bọn họ luôn có lý do cười nhạo anh. Anh không biết, nếu có một ngày anh và Bảo Thực ở bên nhau, bọn họ sẽ tìm đề tài gì mới. Có lẽ, đây là đề tài đầu tiên cũng là đề tài cuối cùng.

“Đúng rồi, các cậu có biết lần trước tôi gặp ai không, ‘em gái niềng răng bốn mắt’! Hiện tại bộ dáng của cô ấy rất tuyệt, vóc người cũng rất gợi cảm.” Trì Thiếu Vũ vừa nói vừa ngầm nháy mắt với Dư Chính.

Dư Chính cười cười, anh biết Trì Thiếu Vũ giải vây cho anh.

Vì thế mọi người chuyển đề tài sang nữ sinh kia, trải qua một trận thảo luận sôi nổi, bọn họ quyết định tin ý kiến của Trì Thiếu Vũ —— em gái niềng răng bốn mắt thật sự biến thành mỹ nhân siêu cấp.

Lúc bọn họ uống đến mười một giờ thì đều có điện thoại tìm đến. Phần lớn là vợ hoặc là bạn gái gọi tới thúc giục bọn họ về nhà.

Dư Chính hỏi Trì Thiếu Vũ: “Lương Kiến Phi không gọi cho cậu sao?”

Anh ta ngẩn người, hơi lúng túng nói: “Cô ấy chưa bao giờ gọi điện giục tôi về nhà.”

Dư Chính nhìn anh ta, hé miệng muốn hỏi gì đó, cuối cùng vẫn bỏ cuộc. Bạn thân cũng không nhất định không có gì giấu giếm nhau.

Lúc này di động của Dư Chính vang lên, anh nhìn cái tên hiện trên màn hình, hơi kinh ngạc.

“Dư Chính, anh ở đâu?” Đầu dây bên kia lại là giọng của Bảo Thái.

“Ở Từ Gia Hối.”

“Thật tốt quá, chúng tôi hiện đang ở đường Hành Sơn, anh có thể tới đón Bảo Thục về không? Chị ấy say rồi.”

Anh bằng lòng rồi khép di động lại, có phần bất đắc dĩ. Có đôi khi, anh rất nghi ngờ rốt cuộc mình là gì đối với Bảo Thục?

“Dư Chính, sao cậu lại ở đây thế.” Bảo Thục đứng thẳng người nhìn anh chăm chăm, không có dáng vẻ say rượu chút nào.

Nhưng anh biết cô say, bởi vì biểu tình của cô thoạt nhìn rất nghiêm túc.

“Theo tớ về nhà.” Anh chỉ nói một câu đơn giản, sau đó đi về phía nhà trọ.

Bảo Thục liền đi theo sau anh.

Chỉ có anh và Bảo Thái biết, lúc cô say, chỉ cần người khác ra lệnh cô đều nghe theo.

“Đưa tay cho tớ.”

Bảo Thục đưa tay cho anh nắm.

Trên đường Hành Sơn rất náo nhiệt, lúc vòng qua đường Cao An thì lập tức yên tĩnh.

“Ồng, vì sao hôm nay uống nhiều rượu thế?”

“Đã lâu không uống...”

Dư Chính mỉm cười, lý do của cô luôn vô cùng kỳ hoặc.

Bọn họ lặng lẽ đi chậm chậm, giống như con đường này không có điểm cuối.

“Bảo Thục.” Lúc đến dưới lầu nhà trọ, Dư Chính bỗng nhiên nói.

“Hửm?”

“Cậu còn yêu Crig không?”

“...Không yêu. Tớ ghét đàn ông bay bướm.” Cô nhăn nhó mặt mũi.

“...” Anh dừng bước chân, nắm tay cô.

“...”

“Tớ thì sao.” Nhờ ngọn đèn đường, anh nhìn ánh mắt cô.

“...” Cô cũng nhìn anh, vẫn không nhúc nhích.

“...”

“Dư Chính.”

“...”

“Đôi mắt của cậu thật u buồn.” Cô mở to mắt, vè mặt mơ màng.

Anh trợn mắt nản lòng, quyết định trừng phạt cô một chút.

Anh ôm thắt lưng cô, một tay đỡ đầu cô, hôn lên đôi môi khê nhếch lên của cô.

Bảo Thực mở to hai mắt, ánh mắt rời rạc, hai tay bất giác ôm anh.

Khi cô hé miệng hôn lại anh, tia lửa trong đầu anh đột nhiên nổ rộ. Anh càng hôn cô không ngừng, dường như khoảnh khắc này ngăn ngui như thế, chỉ dùng tất cả sức lực của anh mới có thể giữ lại khoảnh khắc tốt đẹp này.

Đột nhiên anh ôm lấy cô, xông lên lầu.

Anh chưa bao giờ biết chính mình lại có thể ôm Bảo Thực 50 kg nội trong hai giây mở cửa ra, lại trong vòng ba giây đẩy ngã cô lên giường mình.

Anh càng không biết mình lại giống như lưu manh trong phim điện ảnh bố nhào trên người cô, nhiệt tình hôn môi cô, hai tay chu du trên người cô.

Càng khiến anh điên cuồng hơn chính là, Bảo Thực dưới thân anh, lại mở to mắt hôn trả anh.

Khi tay cô vúi lấy ngực anh cởi ra nút áo sơ mi của anh, anh hít một hơi thật sâu, thấp giọng khàn khàn nói: “Trời ơi...”

Tình tiết quen thuộc biết bao lại thật sự xảy ra trên người bọn họ.

Nhưng khi Bảo Thục tiếp tục cởi nút áo của anh, lúc cởi đến nút cuối cùng, cô bỗng nhiên hét to một tiếng: “A, đau quá.”

Dư Chính ngạc nhiên: “Sao thế?”

“Chân tớ...vộp bẻ...” Cô nắm lấy áo sơ mi anh, vẻ mặt rất đau đớn.

Anh vội vàng xoay người ngồi dậy nhìn xuống chân cô.

Đôi giày cô mang bị anh cởi ra, lật lên lòng bàn chân, quả nhiên là vộp bẻ, anh véo một cái, cô kêu đau, lúc véo cái thứ hai cô không lên tiếng, anh tiếp tục véo vài cái, ngón chân cô rớt cuộc năm thẳng.

Dư Chính thở phào, quay đầu nhìn về phía Bảo Thục.

Cô nhắm hai mắt lại.

Anh có dự cảm chẳng lành, xoay người lên nhìn mặt cô —— anh có thể xác định, cô đã ngủ rồi.

Anh ôm đầu ngồi ở cạnh giường, vậy mà nở nụ cười.

Trời ạ, rốt cuộc anh đang làm cái gì, anh chưa từng xung động như vậy. Một phút đồng hồ trước, anh không suy nghĩ đến hậu quả mà ôm cô, muốn cùng cô làm một chuyện mà khi mười sáu tuổi anh đã muốn làm.

Đúng rồi, anh hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả. Dư Chính thế này, ngay cả chính anh cũng cảm thấy xa lạ.

Anh cười đến mức dạ dày hơi đau. Anh rất cảm ơn cái chân kia của Bảo Thục đã bị vộp bẻ. Nếu không, anh hoàn toàn không biết sáng mai tỉnh lại, anh phải đối mặt với cô thế nào...

Dư Chính bất đắc dĩ đứng dậy đắp chăn cho Bảo Thục, rồi anh lấy quần áo đến phòng tắm tắm rửa. Khi tắm xong đi ra, anh quyết định, hôm

nay ngủ ở sofa phòng khách mà anh ghét nhất.

Sáng sớm hôm sau, Bảo Thục nhức đầu như muốn nứt ra, chuyện tối qua, quả nhiên cô hoàn toàn không nhớ rõ.

Anh đưa cho cô một ly nước ấm, định sau đó đi xuống hiệu thuốc dưới lầu mua thuốc giảm đau.

“Dư Chính,” Bảo Thục gọi anh lại, “Cảm ơn cậu.”

Anh cười cười, cô muốn cảm ơn anh chỉ chuyện này thôi sao.

“Tớ...cảm ơn thật đấy.”

Anh dừng bước chân nhìn mắt cô, bỗng nhiên cảm thấy, cô nhất định có tâm sự.

Một ý nghĩ ủa đến trong đầu anh nhanh như chớp, nhưng anh không dám nghĩ đến.

Chẳng lẽ, cô nhớ chuyện tối qua...

Dư Chính xoay người bước nhanh xuống lầu mua thuốc, nếu tối qua anh thật sự làm vậy, thế thì hai người bọn họ hiện tại sẽ như thế nào?

Cô thẹn thùng hay là khóc lóc? Là hờn dỗi hay là oán trách?

Anh không biết.

Trì Thiếu Vũ từng hỏi anh, vì sao Bảo Thục rõ ràng ngay trước mắt lại không tranh thủ, đây không phải là Dư Chính mà họ quen biết.

Thực ra, hồi bé anh thích mang giày bóng rổ nhất, đến bây giờ chưa mang qua lần nào. Anh thích đĩa hát nhất, vẫn đặt ở ngăn kéo. Quyển sách

anh thích nhất vẫn giống như mới, tác phẩm anh thích nhất anh chưa từng phát biểu lần nào.

Anh chính là như vậy, thứ anh càng yêu thích, anh phải càng bảo vệ.

Nhưng gần đây, anh thường hay suy nghĩ, không phải quý trọng quá ngược lại là thiếu dũng khí. Mà Dư Chính anh, nên dũng cảm tiến tới.

Trở về cố hương, là một bắt đầu mới.

Anh và Bảo Thục cũng phải có một bắt đầu mới

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

7. Chương 7: Cô Cũng Từng Hy Vọng Có Một Cuộc Sống Mới, Nhưng Không Ai Tới Cứu Cô

Bảo Thục luôn nghĩ rằng bà nội của Dư Chính là một bà lão rất đáng sợ. Tuy rằng bà đã hơn tám mươi, nhưng tinh lực dồi dào, hơn nữa có chút độc đoán ngang ngược, hay thích sai khiến người khác.

Mẹ Dư Chính lại vừa khéo tương phản, bà luôn rất trầm lặng, nhưng thỉnh thoảng phát biểu chút ý kiến, cũng rất có nguyên tắc. Bảo Thục cũng rất sợ bà, có lẽ bởi vì bà từng là cô giáo vật lý của bọn họ. Đến giờ mẹ Dư Chính vẫn dạy vật lý tại trường học cũ của bọn họ, bà luôn giữ khuôn mặt nghiêm túc không có biểu cảm, điểm này tương đối giống Dư Chính.

Ba Dư Chính là giáo sư vật lý tại trường đại học, ông là người ôn hoà nhất trong nhà, luôn cười mỉm chi, nhưng người Bảo Thục sợ nhất lại chính là ông. Còn nhớ năm lớp 11, vì để cô thông qua cuộc thi toàn quốc, Dư Chính từng nhờ ba mình dạy bổ túc vật lý cho cô. Khi cô nghĩ rằng mình may mắn vì mẹ Dư Chính từ chối bổ túc ình, thì lại phát hiện ba Dư Chính càng nghiêm khắc hung hãn hơn.

Cả nhà bọn họ đều là những người rất đáng sợ, bà nội cứ mời cô ăn đùi gà mãi, người mẹ khuôn mặt không có biểu cảm, người ba nham hiểm, còn có Dư Chính thiên hạ vô địch.

“Bảo Thục à, ăn đùi gà nha.” Bà nội cười hì hì gắp một đùi gà vào bát cô.

Cô mới từ trong suy nghĩ của mình mà lấy lại tinh thần, thì đã bị viên đạn bọc đường đánh tới không biết nên làm cái gì mới tốt.

Dư Chính cười gắp đùi gà ở trong bát cô sang bát mình, còn nói bà nội bất công. Cô cảm động nhìn anh, nếu trên thế giới này còn có một người có thể cứu cô từ đợt tấn công đùi gà của bà nội, người kia nhất định là Dư Chính.

Đây là bữa cơm tất niên đầu tiên sau bảy năm xa cách Thượng Hải, tuy rằng bên cạnh không phải là người nhà của mình, nhưng cô đã cảm thấy bầu không khí năm mới đã lâu không gặp.

Cơm nước xong, cô đi theo Dư Chính xuống lầu bắn pháo hoa. Cảm xúc hạnh phúc thì ra cũng có thể giữ gìn, khi pháo hoa nở rộ trên không trung, cô vui vẻ ôm cánh tay Dư Chính ở bên cạnh.

Hôm nay mừng một cô đến nhà chú họ ăn cơm, lại gặp được vị Diệp quan toà kia. Ăn xong bữa cơm, Bảo Thái lấy cớ cùng cô ra ngoài dạo phố, kéo cô đến quán bar ở đường Hành Sơn uống rượu.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Bảo Thục hỏi.

Bảo Thái trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên nói: “Đêm qua tụi em làm rồi.”

“Làm cái gì?” Vừa hỏi xong cô mới hiểu chuyện gì xảy ra.

“...” Bảo Thái lặng lẽ uống bia.

Cô chưa bao giờ biết Bảo Thái là người có thể uống bia như uống nước.

“Hai người là vợ chồng mà...” Bảo Thục chỉ ra.

“Nhưng mà...” Bảo Thái muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói, “Em không biết vì sao mình muốn kết hôn với anh ấy, có lẽ em điên rồi.”

Bảo Thục có phần không hiểu, nhưng cô biết nhất định có vấn đề.

“Em chỉ là rất muốn kết hôn, rất muốn trải qua một cuộc sống mới.”

Bảo Thực nhìn em họ, thì ra hồi bé vô ưu vô lự, sau khi trưởng thành tất cả đều tan thành mây khói, cho dù là ai cũng có phiền não của chính mình.

Bảo Thái thở dài, uống hết một chai Heineken.

Bảo Thực cũng hơi chộn rộn, vì thế cô gọi người hầu rượu cho cô một chai. Kỳ thật cô không hay uống rượu, là bởi vì cô không thích đồ uống có cồn, sau khi uống lên sẽ có cảm giác đê mê, mà trong lòng cô sợ nhất chính là nghiện thứ gì đó, nó khiến cô có cảm giác không thể kiềm chế bản thân.

Bia mát lạnh, cô thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nhớ lại khoảng thời gian chia tay với Crig, cô ngày ngày mua rượu, nhưng đến cuối cùng, cho dù uống bao nhiêu cô vẫn tỉnh táo nhớ lại cảnh tượng anh ta bất đắc dĩ gạt đầu.

Bây giờ nhớ tới, đã không còn cảm giác đau lòng của lúc ấy, nhưng ít ra còn một chút bất đắc dĩ. Bởi vì từ đó về sau, cô cách con đường tình cảm rất xa, lúc nào cũng không gặp đúng người, cô hay cảm thán “Người xuất hiện thì không thích, người thích lại không xuất hiện”.

Khi những bạn gái bên cạnh đều đã kết hôn hoặc là bắt đầu bàn chuyện hôn nhân, còn cô ngay cả một người bạn trai cũng không có, nghĩ tới thời gian ấy cô luôn cảm thấy nản lòng. Cô, khuôn mặt của năm 80, làm công việc bình thường, tiền gửi ngân hàng vẫn có bốn con số, mà tuổi cũng đã qua “vĩnh viễn 25”.

Cô cũng từng hy vọng có một cuộc sống mới, nhưng không ai tới cứu cô.

Cô lại gọi một chai bia, nhìn thấy Bảo Thái, cô bỗng nhiên rất muốn uống rượu.

Bảo Thực nhòai người nằm trên quày bar, thấy Bảo Thái tìm di động của cô, gọi điện thoại cho Dư Chính.

Vì sao mỗi người bọn họ đều muốn gọi điện thoại cho Dư Chính. Hồi ấy, Ada tìm thấy cô ở quán bar cũng gọi điện cho Dư Chính, bảo anh tới đón cô về.

May mà từ lượng của cô khá tốt, tuy rằng sau khi say rồi ý thức không tỉnh táo lắm, nhưng chưa bao giờ nôn mửa, bằng không cô nghĩ Dư Chính sẽ chẳng không ngại phiền mà tới đón cô.

Dư Chính nhất định cũng biết cô là một cô gái rất phiền toái, nhưng anh chưa bao giờ nói ra mà thôi. Kỳ thật, Dư Chính là một người tốt, cả nhà bọn họ đều là người tốt.

Cô cảm thấy ý thức của mình còn rất tỉnh táo, nhưng con người lại lười biếng không muốn động đậy.

Một lát sau Dư Chính tới nơi, cô lập tức đứng thẳng người hỏi: “Dư Chính, sao cậu lại ở đây thế.”

Anh chỉ đơn giản nói một câu: “Theo tớ về nhà.”

Sau đó bước đi ra ngoài.

Cô đi theo phía sau anh.

Anh còn nói: “Đưa tay cho tớ.”

Cô vươn tay ra, được anh nắm lấy, bỗng nhiên cô cảm thấy lòng bàn tay anh rất ấm áp. Anh nắm tay cô, hướng về phía nhà trọ không xa. Bọn họ trầm lặng chậm chậm đi tới, giống như con đường này không có điểm cuối.

“Bảo Thực.” Lúc đến dưới nhà trọ, Dư Chính chợt nói.

“Hừm?”

“Cậu còn yêu Crig không?”

Cô trầm mặc vài giây mới trả lời: “...Không yêu. Tớ ghét đàn ông bay bướm.”

Kỳ thật cô đã không còn yêu Crig từ lâu, thế nhưng anh ta đã phá vỡ ảo tưởng của cô đối với tình yêu, cho nên cô vẫn còn nhớ người này và chuyện này.

Dư Chính dừng lại bước chân, tay vẫn nắm lấy cô. Sau đó anh xoay người nhờ ngọn đèn mà nhìn cô.

“Tớ thì sao.”

Cô sợ tới mức không thể nhúc nhích.

Cậu ấy nói cái gì? Cô cảm thấy đầu mình giống như xoắn lại không thể suy nghĩ.

“Dư Chính...” Cô gọi tên anh, rất muốn hỏi anh rốt cuộc anh đang nói cái gì.

“...” Anh vẫn nhìn cô chăm chăm.

Cô thấy rõ ràng chính mình ở trong mắt anh, cô bắt đầu mơ màng. Rốt cuộc là cô uống say, hay là Dư Chính uống say? Hay là bọn họ đều say?

“Đôi mắt của cậu thật u buồn.” Chính cô cũng không biết, cuối cùng sao lại thốt ra câu này.

Hình như anh trợn mắt, bỗng nhiên một tay ôm cả thắt lưng cô, một tay đỡ đầu cô, rồi hôn cô.

Cô hé miệng hôn lại anh, cô rất kinh ngạc nhận ra đây lại là phản ứng đầu tiên của mình.

Dư Chính ôm chặt hơn, càng hôn cô không ngừng.

Đột nhiên anh ôm lấy cô, xông lên lầu.

Khi anh giống như tên lưu manh trong phim điện ảnh bố nhào trên người cô, sự nhiệt tình của anh khiến cô rất muốn cười.

Cô chợt cảm thấy, đây rất giống cuộc sống mới mà cô mong muốn, một cuộc sống có thể kích thích cô.

Bên tai cô lặp đi lặp lại tiếng vọng kia của Bảo Thái: Đêm qua tụi em làm rồi.

Hai tay cô vúi lấy ngực anh cởi ra nút áo sơ mi của anh, anh thấp giọng khàn khàn nói: “Trời ơi...”

Một câu này của anh giống như kích thích thần kinh của cô trong nháy mắt, khiến cô cảm thấy lồng ngực mình như có dòng nước ấm tuôn ra, cô lại thật sự muốn làm với anh, không phải vì cái gọi là cuộc sống mới kia của mình.

Cô tiếp tục cởi nút áo của anh, không dám nhìn anh. Khi cởi đến chiếc nút cuối cùng, một dây thần kinh khác của cô bị kích động, cảm giác đau đớn từ chân truyền đến khiến cô buông tay kêu to: “A, đau quá.”

Cô bỗng nhiên hơi chóng mặt, ý thức dần dần yếu ớt, kỳ thật cô đã muốn nhắm mắt từ lâu, nhưng mọi việc xảy ra ban này kích thích cô. Mà đau đớn trên chân phân tán sự chú ý của cô, vì thế giờ phút này, cô tựa như khinh khí cầu bay hơi rơi xuống, cảm giác đau đớn cũng dần tan biến.

Lúc tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã sáng trưng.

Bảo Thực nhìn xung quanh, nơi đây quả là phòng của Dư Chính, nhưng mà anh không có ở đây.

Tối hôm qua thật giống như một giấc mộng, song, cô biết tất cả đều là thực sự.

Cô nằm thẳng trên giường, nhìn trần nhà loang lổ.

Cô và Dư Chính, vậy mà thiếu chút nữa là làm rồi. Chỉ thiếu một chút.

Nếu tối qua không thiếu một chút đó, như vậy hiện giờ bọn họ sẽ như thế nào?

Anh sẽ cười hôn cô hay là xoa lưng về phía cô, sẽ ngọt ngào hay là hối hận?

Cô không biết.

Nhưng cô biết, giờ phút này cô phải giả vờ không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên một hồi đau nửa đầu khiến cô rên rỉ, Dư Chính đi đến, hỏi cô hai câu, sau đó anh ra ngoài rót một ly nước ấm đưa cho cô.

“Tớ đi xuống mua thuốc giảm đau.” Anh xoa người đi ra ngoài.

“Dư Chính,” cô gọi anh lại, nhưng chính cô cũng không biết vì sao muốn gọi anh lại. Cô nhất định có chuyện phải nói với anh, nhưng không biết nên nói thế nào.

“Cảm ơn cậu.” Cô chỉ có thể nghĩ ra câu này.

Dư Chính mỉm cười, giống như nói không có việc gì.

Nhưng đây không phải là câu trả lời mà cô muốn.

“Tớ...cảm ơn thật đấy.” Cô nói thêm lần nữa, nhưng hai câu vẫn là thế, không câu nào biểu đạt ý tứ của cô. Có lẽ ngay cả bản thân cô cũng không biết rốt cuộc mình muốn nói cái gì.

Anh xoay người bước nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của anh, Bảo Thực ôm đầu gối tựa vào tấm đệm ở phía sau.

Cô muốn cảm ơn anh, không nhanh chóng đưa cô đến một cuộc sống mới.

Nếu không cô nhất định sẽ bị lạc.

Mấy ngày nay, cô không đi tìm Dư Chính, Dư Chính cũng không tìm cô. Cô vốn mong đợi kỳ nghỉ tết này thật lâu, nhưng hiện tại cô không biết phải làm những gì.

Vì thế cô nghĩ đến gọi điện thoại cho Gia Hoà.

“Tớ rất buồn chán.” Cô nói thẳng vào vấn đề.

“Mỗi ngày tớ cũng rất buồn chán.” Gia Hoà lại cho cô câu trả lời càng bất đắc dĩ hơn.

“...”

“Đêm giao thừa tớ vẫn còn làm việc, cậu nói coi có buồn chán không.”

“Tớ không muốn nói chuyện với cậu.” Cô trề môi, không hài lòng.

“Cậu cho rằng tớ muốn nói với cậu à.”

Bảo Thực mỉm cười, Tăng Gia Hoà người này, thay đổi rất nhiều, trước kia không hay nói đùa với cô như vậy. Có lẽ tình yêu thật có sức

mạnh, khiến chúng ta dừng cảm thay đổi bản thân.

“Nếu chán thì tìm Dư Chính đi.” Gia Hoà nói.

“...” Cô im lặng.

“Anh ấy sẽ không phải là nguyên nhân cậu buồn chán chứ.”

“...”

Gia Hoà ở đầu dây bên kia nở nụ cười, Bảo Thục không phân biệt rõ ràng rốt cuộc là cười nhạt hay là mỉa cười.

Kỳ thật, vấn đề này luôn ở trước mắt cô, nhưng cô cho là không phải do cô giải quyết mà thôi.

“Tớ chỉ muốn nói một câu.” Trong điện thoại vang lên tiếng kêu của cậu ấm James, tốc độ nói của Gia Hoà nhanh hơn, “Dư Chính là một người tốt.”

Nói xong, cô liền nói tạm biệt Bảo Thục rồi cúp máy.

Dư Chính là một người tốt.

Sao Bảo Thục lại không biết chứ?

Crig cũng từng nói thế với cô.

Ở nhà buồn chán ba ngày, đến buổi trưa mừng năm, Bảo Thục quyết định ra ngoài shopping.

Cô lại đến cửa tiệm bán nhiều đồng hồ cổ kia, ông chủ đang chăm chú xem TV. Cô đứng trước quầy nhìn tỉ mỉ những chiếc đồng hồ đặt bên trong, ngắm nghía hết sức say mê mỗi phút mỗi giây.

Cô đột nhiên ngẩng đầu, lại nhìn thấy một quyển tạp chí nằm trên quây, vừa lúc lật đến một trang giới thiệu “Bảo Ký”.

“Ông chủ, có thể tặng quyển tạp chí này cho tôi không?” Cô hỏi.

Ông chủ liếc nhìn một cái, rồi lắc đầu.

“Vậy quyển này bán bao nhiêu tiền?”

Ông chủ vẫn lắc đầu: “Cái này không bán.”

“Vì sao?”

“Đây là do con trai tôi sưu tầm, hàng không bán.”

Cô có phần thất vọng.

“Nhưng nếu cô muốn xem thì có thể xem ở đây, chỗ kia có ghế, cô ngồi đi.” Nói xong, ông ta lại quay đầu tiếp tục xem TV.

Bảo Thục thở dài, vì thế cô cầm quyển tạp chí ngồi trên ghế ở góc tường xem.

Về chiếc đồng hồ này, tin tức về sau rất ít, bởi vì từ đấy nó như là bốc hơi khỏi nhân gian. Nhưng quyển tạp chí này có tấm ảnh rất rõ ràng, cô cẩn thận nhìn thật lâu, bỗng nhiên cảm thấy chiếc đồng hồ này rất giống ——

“Tissot của những năm tám mươi.”

Trước mặt cô vang lên một âm thanh rất ôn hoà, cô ngẩng đầu nhìn, đúng là một anh chàng lịch sự. Tuy rằng anh ta đeo mắt kính, nhưng ánh mắt rất sắc bén, Bảo Thục rất muốn nói anh ta đang “giả vờ lịch sự”.

Quả nhiên anh ta nhếch môi cười nói: “Tôi nhìn đẹp trai lắm phải không?”

Thì ra, cô suy nghĩ, có một số người không được phép mở miệng. Một khi mở miệng thì làm cho người ta có ấn tượng hoàn toàn tương phản.

Bảo Thực cười cười, tuyệt đối không vì sự đường đột của anh ta mà cảm thấy thẹn thùng, cô hỏi lại: “Anh là ai?”

“Con trai tôi.” Ông chủ đang xem TV đột nhiên nói, nhưng tầm mắt của ông ta vẫn nhìn TV chăm chăm.

“Quyển tạp chí này là của anh ư?” Cô hỏi.

“Đúng vậy.” Anh ta tựa vào quỳ kính bên cạnh, “Cô có hứng thú với chiếc đồng hồ này sao?”

Bảo Thực gật đầu, đứng lên đặt tạp chí trên quỳ.

“Tôi biết một chút tin tức.” Anh ta chột nói, ánh mắt hơi nhấp nháy.

Cô nghi ngờ nhìn anh ta chăm chăm, anh ta lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi nói thật.”

Bảo Thực suy nghĩ, người đàn ông trước mắt này mặc dù hơi lưu manh, nhưng cũng không giống đang trêu chọc cô.

“Nhưng tôi sẽ không nói cho bất cứ ai, đương nhiên trên thực tế cũng chẳng có bao nhiêu người hứng thú với chiếc đồng hồ này, nhưng tôi muốn tìm ra nó.” Giọng nói của anh ta rất kiên định, như là học sinh tiểu học lập chí sau này lớn lên nhất định phải góp phần hiện đại hoá đất nước.

Bảo Thực nở nụ cười, tâm trạng tốt hơn một chút.

Có phải khi đàn ông thích thứ gì đó thì đều có vẻ mặt kiên định như vậy không?

Cô đi qua tiệm bán CD lậu, trong chiếc loa giá rẻ truyền đến một giọng hát trong veo:

Trên con đường thật dài, anh nghĩ chúng ta là bạn bè,

Nếu thật như vậy anh nghĩ tốt nhất đừng nói.

Lúc nào em mỉm cười cũng không hề nhìn anh,

Thế giới bị em nắm giữ.

.....

Bảo Thục bị đoạn ca từ này cảm động, nhưng cô vẫn bất giác đi về phía trước, đủ loại âm thanh ồn ào xung quanh lập tức lấn át giọng hát kia. Khi cô muốn nghe tiếp lại không nghe được gì. Cô dừng bước chân, muốn trở về nghe ca khúc kia lần nữa, nhưng có một nỗi sợ hãi nói không nên lời khiến cô không thể bước đi.

Cô sợ lời bài hát này miêu tả tâm sự trong lòng cô, cô càng sợ hơn khi mình muốn quay lại lắng nghe thì bài hát đã kết thúc rồi.

Cô chợt nhận ra, tuy rằng mình dừng bước chân nhưng không có cách nào làm cho thời gian đảo ngược, nhìn rõ ràng hoặc là nghe rõ hơn một chút, những gì cô chưa từng chăm chú lắng nghe.

Bảo Thục thở dài, từ khi nào cô đã bắt đầu nghi ngờ Dư Chính? Không nhớ rõ, có lẽ bắt đầu từ khoảng thời gian cô chia tay Crig thì phải.

Đó là một ngày nắng rất đẹp, nhưng trong lòng cô đều là mây mù. Trên con đường bên cạnh thư viện nở rộ dây bìm bìm tươi đẹp, nhưng cô không nhìn thấy, bởi vì đôi mắt của cô bị nước mắt lưu mờ.

Bỗng nhiên có người từ phía sau giữ chặt cô, xoay vai cô qua, thờ hồng hộc nói: “Cuối cùng tìm được cậu rồi, tớ nhạt được hai vé xem phim,

đi cùng tớ nhé.”

Cô mỉm cười, trong lòng vẫn đau khổ, nhưng lời nói của anh buồn cười như vậy. Sau này nhớ lại, cô khi đó, quả thật đau khổ đến mức có chút buồn cười.

Người phi thường nhất được vé phim này chính là Dư Chính. Trên mặt đất sân trường ngay cả giấy vụn cũng không có, huống chi là hai vé ngồi xem phim.

Tên gọi của bộ phim Pháp kia cô không nhớ chút nào, chỉ biết là nam diễn viên Alain Delon đã già rồi, và Belmondo lại càng già hơn. Trước mắt cô là một mảnh mơ hồ, tiếng Pháp cô nghe vào lỗ tai mình như là có người đang dùng giọng Phúc Kiến mắng người.

Cô tựa đầu trên vai Dư Chính, bàn tay thật to của anh nhiều lần vuốt ve tóc cô.

Cô lấy áo khoác đen anh mới mua mà lau nước mắt mình, nghĩ thầm, có lẽ mình không quá thảm thương, bởi vì ít nhất còn có Dư Chính đang an ủi cô.

Bỗng nhiên anh quay đầu hôn lên trán cô. Môi anh ấm áp như lòng bàn tay của anh vậy.

Trên màn hình là một ánh lửa, chiếu trên mặt bọn họ, cô đã nhìn thấy.

Khoảnh khắc đó, biểu tình trên mặt anh, cô chưa từng đọc được.

Mà sau lần đó, cô cũng không còn cơ hội nhìn nữa.

Những năm gần đây, có một câu cô luôn hỏi bản thân, nhưng chưa từng có can đảm hỏi anh.

Một đôi trai gái trẻ tuổi nắm tay nhau từ một góc đi tới, cô ngây ngẩn cả người, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng dáng, nhưng cô có thể khẳng định đây là Trì Thiếu Vũ.

Cô gái bên cạnh anh ta không phải là cô gái ở nhà hàng lần trước.

Đèn xanh sáng lên, bọn họ nhanh chân băng qua đường, cô lại dừng bước.

Cô không có dũng khí đi truy cứu chân tướng không có quá nhiều quan hệ với cô, nhưng cô lại tức giận.

Bảo Thục nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ, vì thế cô có chút không tình nguyện đi tính sổ.

Cô cúi đầu đi đến dưới lầu nhà trọ, lại bất ngờ gặp Dư Chính. Ánh mắt anh hơi mê man, ngậm điếu thuốc, bên chân là tàn thuốc.

“Cậu sẽ bị bắt vì để tàn thuốc làm dơ đường phố đấy.” Cô nói.

Dư Chính quay đầu nhìn thấy cô, anh ngẩn người.

Ở Singapore bốn năm trời, bọn họ đã hình thành thói quen sinh hoạt tốt. Nhưng về phần nói bị bắt ăn đòn vì tàn thuốc, từ chỗ bạn học kể lại, hoàn toàn không có nghiêm khắc như vậy. Trước khi bọn họ đến, năm ấy từng có sự kiện một chàng người Mỹ bị phạt rất nổi tiếng, kỳ thật sau khi anh chàng kia nhổ kẹo cao su lung tung lại có thái độ khá tệ, nên mới bị xử phạt như vậy. Bình thường cho dù phạm quy, chỉ cần thái độ nhún nhường, thì đều phạt tiền là chính. Nhưng mức phạt tiền không nhỏ, vì vậy mọi người rất tuân thủ luật lệ.

“Bọn họ mặc đồng phục cảnh sát hay là áo da?”

Truyện cười nhạt nhẽo của anh lại chọc cô cười vào lúc này.

“Trẻ như vậy mới về, cậu có nhớ uống thuốc không?” Anh hỏi.

“...Quên rồi.” Tâm tư của cô không đặt ở phương diện này.

“Phải nhớ đấy, đồ ngốc.” Anh lại hút một hơi, sau đó nhả ra khói thuốc.

Bảo Thục hơi thất thần trong làn khói, anh ở dưới lầu đợi cô trở về sao?

“Đi lên đi.” Anh xoay người lên lầu.

Cô đi theo phía sau, nhìn bóng lưng của anh.

Trì Thiệu Vũ và Dư Chính đều là người tốt, nhưng mà tình yêu của bọn họ thì sao?

Tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, Bảo Thục để chân trần cũng không thấy lạnh. Cô đang cầm cốc sữa vừa mới hâm nóng đi đến bên cửa sổ.

Dưới lầu có một bóng người, là Dư Chính, anh đang cầm cái chổi và cái ki giải quyết tàn thuốc lưu lại hồi nãy.

Dư Chính có phải là người tốt hay không, cô không thể nói rõ.

Nhưng cô rất rõ ràng Dư Chính là loại người gì, bắt đầu từ bộ phim điện ảnh kia.

Cô nhận thức một Dư Chính mới.

Sau tối hôm đó, bọn họ hồi phục lại sự hoà hợp và ăn ý của trước kia. Bảo Thục rất vui vẻ, ít nhất cô sẽ không cảm thấy mất tự nhiên. Cá tính cô tuy rằng cởi mở, nhưng chưa bao giờ là hăng hái. Cô sẽ không chủ động đào bới vấn đề ra giải quyết, mà luôn chờ hạt giống kia nảy mầm, chui ra khỏi bùn đất, đến lúc đó cô mới suy nghĩ làm sao nhổ nó đi.

Cho nên cuộc sống của cô đơn giản như vậy, từ ngày này qua ngày khác.

Ngày mười lăm, xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Hơn nữa Bảo Thục liếc mắt một cái liền nhận ra cô ta.

“Dư Chính, thật là cậu!” Lâm Anh vừa bước vào văn phòng liền hô lên.

Dư Chính lại nhíu mày nhìn cô ta hồi lâu mới nói: “Lâm...”

“Lâm Anh.” Cô ta tiếp lời.

Dư Chính cười một cái, tỏ vẻ mình vẫn còn nhớ.

“Lúc giám đốc của chúng tôi đưa cho tôi danh thiếp của cậu, tôi liền đoán rằng có phải là Dư Chính mà tôi quen biết không, không ngờ thật là cậu. Chẳng phải cậu đi Mỹ học sinh vật sao?” Tốc độ nói của cô ta vẫn nhanh như vậy.

Dư Chính mỉm cười một chút, nhún vai: “Xem ra thông tin nhầm lẫn, tôi đi Singapore học thiết kế.”

“Cậu luôn nói chuyện ngắn gọn rõ ràng như thế.” Cô ta cũng cười.

Bảo Thục đứng dậy đá Ben một cước, ý bảo cậu ta đi rót trà.

“Lâm Bảo Thục!” Lâm Anh như là phát hiện điều mới lạ mà kêu lên.

Bảo Thục xoay người lộ ra nụ cười ngọt ngào, rốt cuộc phát hiện cô rồi.

Lâm Anh mở to mắt đánh giá cô từ đầu đến chân, sau đó kinh ngạc nói: “Cậu vẫn không thay đổi chút nào!”

“...” Cô không biết đây là ca ngợi hay là cười nhạo, chỉ có thể cười trừ.

Sau đó cô kể lại “cuộc gặp gỡ bất ngờ” này cho Lương Kiến Phi, Kiến Phi cười ha hả không có chút hình tượng: “Có phải diễn lại sự kiện ‘song lâm đoạt ngư’ không?”

Bảo Thục dùng sức đập xuống bàn, cà phê trong tách bắn ra.

“Tớ đã nói rất nhiều lần, hoàn toàn không có chuyện như vậy!”

Cái gọi là “song lâm”, đương nhiên chỉ cô và Lâm Anh, mà Dư Chính là “ngư” kia.

“Truyện cười” này xảy ra vào năm thứ hai hồi trung học phổ thông.

Còn nhớ lúc ấy hội học sinh tổ chức “Tiết mục nghệ thuật” mỗi năm một lần, mỗi nhóm tham gia phải sắp xếp hai tiết mục. Bảo Thục tham gia tiết mục “sức mạnh của chiếc hộp thần bí”, tuy rằng trên cái tên có thể nhìn ra đây là một tiết mục vô vị, nhưng bởi vì người phụ trách là thầy giáo lịch sử nho nhã gãy yếu, hơn nữa nghe nói nếu năm nay không có người tham gia thì sang năm sẽ hủy bỏ. Vì thế có vài bạn học thông cảm mà đăng ký tham gia, đương nhiên cô là một trong số đó.

Nhưng sức mạnh của chiếc hộp thần bí có thể chơi ra trò gì?

Thầy giáo lịch sử vốn buồn rầu, lại càng phiền não hơn.

Bảo Thục đi tìm Dư Chính. Anh không nói gì, mỉm cười làm một trò ảo thuật, cô vui vẻ cười tươi.

Vì thế cô cam đoan với thầy giáo có thể dùng chiếc hộp thần bí biểu diễn ảo thuật. Đó là lần đầu tiên, ngoại trừ khi giảng bài về Louis XVI làm

sao bị đưa lên đoạn đầu đài, thì nhìn thấy được biểu tình hưng phấn trên mặt thầy giáo.

Nhưng sau đó không biết là nguyên do gì, cho đến ngày biểu diễn cô mới nhớ tới chuyện này. Mà tiết mục biểu diễn và danh sách đã đưa ra ngoài từ lâu, huống hồ cô cũng không nhắc tới, nhóm chiếc hộp thần bí sẽ có tiết mục khác.

Mông cô như lửa đốt lúc ăn trưa đến văn phòng hội học sinh tìm Dư Chính, anh đang luyện tập đọc thơ tiếng Anh của Shakespeare với Lâm Anh.

“A Chính A Chính!”

Dư Chính ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn cô.

“Mau dạy tớ làm sao biến ảo thuật đi.”

Nhưng chân Phật không phải lần nào cũng ôm được.

Bảo Thực học một giờ, thấy buổi biểu diễn sắp bắt đầu, cô vẫn làm không tốt.

Cô sốt ruột năn nỉ Dư Chính thay cô lên sân khấu biểu diễn.

“Không được,” Lâm Anh nói, “Quy định một người chỉ có thể tham gia một tiết mục, Dư Chính phải đọc thơ diễn cảm.”

“Một mình cậu lên sân khấu cũng được mà.” Bảo Thực nhớ lại quy tắc, nhất thời thấp giọng.

“Chúng tôi có phân công, một mình tôi lên sân khấu đọc diễn cảm, tiết mục này chẳng khác nào thiếu một nửa.” Lâm Anh cầm quyển thơ ca, giơ lên với cô.

“A Chính...” Cô biết mình đuối lý, chỉ có thể làm nũng với Dư Chính.

Ai ngờ Lâm Anh thấy cô như vậy, nhất thời nổi trận lôi đình, cô ta kéo mạnh cánh tay của Dư Chính: “Chúng ta đi chỗ khác tập luyện.”

“A Chính!” Bảo Thục vội vàng giữ chặt cánh tay kia của anh, lộ ra dáng vẻ rất đáng thương.

Bởi vì hội học sinh đứng ra tổ chức, cho nên ngoài văn phòng có người qua lại, cảnh tượng như thế lập tức khiến các học sinh đứng lại ngóng xem.

Sự kiện “song lâm đoạt ngư” lập tức một truyền mười, mười truyền trăm, hơn nữa suy diễn ra rất nhiều phiên bản.

Bảo Thục uống một ngụm cà phê, cảm thấy đầu hơi nhức.

Cuối cùng, dưới ánh mắt cầu xin của cô, Dư Chính vẫn không bằng lòng. Lý do là:

“Tớ đã tham gia đọc thơ diễn cảm.”

Khi anh nói những lời này, vẻ mặt rất uy nghiêm.

Anh luôn luôn là một người rất có nguyên tắc.

Mà màn trình diễn ảo thuật của cô thất bại chấm dứt trong tiếng cười. Nhưng mà thầy giáo lịch sử không trách cứ cô, tính tình của thầy ấy rất tốt.

Cô còn nhớ, sau hôm đó, cô giận dỗi một tuần không nói chuyện với Dư Chính. Nhưng cuối cùng bọn họ làm sao hoà thuận với nhau, cô cũng chẳng nhớ.

“Mấy năm trước lúc họp mặt bạn học tớ đã gặp Lâm Anh, nghe nói cô ta làm việc ở bộ quan hệ xã hội của một khách sạn.” Lương Kiến Phi cười

nói.

“Hình như thế.” Bảo Thục dang trí gật đầu.

“Cậu còn ghét cô ta không?”

“Lâm Anh?” Cô kinh ngạc, “Vì sao tớ phải ghét cô ta?”

“Bởi vì cô ta cướp đi Dư Chính của cậu nha.” Lương Kiến Phi nghịch ngợm nháy mắt.

Bảo Thục bất đắc dĩ thở dài: “Đã nói tớ và cô ta không có giành giật Dư Chính mà!”

Trên đường về nhà, Bảo Thục lấy chuôi dù chọc trên mặt đất.

Lúc ấy, cô căm ghét Lâm Anh. Kiến Phi nói đúng, lần đầu tiên cô bị người ta đoạt mất Dư Chính rồi

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

8. Chương 8: Dáng Vẻ Cô Ăn Xong Một Miếng Rồi Liếm Ngón Tay, Đến Bây Giờ Anh Vẫn Còn Nhớ

Chủ đề của men's talking trong quán bar lần nào cũng là “girls”.

Dư Chính chỉ đành phải trầm mặc ngồi uống bia ăn đậu phộng, bởi vì đối với chủ đề này, anh là người không có quyền lên tiếng nhất.

“Đúng rồi, bây giờ Lâm Anh còn làm ở bộ quan hệ xã hội không?”
Bỗng nhiên có người hỏi.

Dư Chính nhai kẹo cao su chậm chậm nói: “Cô ấy thăng chức làm chủ nhiệm bộ quan hệ xã hội.”

Tâm mắt của những người khác đều hướng về phía anh, dường như rất kinh ngạc.

“Khách sạn nơi cô ấy làm việc vừa tìm chúng tôi làm áp-phích tuyên truyền.” Anh giải thích.

“Các cậu còn nhớ sự kiện ‘song lâm đoạt ngư’ không?” Mập Mập thốt ra một câu, không khí tăng lên ột chút.

Dư Chính tự mình ăn đậu phộng, hôm nay Trì Thiếu Vũ không tới, thiếu người giúp anh giải vậ, nên anh lười giải thích.

“Chúng khẩu thước kim*” thành ngữ này rốt cuộc dùng vào đây, lần đầu tiên anh cảm nhận sâu sắc câu này là vào năm thứ hai trung học phổ thông.

(*) chỉ dư luận ghê gớm, trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn.

Khi Bảo Thục kéo cánh tay anh năn nỉ anh đi biểu diễn ảo thuật, anh đã mềm lòng. Nhưng cuối cùng lý trí chiến thắng tình cảm, anh không đáp ứng lời thỉnh cầu của cô.

Sau đó cô giận dỗi không nói chuyện với anh, đến ngày thứ bảy, anh cảm thấy mình sắp điên lên rồi, vì thế trên đường tan học anh chặn cô lại.

Lúc cô đi ngang qua trước mặt anh, còn cố ý không liếc nhìn anh một cái. Nhưng khi anh đuổi theo lấy ra một hộp bánh phô mai đóng gói xinh đẹp, ánh mắt cô phát sáng, ánh lên khuôn mặt nho nhỏ của cô.

Anh làm sao có thể để cô biết, mấy ngày nay, ngày nào anh cũng đi theo phía sau cô, mỗi ngày đều nhìn thấy cô lộ ra ánh mắt khát vọng khi đứng trước tiệm bánh ngọt kia.

Vào thời điểm đó, tiền tiêu vặt của anh rất ít, một tháng chỉ có 50 đồng. Nhưng anh vẫn xài hơn phân nửa, mua một hộp cho cô.

Cô vừa ăn vừa nói năng không rõ ràng: “Đừng tưởng rằng...như vậy tớ liền tha thứ cho cậu...”

Cô ăn xong một miếng liền liếm ngón tay, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ dáng vẻ này.

Cuối tháng hai là sinh nhật của Trì Thiểu Vũ, đương nhiên khó tránh khỏi mời mọi người tới nhà làm khách.

Bảo Thục vừa vào cửa, đã bị Trì Thiểu Vũ kéo vào đội một chiếc mũ len trên đầu, che khuất cả khuôn mặt.

“Tiểu quý, nhớ phải đục ba lỗ, bằng không sẽ chẳng thấy tiền cũng không thở được.” Anh ta cười ha ha.

Bảo Thục cởi mũ ra, cả khuôn mặt đều là biểu tình oán hận.

Dư Chính đang giúp cô chỉnh lại mái tóc rối bời, nói: “Thay dép đi.”

“Tớ không thay.” Cô cố ý giẫm trên thảm vọt vào.

Trì Thiếu Vũ lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: “Cô ấy thật sự chẳng thay đổi chút nào.”

Dư Chính thay giày, cũng cho anh ta một nụ cười đành chịu.

Bảo Thục trông thấy chiếc cúp giải thưởng của Trì Thiếu Vũ trong tủ kính, cô thán phục nói: “Không ngờ cậu vẫn là cá nhân tiên tiến nhỉ, tính làm nhân viên gương mẫu sao?”

“Đó là đương nhiên.” Vẻ mặt của Trì Thiếu Vũ khá đắc ý.

“Lạc hậu quá đi.” Bảo Thục chán ghét lườm anh ta một cái, rồi xoay người đi vào thư phòng của bọn họ.

“...” Trì Thiếu Vũ hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Dư Chính mỉm cười, cô luôn có thể dễ dàng khiến người khác tức giận.

Buổi tối mọi người ở nhà Trì Thiếu Vũ ăn lẩu, anh ta đi ra ngoài mua bia, Dư Chính chần chừ một chút cũng đi theo.

“Khi nào thì cậu thăng chức làm cơ trưởng?” Dưới đèn đường, bóng dáng của bọn họ kéo ra rất dài.

Trì Thiếu Vũ cười ha ha: “Còn lâu lắm, ít nhất bốn mươi tuổi. Gần giống như nhân viên chính phủ, phải xét lai lịch.”

“Tôi cảm thấy cậu không cần chờ đến bốn mươi đâu.”

“Cậu coi tướng à.”

“Kỳ thật chúng tôi không ngờ cậu sẽ thật sự đi làm phi công.”

Trì Thiếu Vũ dứt hai tay vào túi: “Tôi luôn nghĩ rằng, nếu chính mình thích, có cơ hội nhất định phải thử.”

Hai người đi vào siêu thị, trước quầy thu ngân đã xếp một hàng dài.

“Chúng tôi cũng không ngờ cậu lại kết hôn với Lương Kiến Phi.” Dư Chính cầm một chai nước chanh bỏ vào trong xe đẩy.

Trì Thiếu Vũ lại cười rộ lên, hài hước nói: “Ngay cả bản thân tôi cũng không ngờ đấy.”

Dư Chính đi đằng sau anh ta, suy nghĩ nên mở miệng thế nào.

Kỳ thật giữa bọn họ, chưa từng dàng hoàng nói đến chuyện tình cảm của riêng mình. Trì Thiếu Vũ thích chơi đùa, anh đã biết từ lâu. Nhưng khi một người làm việc sai trái trước mặt anh, lúc anh muốn nhắc nhở, ngược lại có phần không thể nói ra.

“Ngày đó tôi thấy cậu...ở Tân Vương. Cậu và tiểu quý.” Trì Thiếu Vũ bỗng nhiên nói.

Dư Chính đi phía sau, không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, nhưng giọng điệu của anh rất nghiêm túc.

Trì Thiếu Vũ xoay người, cười khổ một cái: “Thật may cậu giữ chặt cô ấy, bằng không tôi thật sự không biết nên giải thích thế nào.”

Dư Chính cụp mắt xuống, suy nghĩ một chút mới nói: “VẬY cậu đừng chơi đùa nữa.”

“Ha, cậu cũng biết, con người tôi ——”

“—— tôi nói thật.” Anh ngắt lời anh ta.

Trì Thiếu Vũ trầm mặc một lát, từ trong túi lấy ra điều thuốc ngậm trong miệng, sau đó tìm bật lửa.

“Chẳng lẽ cậu đã tới tuổi này còn không biết quý trọng, không hiểu cái gì gọi là trách nhiệm sao!” Giọng điệu của Dư Chính hơi tộ, bởi vì anh tức giận.

“Tôi...” Trì Thiếu Vũ không tìm thấy bật lửa, chỉ đành bỏ điều thuốc lại vào trong hộp.

“...” Dư Chính lướt qua anh ta, lấy bia nằm trên giá.

“...” Trì Thiếu Vũ thở dài, tựa vào cái giá, “Thực ra tôi không định kết hôn sớm như vậy.”

“Đừng nói với tôi bây giờ cậu hối hận.”

“Tôi không hối hận đã kết hôn với Kiến Phi, nhưng mà... hơi sớm.”

“Cho dù hiện tại cậu có kết hôn với cô ấy hay không thì cũng không nên ra ngoài chơi đùa, không phải sao.” Dư Chính ngừng động tác tay.

Trì Thiếu Vũ trầm mặc, cuối cùng thất bại mà gật đầu.

“Cậu không nên kết hôn sớm như vậy, cậu vốn không hiểu được ý nghĩa của việc kết hôn.” Anh đẩy xe hướng đến quầy thu ngân.

Trì Thiếu Vũ vội vàng theo sau: “Cậu giận ư?”

Anh dừng bước nhìn anh ta: “Cậu nên quan tâm Kiến Phi có giận hay không?”

Qua tết âm lịch, tuy rằng lượng công việc lớn, nhưng phần lớn đều là thiết kế tủ kính cửa hàng, điều này khiến Dư Chính hơi bất đắc dĩ. Có thể vạn sự khởi đầu nan, đã lựa chọn con đường này, anh hiểu được mỗi một bước đều phải dựa vào bản thân để bước ra.

“Cho cậu xem thứ này.” Bảo Thục đi đến bên cạnh anh, cô mở ra một trang web trên máy tính của anh, “Đĩa hát mới của Joey muốn tìm người thiết kế bìa mặt, cậu thử gửi bản phác thảo xem sao?”

Anh không tỏ rõ ý kiến mà nhìn cô: “Cậu rất có hứng thú à?”

“Tớ nghĩ rằng nếu thành công thì rất có lợi cho tiếng tăm của tụi mình.” Cô nâng cằm nhìn anh.

Dư Chính mỉm cười, anh thích cô thế này nhất, tính cách mạnh mẽ đón nhận thử thách mà đi lên.

Bảo Thục vĩnh viễn là người nhìn về phía trước.

“Tụi mình cùng nhau làm thử xem.”

Sau khi tan tầm, anh cùng Bảo Thục đi mua đồ nội thất, cô chê cái giường bây giờ nhỏ quá, muốn đổi cái mới.

Ngồi trên taxi, anh nhớ lại đêm kia, anh của lúc đó không chừng là “bị quý ám” như mọi người thường nói?

Anh lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cô ở bên cạnh, đối với một người bất cứ việc gì cũng không để trong lòng, phải làm thế nào mới khiến cô hiểu được tâm tư của anh?

Có lẽ tất cả nghi vấn, chỉ có thời gian mới trả lời được.

“Cái này thế nào?” Bảo Thục ngồi xuống, khẽ gõ hai cái thử tính đàn hồi.

Dư Chính nhin cười: “Không tệ, nhìn qua rất hồng.”

Là một designer, anh cho rằng mỗi người đều có một loại màu sắc hợp với bản thân. Của Bảo Thục nên là màu xanh lá cây.

“Có phải quá cute hay không?” Cô nhìn chiếc giường màu hồng dưới người nói.

“Cậu nói sao.”

Dư Chính nhìn xung quanh một lúc, sau đó đi đến trước một cái giường khác nói: “Cái này thế nào?”

Bảo Thục xụ mặt: “Đừng nha, giống như vỏ rùa to xác ấy.”

Nhưng cuối cùng cô vẫn mua cái vỏ rùa to xác này.

Anh có chút vui vẻ đi theo sau cô, cô ý lại vào anh, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi.

Từ hồi trung học, Lâm Anh chính là một cô gái rất tài giỏi rất mạnh mẽ, cho nên khi nhìn thấy cô ta ở trường quay chỉ huy nhân viên đâu ra đấy, Dư Chính không cảm thấy giật mình chút nào.

Thợ chụp ảnh dựa theo ý tưởng của anh tìm một góc độ khác từ bên ngoài chụp vào khách sạn, anh lấy điều thuốc ra định hút, đột nhiên nhớ tới đây là nơi công cộng, vì thế anh cất lại, rồi uống nước khoáng.

“Tôi thật không ngờ cậu lại đi học thiết kế.” Lâm Anh đến bên cạnh Dư Chính, nói từ đáy lòng.

Anh cười cười, không trả lời.

“Khi đó chúng tôi đều cho rằng sau này cậu sẽ là bác sĩ hoặc là luật sư, hay là nhà khoa học... Sorry, ý tôi không phải nói công việc hiện tại của

cậu không tốt, chỉ là...” Cô ta hơi lúng túng.

“Tôi hiểu.” Dư Chính cho cô ta một nụ cười an ủi, “Có phải vì tôi có vẻ rất bảo thủ không, chẳng giống người dựa vào linh cảm để kiếm sống?”

“Có lẽ vậy.” Lâm Anh tự nhiên gật đầu.

“Cậu hình như cũng không thay đổi.”

“Cậu còn nhớ bộ dạng trước kia của tôi sao?” Cô hơi giật mình nhìn anh, “Ngay cả tên tôi cậu cũng chẳng nhớ.”

Dư Chính bất đắc dĩ nhún vai: “Không nhớ tên không có nghĩa là không nhớ con người cậu.”

“Nhưng tôi vẫn nhớ rõ cậu.” Cô ta nói.

“?”

“Cậu biết không,” cô ta dừng một chút, nhếch môi có chút bất đắc dĩ, “Cậu là chàng trai duy nhất tôi từng thích hồi trung học.”

“...” Dư Chính ngậm ngẫn cả người.

“Được rồi được rồi, đừng dùng vẻ mặt thế này nhìn tôi, tôi sẽ ngượng đấy. Ngoài ra tôi hy vọng cậu không nói chuyện này ra ngoài, ngộ nhỡ lọt vào tai của chồng tôi thì nguy mất, tôi lừa anh ấy nói anh ấy là chàng trai duy nhất tôi thích hồi trung học.”

Anh cười vui vẻ, ít nhất, được người khác nhớ rõ, chính là một chuyện đáng mừng.

“Chồng cậu cũng học cùng trường với chúng ta sao?”

“Hơn chúng ta một năm.” Lâm Anh lấy di động ra, đưa tấm ảnh dán ở phía sau cho anh xem.

“A,” Dư Chính gật đầu, “Tôi quen biết anh ta, chúng tôi từng cùng nhau tham gia thi cờ vua.”

Cuộc sống thật kỳ diệu, một số người vốn không có liên quan gì, cuối cùng lại bằng lòng làm bạn trải qua cả đời.

“Cậu có cảm thấy lời nói của tôi hơi khó hiểu không?” Cô ta cất lại di động.

“Nếu như tôi nói không tin cậu sao.”

Cô ta cười cười: “Tôi nghĩ rằng, có một số việc nếu cậu muốn người kia biết thì hãy nói ra. Đừng đợi đến lúc mất cơ hội lại hối hận.”

Dư Chính dao động bởi lời nói của cô ta.

Đây là một đạo lý đơn giản biết bao, nhưng mà cho đến hôm nay mới có người đứng ở trước mặt anh, chân thành nói cho anh biết.

Lời nói này của Lâm Anh làm anh nhớ tới một người khác, ông nội của anh.

Hồi bé Dư Chính là một đứa trẻ hơi khép mình. Ba mẹ đều là giáo viên, lại thường không có thời gian trò chuyện với anh.

Ông nội đưa anh đến phòng làm việc, tại nơi có những linh kiện lạnh lẽo này, anh thấy được một người mình đáng tôn kính.

Năm lớp 11, anh vì một chuyện nhỏ mà chổng đối với ông nội vài câu. Anh suy nghĩ nên xin lỗi thế nào, nhưng lúc nói đến bên miệng thì lại nuốt xuống. Cứ như vậy mà trôi qua hai tuần, cho đến một tối, ông nội xuất huyết não qua đời.

Anh còn nhớ, lễ truy điệu hôm đó là vào một ngày mùa đông mưa rơi.

Sáng sớm vừa đến trường anh liền xin thầy giáo nghỉ một ngày, nhưng cả buổi sáng anh chẳng có lòng dạ nào.

Tại căn phòng lớn chật ních người, anh thấy được ông nội nằm trong quan tài trong suốt. Anh dường như chợt khê thở ra, khuôn mặt “người kia” sưng phù, tuyệt đối không giống ông nội hiền từ của anh. Không phải, người nằm đó nhất định không phải ông nội. Đợi đến lúc về nhà, ông nội sẽ ngồi trước TV ngủ gà ngủ gật, sẽ vừa xem báo vừa rửa chân, chờ nước lạnh ông mới gọi anh đi lấy khăn.

Nhưng nước mắt trong hốc mắt của anh vẫn không nén được mà chảy xuống. Bắt đầu từ giây phút đó, anh biết trên thế giới này mất đi một người, một người rất quan trọng đối với anh.

Buổi tối về nhà, anh ngây người ngồi trên ghế, bàn tay lạnh cóng.

Mẹ bảo anh đi mua chút bánh mì để sáng mai ăn, anh cúi đầu đi đến đầu ngõ, lại bất ngờ nhìn thấy Bảo Thục đứng ở trong góc lạnh run.

“Lâm Bảo Thục.” Anh gọi cô một tiếng, cô vội vàng đi tới.

“Tớ quên nhà cậu số mấy, cho nên đứng ở đây chờ, cậu có biết bây giờ là mấy giờ không?” Hai má của cô lạnh đến mức đỏ lên.

Anh biết đồng hồ đeo tay của cô bị rớt mất tháng trước, vì thế anh giơ tay lên, nhờ đèn đường nhìn một chút: “Năm giờ rưỡi.”

“A, đã trễ thế này.” Cô không ngừng hà hơi vào tay, đột nhiên đưa một túi plastic đến trước mặt anh.

“Gì thế?”

“Bánh thanh đoàn! Hồi trước cậu từng nói với tớ, bánh thanh đoàn do ông nội cậu làm có hương vị rất giống ‘cửa hàng Kiều Gia’.”

(*) một loại bánh ăn nguội được làm từ bột nếp và nước cốt của một loại cỏ, bên trong có nhân đậu sa, bên ngoài màu xanh.

Anh nhìn cô, nói không ra lời.

“Cậu cầm đi, tớ phải qua hai trạm mới mua được. Tuy rằng ông nội cậu mất rồi... Mỗi lần lúc cậu nhớ ông ấy thì ăn bánh thanh đoàn này nhé... Có lẽ trong lòng cậu sẽ dễ chịu hơn một chút.” Cô nhét túi plastic vào trong tay anh, cười hơi ngốc nghếch.

Không biết là mưa hay là nước mắt làm nhòa mắt anh. Ăn bánh thanh đoàn nhớ ông nội, chỉ làm anh thêm khó chịu.

Nhưng trong ngày mưa lạnh như băng này, có người dùng những chiếc bánh thanh đoàn lạnh lẽo sưởi ấm trái tim anh.

Sau này nhớ lại, có lẽ bắt đầu từ giây phút kia anh đã yêu thương Bảo Thục.

Tháng ba vừa đến, nhiệt độ rõ ràng tăng lên một chút, gió thổi trên người không khiến người ta phát run.

Dư Chính ngồi trước bàn làm việc lật lịch tháng, bên ngoài mưa rơi, chỉ có một mình anh.

Mấy ngày nữa là sinh nhật của Bảo Thục, anh suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại qua Hồng Kông.

“Vicent, kẹo búp bê có cái nào mới không?”

Vicent bảo anh chờ một chút, có lẽ đi xem thử mới trả lời anh nói: “Yujin có bộ ‘lười biếng’?”

“Có gì trong đó?”

“Động vật nhỏ.”

Cúp điện thoại, mưa bên ngoài càng lớn hơn nữa, hôm nay Bảo Thực và Ben đều đến cửa hàng bố trí tủ kính. Đột nhiên anh nhớ tới Bảo Thực nói muốn thiết kế bìa đĩa nhạc, vì thế anh bắt đầu lật xem tạp chí trào lưu coi như sách tham khảo.

“Xin chào...”

Dư Chính ngẩng đầu, nhìn thấy cả người Đường Gia Niên hơi ướt sũng.

“Bên ngoài mưa hơi lớn, đúng lúc đi ngang qua chỗ anh, cho nên tôi muốn lên đây tránh một chút...” Giọng nói của cậu ta có phần mất tự nhiên.

“Không sao, cậu để dù ở cửa, tôi pha một tách cà phê cho cậu.” Dư Chính đứng dậy từ trong ngăn tủ lấy ra ly giấy và cà phê hoà tan.

Đường Gia Niên lau nước mưa trên người, rồi ngồi cạnh chiếc bàn lớn ở giữa.

“Cậu có quen bỏ đường vào không?” Dư Chính vừa đặt nước ấm vừa hỏi.

“Một viên, cảm ơn.” Đường Gia Niên cung kính nói.

“Chỗ tôi không có đường, tôi chỉ hỏi xem cậu có quen bỏ đường vào hay không thôi.”

Đường Gia Niên kinh ngạc nhìn anh, dường như không biết nên nói cái gì.

Dư Chính cười cười, khuấy cà phê rồi đặt lên bàn: “Mời.”

“Hôm nay chỉ có một mình anh à.” Đường Gia Niên nhìn xung quanh nói.

“Bọn họ ra ngoài làm việc rồi.” Anh đi đến bàn mình ngồi xuống, tiếp tục lật cuốn tạp chí.

“Ách...” Đường Gia Niên buông cái ly trong tay, gãi đầu, “Thực ra...”

Anh ngẩng đầu nhìn cậu ta.

“...Cám ơn.”

“?”

“Lần trước anh nói đúng...”

Dư Chính mỉm cười.

“Cám ơn anh.” Đường Gia Niên thành khẩn nói.

“Gần đây công việc thuận lợi chứ?” Anh không nói tiếp lời của cậu ta mà thay đổi đề tài.

“Cũng ổn, dù sao nếu có khó khăn thì mọi người cùng nhau thương lượng, có thể giải quyết rất nhanh.”

“Cậu để tâm một chút là có thể làm tốt.” Dư Chính cho cậu ta một cái nhìn cổ vũ, rồi cúi đầu xem tạp chí.

“...Anh cho là khi nào thì tôi mới có đủ tư cách?”

“Đủ tư cách?”

Đường Gia Niên đứng lên: “Tôi đã suy nghĩ...sau này tôi vẫn muốn đến chỗ các người làm việc.”

Dư Chính hơi kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Lời nói của tôi lần trước nếu cậu đã hiểu được, cậu cảm thấy mình đủ tư cách thì chính là đủ tư cách.”

Trên vẻ mặt hơi khẩn trương của Đường Gia Niên rốt cuộc lộ ra nụ cười.

Dư Chính nhìn cậu ta, anh buồn cười suy nghĩ, nói cho cùng cậu ta vẫn là một anh bạn nhỏ.

Công ty của Đường Gia Niên chỉ cách nơi này một trạm đường, thà đến nơi này tránh mưa, không bằng trực tiếp quay về công ty là tốt rồi.

Cậu thanh niên này, bảo cậu ta nói cảm ơn cũng khó như bảo cậu ta xin lỗi.

Buổi tối Dư Chính đi đón Bảo Thực, sau đó cùng nhau ăn cơm. Bọn họ lại đến nhà hàng Tân Vượng kia, việc làm ăn ở nhà hàng rất tốt.

Bảo Thực vẫn gọi một phần mì xào, anh nghĩ nghĩ, gọi một phần cơm cà ri gà.

“Tớ nghĩ có lẽ cậu nói đúng...” Bảo Thực bỗng nhiên nói.

Dư Chính có phần không hiểu, cô là người thứ hai hôm nay nói anh đúng đắn.

“Chuyện Trì Thiếu Vũ, chúng ta không nên can dự.”

“Tớ tưởng rằng cậu sẽ nói với Lương Kiến Phi.” Anh nháy mắt.

Bảo Thục hơi bĩu môi, trầm mặc một chút mới nói: “Lúc đầu tớ đã muốn nói, nhưng tớ đột nhiên cảm thấy...vẫn không nên từ người ngoài nói cho cậu ấy biết.”

“...”

“Tớ không muốn nhìn cậu ấy khổ sở.” Cô cụp mắt xuống.

Bàn ăn rất nhỏ, Dư Chính vươn tay vỗ vai cô.

“...Cám ơn.”

“?”

Bảo Thục ngẩng đầu nhìn anh: “Lúc ấy, cậu không nói cho tớ biết, cám ơn cậu.”

Cô cũng là người thứ hai hôm nay nói lời cảm ơn với anh.

Tám giờ tối, trên đường Hoài Hải lại không đón được chiếc xe taxi nào. Bảo Thục đề nghị đi bộ về, nhưng đi được nửa đường cô lại kêu không muốn đi bộ.

“Tớ đi xem đường giao lộ phía trước có xe không.” Dư Chính cười nói.

“Không muốn không muốn, đã đi được một nửa rồi, lại ngồi xe, chẳng đáng tí nào.” Bảo Thục ngồi trên bồn hoa ven đường duỗi thẳng chân.

“Cậu muốn ngồi đây à? Tuy rằng hết mưa rồi nhưng gió lớn lắm.” Hai tay anh đút vào túi quần.

“Không bằng...” Bảo Thục ngẩng đầu nhìn anh, “Cậu công tớ đi.”

Có một lần công cô là lúc nào nhỉ? Dư Chính suy nghĩ, chắc là lúc tốt nghiệp đại học, lớp bọn họ đi uống rượu, anh công cô về ký túc xá.

“Cậu nặng lắm.” Anh giật nảy người.

Bảo Thực ôm chặt vai anh, cười hì hì nói: “Tớ biết cậu muốn công tớ, cho nên đặc biệt thả hai cục chì trong túi.”

“Tiểu quý.” Anh mỉm cười, hai tay từ chân cô hướng lên trên.

“A!” Cô hét một tiếng, “Cậu đừng sờ chỗ đó của tớ.”

“Tớ sợ cậu trượt xuống thôi.” Anh cười trả lời. Nói xong, đem cô trên lưng đẩy lên, hai tay vẫn cố định tại một chỗ.

Bảo Thực đánh vai anh, không nói gì.

Lúc sắp đến nhà, Dư Chính nhờ đèn đường quay đầu nhìn cô.

Đã bao lâu không thấy cô đỏ mặt? Không nhớ nữa...

Bị Mập Mạp đẩy ngã, Dư Chính lấy lại tinh thần, đã bảy năm anh không đánh karate, chỉ trừ lần đó đánh nhau với Crig. Trong sân tập này khắp nơi đều là học sinh, Mập Mạp lúc rảnh sẽ đến đây làm giáo viên bán thời gian.

“Xem ra đã lâu cậu không tập luyện.” Mập Mạp kéo anh đứng lên.

“Không chịu nổi một kích phải không.”

“Thật chưa đến mức đó, nhưng tôi còn nhớ trước kia chưa đánh ngã cậu được.”

Anh bất đắc dĩ cười khổ một chút.

Lúc đi ra khỏi câu lạc bộ thể thao, trời lại bắt đầu mưa.

“Thật tốt quá, không cần rửa xe.” Mập Mạp huýt sáo.

Chiếc Volkswagen Santana của anh ta luôn tích tụ một lớp bụi thật dày, giọt mưa rơi xuống càng thêm loang lổ.

Dư Chính ngồi hàng ghế trước, đeo dây an toàn: “Ngồi trong chiếc xe rác của cậu khi tôi trở về vẫn phải tắm lần nữa.”

Mập Mạp vừa quay đầu xe vừa cười lớn tiếng: “Không bằng đến nhà cậu đi.”

Anh nhún vai, không tỏ vẻ phản đối.

Lúc Mập Mạp đi lên lầu hai, anh ta dùng sức gõ cửa: “Lâm Bảo Thực cậu mau lăn ra đây, ông nội cậu đến rồi.”

Dư Chính dùng ngón trỏ ném chìa khoá lên không trung: “Cô ấy đi cửa hàng bách hoá mua đồ.”

Mập Mạp hơi thất vọng theo anh lên lầu.

Tắm xong đi ra, Dư Chính lấy ra một cây kem trong tủ lạnh rồi bắt đầu ăn. Mập Mạp lên mạng, có lẽ là trò chuyện với con gái, bộ dạng hết sức chuyên chú.

“Buổi tối ăn gì?” Anh hỏi.

“Tuỳ tiện.”

Dư Chính ném một bao bánh mì cho Mập Mạp, dẫn tới cái nhìn chăm chăm khó hiểu của anh ta.

“Bữa tối của cậu.”

Mập Mạp lớn tiếng mắng một câu, quăng bánh mì trả lại cho anh, tiếp tục chuyên chú trò chuyện.

Dư Chính đi đến trước cửa sổ, vừa lau tóc, một chiếc xe taxi đậu dưới lầu, Bảo Thục xách theo bao lớn bao nhỏ chui ra.

Buổi tối cuối cùng quyết định ở nhà ăn lẩu, bởi vì Bảo Thục nói lần trước còn có rất nhiều nguyên liệu lẩu chưa ăn hết.

“Buổi chiều Tiểu Xích Lão* đi đâu, ông nội tới tìm cậu lại chẳng thấy người thế.” Mập Mạp cầm hộp khoai tây chiên nằm trên sofa.

(*) Tiểu Xích Lão: ý chỉ con nít đáng yêu hoạt bát giống như quý nhỏ.

Bảo Thục cười đi qua ngồi cạnh gót chân anh ta: “Tôi đi mua quan tài cho cậu đấy.”

“Tiểu Xích Lão!” Mập Mạp ngồi dậy vung tay đánh đầu cô.

Dư Chính lại lấy ra một cây kem trong tủ lạnh ngậm trong miệng, bắt đầu rửa đồ ăn.

“Nồi đâu?” Bảo Thục xuất hiện phía sau anh, bắt đầu tìm kiếm.

“Ở đó.” Anh nói không rõ ràng chia vào ngăn tủ cạnh bồn rửa chén.

Bảo Thục rửa nồi, bắt đầu cho nước vào đun lên. Không gian phòng bếp rất nhỏ, bọn họ lạng lẽ bận việc của mình.

“Tớ cũng muốn ăn.” Bảo Thục bỗng nhiên nói.

“?” Anh nhìn cô.

“Kem.”

Kem này là cô mua, mùa đông không ăn hết liền quăng vào tủ lạnh của anh, còn thông báo cho anh biết giá không rẻ, cho nên nhất định phải ăn hết.

Dư Chính cầm kem trong tay cắn một miếng, nói: “Hết rồi, đây là cây cuối cùng.”

Nói xong anh lại ngậm tiếp để rửa đồ ăn.

Bảo Thục nhăn mặt lại: “Rõ ràng là tớ mua mà...”

Anh nhìn cô, sau đó ló đầu đến trước mặt cô, miệng chứa kem nói không rõ ràng: “Tớ chưa cắn khúc dưới, cậu muốn ăn không?”

Cô nén giận trừng mắt nhìn anh một cái rồi mới nấp đầu gối, rút kem từ miệng anh ra, cắn kem ở hai bên đuôi gối, cuối cùng nhét kem còn lại vào trong miệng anh.

Dư Chính rất muốn nhếch môi cười, nhưng miệng lại đầy kem.

Nhìn Bảo Thục vui vẻ nhai kem sô cô la, trong lòng anh nhắc nhở chính mình, đợt lát nữa nhớ chuyển mấy cây kem còn lại đến ngăn đá dưới cùng

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

9. Chương 9: Cô Muốn Tìm Được “Siêu Nhân Mặt Nạ” Kia, Cô Muốn Nhìn Lại Dư Chính Của Quá Khứ

Bảo Thục ngồi xổm xuống lục ra một chiếc hộp nhựa dưới sàng, bên trong là bảo bối khác của cô: kẹo búp bê.

Từ hồi trung học cô đã bắt đầu sưu tầm, từ lúc đầu là hình kẹo M&M của McDonald được tặng hoặc là đôi khi mua sắm, sau đó là đủ loại nhân vật hoạt hình, mấy năm nay các nhà sản xuất kẹo búp bê phát triển, cô còn tự mình thiết kế đưa đi làm theo yêu cầu. Ngoài đồng hồ ra, đây là thứ duy nhất cô sưu tầm.

Đừng tưởng rằng thú vui nhỏ bé này rất rẻ, kỳ thật giá của bất cứ cái nào có số lượng hạn chế thì cũng có thể hơn cả ngàn đô la.

Bộ sưu tập mà cô hài lòng nhất là búp bê Edison nhờ Gia Hoà mua dùm, trên lỗ tai của nó lại có một chiếc khuyên tai kim cương.

Kỳ thật kẹo búp bê khiến cô yêu thích không chỉ là chế tạo giống y như đúc, mà quan trọng hơn, chúng nó có thể đại diện một bộ phim điện ảnh nào đó, cá nhân nào đó, một câu chuyện nào đó, thậm chí là một đoạn thời gian nào đó.

Bảo Thục thích những thứ có thể ghi lại thời gian nhất.

Cô là một người chỉ biết nhìn về phía trước. Cho nên cô muốn một số thứ, có thể làm cho cô đang nhìn tới lúc ấy sẽ nhớ tới chuyện đã xảy ra.

Dư Chính hay nói cô không để gì trong lòng, cô không thể phản bác. Nhưng cô cho rằng, đó là vì Dư Chính chuyện gì cũng tính toán trong lòng. Trên thực tế, bọn họ là hai người có tính cách hoàn toàn tương phản.

Lật xem lịch, một tuần nữa chính là sinh nhật của mình, nhưng dường như cô hoàn toàn không hứng thú nổi. Đối với một cô gái đã qua 25 tuổi còn chưa có bạn trai mà nói, sinh nhật, hoặc là bất cứ ngày lễ gì khác cũng không hề có ý nghĩa.

Cô đứng dậy đi đến trước gương, kéo áo lên nhìn vết sẹo trên bụng, có chút nản lòng. Để có thể mặc áo tắm hai mảnh vào mùa hè, cô ăn uống điều độ nửa năm, khi bụng mỡ hoàn toàn biến mất thì một vết sẹo lại khiến cô đánh mất sự tự tin.

“A!” Cô hét lên, ngã lên giường.

Qua vài giây, điện thoại vang lên.

“Cậu phát điên gì đó.”

Nghe thấy âm thanh của Dư Chính, cô thở dài: “Tớ bỗng nhiên cảm thấy mình rất thất bại.”

“Không đâu, ít nhất cậu nhận ra chính mình thất bại.”

“Tớ đột nhiên rất muốn xông lên đánh cậu.”

Dư Chính ở đầu dây bên kia cười nhẹ hai tiếng, anh nói: “Cậu nên cẩn thận, hôm nay là đêm trăng tròn, người sói sắp biến thân đấy.”

Bảo Thực ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh trăng thật sự rất tròn.

“Dư Chính, cậu đang làm gì đó?”

Anh dừng một chút: “Đang khâu da sói.”

“Gạt người, rõ ràng là đang ăn gì đó.” Cô cười ha ha.

“Vừa ăn vừa khâu cũng không được à.” Anh nói năng nhồm nhoàm.

“Đang ăn gì đó?”

Bỗng nhiên cô rất muốn thấy anh, vì thế còn nói: “Ló đầu ra đây.”

“Vậy cậu mở cửa sổ ra đi.”

Cô đi đến đầu giường mở cửa sổ ra, qua vài giây, có thứ gì đó vừa lúc bay vào bụng cô.

“Đau quá.” Cô nhặt lên nhìn, là một miếng kẹo đậu phộng đường.

“Ăn xong nhớ đánh răng.” Anh ở đầu dây bên kia nhắc nhở.

Bảo Thực dùng bờ vai kẹp điện thoại, lột giấy gói, ngậm miếng kẹo màu trắng trong miệng, loại mùi vị này thật sự không thay đổi.

“Cám ơn.” Âm thanh của cô cũng trở nên không rõ ràng.

Cô dùng sức nhai kẹo đậu phộng, vui vẻ suy nghĩ, Dư Chính cũng có thể khiến cô nhớ tới thời gian của quá khứ. Cho đến bây giờ, hơn một nửa cuộc sống của cô là trải qua với anh.

Gia Hoà gửi email cho Bảo Thực, nói với cô, kẹo búp bê Nhật Bản mà cô muốn mua đã bán hết ở Hồng Kông.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Ken, anh ta cũng nói thật đã bán hết rồi. Vì thế cả buổi chiều, cô buồn bực không vui, còn có gì khiến cô uể oải hơn khi trước sinh nhật một ngày thứ mình muốn mua nhất lại bán hết rồi?

Dư Chính đã thiết kế xong bì đĩa nhạc, anh hỏi cô: “Màu chính dùng cái nào tốt hơn, màu xanh hay là màu cam?”

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Màu cam thế nào?”

Màu xanh rất u buồn, cô muốn màu sắc thoải mái một chút.

Nhìn bản phác thảo của Dư Chính trên màn hình máy tính, Bảo Thực bỗng nhiên rất muốn làm một kẹo búp bê của Joey.

Buổi tối tắm rửa xong, Bảo Thực cầm DVD lên lần tìm Dư Chính.

“Ngày hôm qua lúc tớ sắp xếp lại cái hộp thì thấy, có lẽ là được tặng lúc mua búp bê ‘Siêu nhân mặt nạ’ hồi đó.”

Nghe cô nói vậy, Dư Chính đang cạo râu một nửa liền ló đầu ra: “Sẽ không phải là DVD ‘Siêu nhân trứng muối’ gì đó chứ...”

Cô cười ha ha, nửa bên mặt anh đều là bọt, nhìn qua rất giống Black Jack bác sĩ quái dị: “Sao có thể chứ, búp bê siêu nhân mặt nạ nhất định tặng DVD siêu nhân mặt nạ thôi, không phải là siêu nhân trứng muối đâu.”

Dư Chính xoay người trở về phòng tắm, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Ăn kẹo đậu phộng, xem siêu nhân mặt nạ chính nghĩa dừng cảm trường gian trừ ác, Bảo Thực cảm thấy mình dường như nhớ về thời trung học, ngay cả nam chính nhìn cũng rất quen mắt.

Một lát sau Dư Chính từ phòng tắm đi ra, mặc áo thun ngắn tay, mái tóc hơi xoắn vì vừa gội qua nên rối bời.

Cô bỗng nhiên kêu lên: “Bộ dạng siêu nhân mặt nạ này rất giống cậu!”

Dư Chính buông khăn đang lau tóc, nheo mắt lại nhìn cô.

Cô bĩu môi, ngồi trên sofa tiếp tục xem phim của mình, nhưng càng xem càng thấy giống. Có lẽ bộ phim này đã quay nhiều năm trước, mặt mũi

của nam chính rất rõ ràng, đường nét khuôn mặt cũng nhỏ, khiến cô nghĩ đến Dư Chính thời trung học cơ sở.

Cô lén ngắm anh, anh đang tìm gì đó trong tủ lạnh.

Dư Chính của hiện tại thay đổi một ít. Anh vốn không có nhiều biểu cảm, hiện tại càng thiếu hơn. Trên khuôn mặt vốn dài rõ ràng đã mọc râu. Lúc cười lộ lên, khoé mắt có chút nếp nhăn. Mấy năm nay, anh gầy hơn rất nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy vành mắt thâm quầng dưới đôi mắt trong suốt kia.

Thì ra, Bảo Thục suy nghĩ, đàn ông cũng sẽ già.

Dư Chính cầm chai nước khoáng vừa uống vừa ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô đứng dậy quỳ gối trên sofa nhìn kỹ đỉnh đầu của anh: “Lại có thêm hai sợi tóc bạc rồi.”

Dư Chính cười cười, không trả lời.

Bảo Thục bỗng nhiên bất đắc dĩ phát hiện, mấy năm nay anh rất vất vả.

Cô nhổ tóc bạc xuống cho anh, gói trong giấy, ngơ ngác nói: “Dư Chính, cậu muốn nghỉ định kỳ không?”

Anh nhìn màn hình TV, không nhìn cô: “Không phải vừa mới qua tết âm lịch sao.”

“Tụi mình đi một chỗ không làm việc đi.” Cô giữ chặt cánh tay anh, nhìn một bên mặt anh, đột nhiên rất đau lòng.

Anh quay đầu lại nhìn cô: “Đồ ngốc, cậu đang nói gì đấy.”

“Nếu không làm việc thì cậu sẽ không vất vả.” Nhưng cô quật cường nói.

Anh vẫn nghi hoặc nhìn cô, một lát sau mới cười nói: “Nếu cậu trưởng thành một chút, tớ tất nhiên không vất vả quá.”

Bảo Thục nói không ra lời. Những lời này của Dư Chính khiến cô rất muốn khóc. Có phải anh thật sự vì cô làm rất nhiều chuyện không.

Trong khoảnh khắc ấy, cô muốn hỏi anh một câu, những lời này, mấy năm gần đây mỗi lần tới bên miệng cô lại không thể nói ra. Cô không biết vì sao mình muốn hỏi vậy, cũng không biết anh sẽ đưa ra đáp án thế nào, càng không biết bản thân cô muốn đáp án nào.

“Dư Chính...”

Anh nhìn cô, cô chưa bao giờ nhận thấy đường nét của anh rõ ràng như vậy.

“?”

“...Cậu, cậu thật sự rất giống siêu nhân mặt nạ kia.”

Bảo Thục thầm thở dài trong lòng, lúc này đây vẫn không thể nói ra.

Hai giờ đêm, gặp Gia Hoà trên mạng, Bảo Thục vội vàng đánh dấu chấm than liên tiếp.

“Tớ không phải cố ý, lúc đi mua bọn họ nói bán hết rồi, tớ cũng hết cách.” Trên MSN nhảy ra khung đối thoại.

“...”

“Happy Birthday!”

Lúc này Bảo Thục mới nhớ ra, hai giờ đêm đã là sinh nhật của cô.

“Thank u...” Cô tiếp tục gõ bàn phím, “Cậu có từng xem ‘Siêu nhân mặt nạ’ không?”

“...Sorry, tớ không có hứng thú với đàn ông mặc đồ bó màu xanh, lại càng đừng nói đến đeo mặt nạ côn trùng hay trứng muỗi gì đó...”

Cô cười rộ lên: “Trọng điểm tớ muốn nói đến không phải là mặt nạ, mà là siêu nhân ấy.”

“What?”

“Cậu có biết オダギリジ ヨー không?”

Cô không biết tên tiếng Nhật, chỉ là copy từ trên mạng.

Qua mấy phút, Gia Hoà mới gõ ra mấy chữ cái tiếng Anh: “Odagiri Joe.”

“Cậu biết anh ta?”

“Không biết, James biết một ít tiếng Nhật, tớ bảo anh ấy phiên dịch.”

“Anh ấy ở bên cạnh cậu?”

“Ngay bên cạnh xem chúng ta trò chuyện.”

“Bye bye.” Bảo Thục vội vàng logout. Vốn định nói một số chuyện với Gia Hoà, nhưng có phải người yêu nhau cho dù làm gì cũng phải ở bên nhau không?

Cô đến trước cửa sổ, con đường bên ngoài tĩnh lặng đến mức ngay cả tiếng gió thổi lá cây cũng rõ ràng như vậy.

Cô muốn tìm được “Siêu nhân mặt nạ” kia, cô muốn nhìn lại Dư Chính của quá khứ.

Không biết là ai nói: con gái tựa như bánh ngọt lễ Giáng Sinh, qua hai mươi lăm sẽ không có người muốn.

Nhưng Bảo Thục tin tưởng, bánh ngọt thực ra không liên quan đến lễ Giáng Sinh.

Buổi sáng thức dậy thì đã mười một giờ, Dư Chính cho phép cô nghỉ một ngày. Rửa mặt xong ngồi trước bàn trang điểm, cô chợt phát hiện, mỹ phẩm dưỡng da trắng mịn nhiều như vậy, kết quả vành mắt càng thâm quầng hơn.

Hai tay cô che mặt, có phần nản lòng.

Bất cứ lời nói nào cũng không thể an ủi cô một người đã 27 tuổi, là người phụ nữ hầu như hai bàn tay trắng. Cô ngẩng đầu, tuổi tác này còn xưng mình là con gái có phải làm ra vẻ không?

Nhưng cô vẫn thoa kem làm trắng này, suy nghĩ có nên ra ngoài mua kem chống nắng không.

Bữa trưa chẳng qua chỉ là một chiếc bánh mì thêm ly ca cao. Thứ tư, ai cũng đi làm, có lẽ lúc này ở cửa hàng bách hoá rất ít người.

Cô lại ngồi vào bàn, trang điểm hần hoi, dù thế nào, hôm nay cũng phải làm ình tươi tắn một chút.

Mở cửa ra cô lục tìm đôi giày mới mua ở trong tủ giày giữa cầu thang, vừa ngẩng đầu lại thấy một cái gói màu trắng.

Bảo Thục ngẩn người, nhìn bốn phía một lúc, phản ứng đầu tiên là hoang mang.

Chưa bao giờ nghĩ tới, trước cửa nhà mình xuất hiện một cái gói trắng không rõ ràng như trong phim điện ảnh.

Cô cứng nhắc đến gần cần thận lắng nghe, bên trong không có âm thanh tích tắc. Do dự mãi, cô buông giày xuống, cầm lấy cái gói kia, trọng lượng cũng không nặng.

Bên ngoài dùng toàn bộ giấy trắng bọc lại, chất liệu giấy rất bình thường. Bảo Thục nhẹ nhàng từ khe hở mà mở ra, lộ ra một chiếc hộp hình chữ nhật như là hộp bánh ngọt. Chầm chậm mở nắp hộp ra, bên trong chính là kẹo búp bê mà cô nhờ Ken thần thông quảng đại cũng không mua được.

Những con sư tử voi hà mã tinh tinh này làm những động tác lười biếng khác nhau, không có tấm thẻ, không có chữ viết, nhưng cô biết nhất định là do Dư Chính tặng.

Từ trước đến giờ anh chính là người như vậy, sẽ không tặng quà trước mặt bạn rồi nhìn bạn mở nó ra, sau đó nhận lời cảm ơn của bạn, anh không biết dùng giấy gói xinh đẹp bọc bề ngoài gọn gàng, sẽ không cho bạn sự ngạc nhiên vui mừng đắt tiền hoặc là lãng mạn.

Anh vĩnh viễn không nói “Chúc sinh nhật vui vẻ”, bởi vì món quà của anh thật sự khiến bạn hạnh phúc.

Trái tim rung động thường thường chỉ trong nháy mắt.

Bảo Thục không nhớ nổi, lần đầu tiên rung động với anh, là ở dưới lầu nhà Ada bất ngờ gặp anh ở tiệm kẹo búp bê, hay là lần đầu tiên anh hôn trán cô trong rạp chiếu phim tối om kia...

Đèn trong văn phòng còn sáng, Bảo Thục ở dưới lầu bước đi thong thả, năm phút sau cô vẫn quyết định đi lên nhìn xem.

Trong phòng lại trống rỗng không người, cô có chút mơ hồ. Bọn họ thuê tầng cao nhất của toà nhà năm tầng này, cho nên dù chạy đi đâu cũng không sợ có người xông lên. Nhưng Dư Chính rốt cuộc đi đâu?

Đợi mười lăm phút, cô xác định anh không đi toilet. Bỗng nhiên cô nghĩ đến gì đó, dọc theo phòng máy bên cạnh là cầu thang chật hẹp hướng lên mái nhà, cánh cửa rỉ sắt kia quả nhiên mở ra.

Cô khẽ đẩy cửa ra, bóng lưng của Dư Chính dưới nắng chiều thật sự cô đơn. Anh nhất định hút thuốc, làn khói trắng nhàn nhạt tản ra xung quanh anh, làm anh thoát nhìn hơi mông lung.

Áo len màu xanh đen anh đang mặc là quà Giáng Sinh năm ngoái Jack & Jones hạ giá cô đã mua cho anh. Hồng Kông quanh năm suốt tháng không có nhiều cơ hội mặc, tới Thượng Hải lại thấy anh mặc suốt.

Anh thật sự rất gầy, nhìn bóng lưng của anh, cô lại có một tia đau lòng.

Cô cứ đứng thế không lên tiếng, bốn phía rất im lặng, giống như cả thế giới chỉ có Dư Chính lặng lẽ đứng hút thuốc.

Bỗng nhiên, anh như cảm ứng được gì đó, quay đầu lại nhìn về phía cô.

Trong nháy mắt, trên mặt hai người đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, nhìn nhau một lúc, bọn họ lại nhìn nhau cười.

Trong lòng Bảo Thực có cảm xúc nói không nên lời, cô không làm gì cả nhưng anh lại cảm ứng được sự tồn tại của cô.

Cô từng xem qua một bộ phim điện ảnh Pháp: nam chính là một cảnh sát, vì cứu con tin mà giao thiệp với kẻ bắt cóc, tình tiết cuối cùng, kẻ bắt cóc bắt đi bạn gái của anh ta, giấu cô ta ở trong kho hàng cũ bỏ hoang.

Người cảnh sát đi qua rất nhiều trắc trở, đương nhiên tiêu diệt kẻ bắt cóc, nhưng mười phút sau quả bom sẽ nổ, anh ta kêu to tên bạn gái mình, nhưng cô ta bị trói tay ra sau không thể động đậy, ngoài miệng bị băng keo dán chặt. Người cảnh sát lo lắng tìm kiếm, năm phút trôi qua vẫn không tìm được, lúc này, anh ta đột nhiên nhắm mắt lại, dùng nhịp tim của mình cảm ứng người con gái anh ta yêu. Cuối cùng, như là kỳ tích anh ta tìm được bạn gái trong ngăn tủ, nhưng cô ta không khóc, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh ta, cô ta thở dài như trút được gánh nặng.

Nước Pháp là một quốc gia lãng mạn biết bao, ngay cả cảnh bắn nhau cũng có thể mượn tình tiết về tình yêu của một người để cảm động người khác.

Bảo Thực bị bộ phim này làm cảm động, cô vẫn nghĩ rằng, nếu một chàng trai có thể cảm ứng được sự tồn tại của một cô gái, anh ta nhất định rất yêu cô ta.

“Cậu ăn cơm chưa?” Dư Chính đi về phía cô, nhả khói.

Lời anh thốt ra vĩnh viễn không lãng mạn, tại khung cảnh nắng chiều này khiến cô cảm động đến không biết làm sao cho phải, anh lại sát phong cảnh hỏi ra vấn đề thế này.

Nhưng cô không ngại, Dư Chính là một người không hiểu phong tình.

“Không có, tìm cậu đi cùng.”

Anh vẫy tà thuốc: “Được, đi đâu?”

“Cậu quyết định đi, dù sao cũng là cậu mời khách.” Cô làm nũng kéo cánh tay anh, anh lại sững sốt một chút.

“Lộ Lộ?” Anh nhả khói lên mặt cô.

“Tớ muốn ăn sủi cảo còn có cua hấp.” Cô vui vẻ cười nói.

Bọn họ rất may mắn giành được cái bàn cuối cùng, Dư Chính gọi bia, hai người đều có hứng uống.

“Hai mươi tám tuổi.” Anh giơ cốc bia của mình chạm vào cốc cô.

“Là hai mươi bảy!” Cô sửa lại cho đúng, “Qua hai mươi lăm không thể nói tuổi ta nữa.”

Anh cười cười: “Nhưng mấy năm nay cậu cũng không thay đổi.”

Bảo Thực buông cốc bia, như đang nghĩ gì đó, đột nhiên hỏi: “Tớ làm sao không thay đổi?”

Anh nhún vai, dường như không trả lời ra nguyên do.

“Tớ cảm thấy cậu cũng không thay đổi.” Cô nhìn ánh mắt anh.

Dư Chính hơi mơ hồ, hiểu rõ ý của cô, nhưng lại thất thần.

Bảo Thực rót bia vào trong cốc, sau đó uống hết một hơi, cảm thấy rất vui vẻ thoải mái.

Trên xe về nhà, bọn họ rất ăn ý tự nhìn ra ngoài cửa sổ, có lẽ còn khiến bọn họ hơi ngơ ngẩn.

Đọc theo cầu thang xoay tròn đi lên, sinh nhật này cô rất vui vẻ. Sinh nhật sắp trôi qua, điều này khiến cô chợt có tâm trạng bi quan, dường như vui vẻ cũng sẽ trôi qua.

Cô lấy ra chìa khoá mở cửa nhà, Dư Chính ở phía sau cô.

Cô đi vào, xoay người nhìn anh. Ánh đèn trong cầu thang lơ mơ, mà ánh mắt anh lại sáng ngời. Anh khẽ nhếch môi, dường như muốn thốt ra

suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng vẫn nói câu: “Ngủ ngon.”

Cô biết anh không phải muốn nói câu này, nhất định không phải.

Cô nhìn anh, không nói gì. Anh cũng nhìn cô.

Mấy giây sau anh xoay người đi lên lầu.

Bóng lưng của anh lại làm cho cô nhớ tới cảnh tượng dưới nắng chiều kia.

Trong nháy mắt, cô xúc động gọi anh lại: “A Chính...”

Dư Chính xoay người nhìn cô, lúc này đây, ánh mắt anh dường như đang hỏi gì đó.

Bảo Thực không biết mình nên dùng ánh mắt thế nào để trả lời anh. Cô chỉ nhẹ nhàng cười với anh.

Giây tiếp theo, Dư Chính đi lên ôm lấy cô, hôn môi cô.

Cô cũng hôn anh, cảm thấy mình hơi run rẩy.

Cô vươn tay đến sau lưng anh, bỗng nhiên nghĩ rằng, ôm anh thế này thật là hạnh phúc.

Trong lòng như có dòng nước ấm giống thủy triều tuôn ra, cô cảm thấy mình nếm và ngửi được một chút còn thêm một chút thuốc lá. Đó là một loại mùi vị của Dư Chính.

Anh chen vào trong cửa, đẩy cô lên vách tường, đóng cửa lại.

Hoá ra Dư Chính là một người như vậy. Cô rất muốn cười, bởi vì Mập Mập từng nói, anh là một người rất “Man show*”.

(*) ý chỉ loại người không dễ dàng biểu lộ cảm xúc, nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, thường hay biểu hiện khiến mọi người bất ngờ.

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, ở trong phòng tối om, nhờ ánh trăng anh nhìn cô: “Cười cái gì.”

Cô vẫn cười khanh khách không trả lời.

Anh lại cúi đầu hôn cô, làm cho cô không thở nổi. Trong lòng Bảo Thục trở nên rất tĩnh lặng, cả thế giới của cô chỉ có trời xanh mây trắng, còn có Dư Chính.

Đường nét của anh hoá ra đã khắc sâu như vậy.

Anh buông môi cô ra, tì lên trán cô, cũng thở hỗn hển: “Cô bé ngốc, em nói cho anh biết...”

“?”

“Em có say không?”

Cô ngây ngẩn cả người, lắc đầu.

Thế thì anh có say không?

Anh hôn cô một cái lại hỏi: “Thật sự không có?”

Cô gật đầu.

Anh ôm lấy cô, tựa như đêm kia, đặt cô lên giường, đóng cửa phòng.

Cô nhìn anh đi đến trước cửa sổ kéo màn, sau đó mở điều hoà. Cô hơi giật mình khẽ nhếch miệng, tại thời khắc đặc biệt thế này, anh lại vẫn cẩn thận chú ý tới vấn đề đừng để bị cảm lạnh.

Sau đó anh kéo cô ngồi dậy, vừa nhiệt tình hôn cô vừa cởi áo khoác của cô, khiến đầu óc cô hơi choáng.

Khi hai tay của Bảo Thực chu du trên bờ lưng trần trụi của Dư Chính, cô bỗng nhiên đẩy anh ra, lộ ra vẻ mặt chuyện lớn không ổn: “Anh có mua cái kia không?”

Dư Chính nhường mày, vươn tay lấy bóp da đặt trên tủ đầu giường, ở trong một ngăn kín nhỏ lấy ra một bao plastic hình vuông màu hồng, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa: “Tuỳ thân mang theo.”

Bảo Thực ngơ ngác nhìn anh, sau đó nhin không được mà cười ha hả, cho đến khi Dư Chính lại cúi đầu phủ kín miệng cô.

Thì ra người đàn ông ở trước mắt này, âm thầm cất giấu gió đông, chuẩn bị thảo thuyền tá tiền* bất cứ lúc nào...

(*) dùng thuyền phủ cỏ khô mượn tên: Sự kiện lịch sử mà thành ngữ này xuất phát không được nhiều người biết, nhưng ý nghĩa của nó, như đã được truyền qua nhiều thời đại, chỉ đơn giản là dùng mưu mẹo để sử dụng các nguồn lực của đối phương ục đích của chính mình. Theo chuyện, Gia Cát Lượng đã phái một đoàn thuyền cỏ ra nghênh địch và đối phương đã bắn tên vào đoàn thuyền giả này. Vừa xác định được vị trí đối phương, đoàn thuyền cỏ còn thu được nhiều tên, mà Gia Cát Lượng đã chuyển giao cho Châu Do trước đã ngờ về lời hứa sẽ trang bị 10 000 mũi tên mới trong ba ngày.

Bảo Thực rất thích lúc hoàng hôn, cầm một tách cà phê, đứng trước cửa sổ nhìn bên ngoài, mặc kệ có phong cảnh hay không. Thực ra lúc đầu, cô chỉ muốn hiểu rõ sự lãng mạn của thành phố xuất hiện trong phim điện ảnh, nhưng dần dà, việc này thật sự biến thành một thói quen.

Mỗi người đều nên có một loại màu sắc thuộc về chính mình, của cô, nhất định là pink, tựa như loại pink của Bảo Ký.

Cô quay đầu nhìn thấy chiếc giường lớn màu xanh lá cây rõ ràng dưới nắng chiều, cô không thích màu này, giống như vỏ rùa to xác.

Thế nhưng, có quan hệ gì chứ, đây là do Dư Chính chọn...

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

10. Chương 10: Anh Rất Cảm Động, Ôm Cô Thật Chặt, Thực Ra Đà Điều Con Cũng Biết Dịu Dàng

Vừa nhấc đầu, nhìn thấy đầu giường màu xanh lá cây, trong đầu Dư Chính trống rỗng vài giây, nhưng anh lập tức phản ứng: đây là phòng của Bảo Thục.

Điều hoà trên đầu thổi ra từng đợt gió nóng, cánh tay trần trụi của anh nằm bên ngoài chăn không cảm thấy lạnh chút nào.

Bảo Thục lưng đối lưng với anh, kéo chăn rất chặt, anh biết cô rất sợ lạnh.

Anh nhẹ nhàng lấy khuỷu tay chống nửa thân trên, ló đầu qua nhìn cô. Hình như ngủ rất say.

Anh lại nhẹ nhàng nằm xuống giường, gối đầu duy nhất bị cô lấy ngủ, sau một đêm, sau gáy anh hơi nhức mỏi.

Đợt lát nữa mưa thêm cái gối đặt vào đây, anh suy nghĩ. Nhưng bỗng nhiên anh phát hiện hôm nay không phải cuối tuần. Anh thuận tay lấy đồng hồ đeo tay bên tủ giường, lại nằm lấy khoảng không, thì ra bên trái giường cô là bàn trang điểm.

Giơ tay lên thì thấy đồng hồ ngay trên cổ tay anh.

Dư Chính một tay che mắt, một mặt vì bây giờ đã mười rưỡi, mặt khác, tối qua anh lại đeo đồng hồ làm tình, thật buồn cười — nên biết rằng ngay cả tất anh cũng cởi ra.

Bảo Thục trở người, đối diện anh. Đôi mắt còn nhắm lại, vươn tay kéo chặt chăn.

Không biết, khi cô tỉnh lại nhìn thấy anh thì sẽ có phản ứng gì?

Nghĩ đến đây, anh không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi. Tuy rằng đêm qua đã hỏi cô có say hay không, nhưng anh biết, cho dù cô nói say, sáng hôm nay anh vẫn sẽ nằm ở đây.

Như là nghe được tiếng lòng của anh, Bảo Thục từ từ mở to mắt.

Cô biếng nhác giương mắt nhìn anh, sau đó nhắm mắt lại, lầm bầm than thở: “Đói chết rồi...”

Anh nhất thời không biết nên làm gì bây giờ, chờ cô hoàn toàn tỉnh táo, hay là đi làm bữa sáng cho cô?

Bỗng nhiên Bảo Thục mở to mắt nhìn anh, hé miệng hít một hơi.

Bọn họ cứ vậy mở to mắt nhìn nhau, không ai nói gì, cũng chẳng ai nhúc nhích, có lẽ thế giới ngừng lại ở giây phút này.

Không biết vì sao, trái tim bất an của Dư Chính lại được xoa dịu. Đây mới là Bảo Thục không chút giả tạo mà anh quen biết.

Anh vươn ngón tay xoa nhẹ hai gò má của cô, trong vẻ mặt kinh ngạc của cô anh cúi đầu hôn cô một cái, sau đó lại hôn lên trán cô: “Sao anh lại quên mất, từ trước đến giờ em chỉ đánh răng vào buổi sáng.”

Cô vẫn ngơ ngác nói không ra lời, Dư Chính cười rộ lên, anh xoay người nhặt lên quần áo ở bên giường rồi mặc vào: “Ăn trứng rán hay là trứng luộc?”

Bảo Thục sững sốt thật lâu, cho đến khi anh mặc quần dài cô mới nói: “Trứng, trứng luộc đi...”

Anh gạt đầu mở cửa đi đến phòng bếp, cô bỗng nhiên gọi anh lại.

“Em...em sau này sẽ nhớ đánh răng vào buổi tối...”

Ánh mắt của cô có chút rụt rè, giống như kỳ nghỉ đông của một năm kia, cô đi theo phía sau anh nói: “Tớ...tớ không thể lên lớp máy tính với cậu được...”

Anh cười đóng cửa lại, sau đó lại ló người vào bồn sung nói: “Nhớ đánh kỹ cái răng thứ hai bên phải từ trong đếm ra, hình như hơi sâu đấy.”

Bảo Thục khẳng khẳng muốn tách ra không đi làm chung với Dư Chính, anh vào cửa văn phòng, lại kinh ngạc phát hiện không có ai ở đây.

Anh pha một tách cà phê ngồi trước bàn làm việc, mở máy tính ra. Chẳng làm gì cả, chỉ cầm tách cà phê cười ngây ngô, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy ngớ ngẩn.

Có lẽ vào lúc này đàn ông đều ngớ ngẩn.

Anh chờ đợi rất lâu, nhưng mà tất cả đều đáng giá. Anh bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy cô, vì thế đi đến trước cửa sổ chờ cô. Mười phút sau, rốt cuộc thấy Bảo Thục dọc theo cửa hàng tủ kính trên đường chậm chậm đi tới. Cô ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ văn phòng, trông thấy anh, cô đột nhiên cúi đầu bước nhanh vào toà nhà.

Anh cười đến dịu dàng. Không cần thiết suy đoán cô có yêu anh hay không, đáp án, đối với anh mà nói không hề quan trọng. Giờ phút này, anh như là siêu nhân trứng muối tràn ngập năng lượng mặt trời, cho dù cô có yêu hay không, anh cũng sẽ nhất định khiến cô yêu anh.

Hoá ra, sự tồn tại của một người rất có ý nghĩa, nhưng có khi sự không tồn tại của một người có lẽ cũng có ý nghĩa.

Dư Chính lại rất cảm ơn Ben nghỉ làm, cả buổi trưa, Bảo Thực bắt an bước tới bước lui trong văn phòng. Một khi đối diện tầm mắt anh, cô như con chuột bị lún trong bùn đất, giả vờ bận bịu việc gì đó.

Anh biết đây không phải là một hiện tượng tốt, bởi vì anh không muốn làm cô sợ hãi, nếu cô lúc nào cũng giống như đóng vai kẻ trộm, hai người bọn họ có lẽ sẽ rơi vào cục diện xấu hổ. Nhưng tạm thời anh không muốn phá vỡ bầu không khí này, ít nhất mười năm nay, lần đầu tiên anh chiếm vị trí chủ đạo trong mối quan hệ này, anh phải hưởng thụ trong chốc lát.

Đến ba bốn giờ chiều, Bảo Thực rút cuộc ngồi trước bàn mình làm việc. Dư Chính thu tầm mắt, bổ sung một chút thiết kế vào bìa đĩa nhạc của Joey.

Rất nhanh đến giờ tan tầm, Dư Chính lưu lại hình ảnh, tắt máy tính nói: “Đi ăn gì nhé?”

Cô như là hoảng sợ, sau đó lập tức dời tầm mắt, nói chậm rì: “Tuỳ tiện thôi...”

“Vậy đến nhà anh ăn đi, lúc này mẹ anh có gọi bảo tội mình về nhà.”

Bảo Thực mở to mắt nói không ra lời.

Anh đi qua giúp cô thu xếp đồ đạc vào trong túi xách: “Làm gì, cũng không phải ăn em.”

Vẻ mặt của cô càng thêm kinh ngạc, quả thực khiến anh muốn cười. Nhưng anh không có, mà là kéo cô, hôn cô một cái:

“Đừng khinh suất, bọn họ sẽ nhanh chóng nhìn ra manh mối. Thông minh một chút, hiểu không.”

Cô nuốt nước bọt, âm thầm gật đầu.

Vì dịch cúm gia cầm Đông Nam Á mà trên bàn ăn của nhà họ Dư thiếu món đùi gà. Thế nhưng bầu không khí trên bàn ăn cũng quạnh quẽ một chút, bà nội hình như không có hứng.

“Dư Chính, tuần tới chúng ta đi tảo mộ ông nội.” Ông Dư bỗng nhiên nói.

“Dạ.” Anh gật đầu, cảm thấy áy náy vì mình quên mất. Ông nội từng là người thân nhất của anh, nhưng bất giác, một phần ký ức kia của anh dần dần phai nhạt. Lúc nhớ lại, có một chút tiếc nuối, nhưng chưa bao giờ không có đau lòng.

Có một số việc sẽ từ từ tồn tại trong chiếc hộp nhỏ của ký ức, thỉnh thoảng rỉ ra một chút, sẽ có thương cảm, nhưng chiếc hộp nhỏ này vĩnh viễn tồn tại.

Ăn xong bữa cơm, Bảo Thục đi giúp xắt hoa quả, anh trở về phòng mình ngồi trước bàn mở ngăn kéo ra, ở trong cùng có một chiếc hộp xanh sẫm, anh ngơ ngẩn nhìn một lúc, nhớ lại một số chuyện cũ, rồi đóng ngăn kéo.

“Ăn dưa vàng này.” Bảo Thục đi vào gọi anh.

Anh đột nhiên túm lấy cô, kéo cô đến trước người, vùi đầu trước ngực cô.

Cô nhất định là bị dọa rồi, thân thể rất cứng nhắc. Anh cười trong lòng, Bảo Thục là một bé đà điểu con buồn cười biết bao.

Tay cô chần chừ xoa nhẹ lên mái tóc hơi xoăn của anh: “Anh sao thế?”

Anh rất cảm động, ôm cô thật chặt, đà điểu con thực ra cũng biết dịu dàng.

Dư Chính đột nhiên đứng dậy, thấp giọng nói: “Tội mình về nhà đi.”

Anh cảm thấy mình đã nghiệm rồi. Nhưng mà một lỗ Jissbon* rớt cuộc đặt trong ngăn kéo thứ ba của bàn máy tính, hay là xếp trong ngăn tủ trên cùng bên trái của phòng tắm?

(*) một nhãn hiệu bao cao su

“Hình như gần đây cậu hay cười.”

Những lời này đã có mấy người nói từng nói, Dư Chính không để ý, cũng chẳng nói gì.

Lâm Anh nghiêng đầu đánh giá anh, chắc là muốn tìm ra một chút manh mối, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

“Cậu không phải hối thúc thợ chụp ảnh làm nhanh ư, sao vội tới thì lại không xem.” Dư Chính ngồi trên ghế xoay trước bàn đối diện Lâm Anh, khuôn mặt anh hướng về cửa sổ sát đất sáng ngời.

“Cũng không phải tôi có thể quyết định.” Cô ta nhún vai, đứng lên đi đến trước cửa sổ nhìn anh.

Dư Chính không cảm thấy cô ta đường đột, anh cũng không mất tự nhiên, mà là nhướng mày, ý bảo cô ta nói thẳng. Tuy rằng anh cũng không phải là người rất trực tiếp, nhưng thích người khác trực tiếp với anh một chút.

“Dư Chính cậu biết không,” giọng điệu của cô ta giống như giáo viên trung học, “Thực ra trước kia có một số bạn học nữ thầm mến cậu, nhưng không ai dám nói ra.”

“Why?” Anh cũng không phải là một người nhiều chuyện, nhưng nghe cô ta nói thế anh lại đột nhiên có hứng thú nghe tiếp.

“Bởi vì trên mặt cậu không có biểu cảm, không biết suy nghĩ cái gì.”
Cô ta đưa ra kết luận, cũng không cần người khác xác nhận.

“Vì sao các cô ấy còn muốn thăm mến tôi?” Anh mở to mắt.

Lâm Anh “ha” một tiếng cười, lắc lắc ngón trỏ, dùng giọng điệu “thực ra cậu không biết” nói: “Con gái thôi, thích một chàng trai khá lạnh lùng. Nếu chỉ nhìn diện mạo đơn thuần, cậu không chiếm được lợi thế gì đâu.”

Dư Chính mỉm cười: “Hoá ra tôi được hoan nghênh như vậy, mà còn rất có style.”

“Thế nào không phải sao?”

Anh bắt đầu dĩ nhiên môi, có lẽ là đúng, nhưng anh không nhận ra.

“Đúng rồi, nghe nói Trì Thiếu Vũ đã kết hôn?”

“Cậu quen biết cậu ta?”

Lâm Anh xoay người nhìn ngoài cửa sổ, tự giễu nói: “Cậu nên biết rằng, con gái lớp chúng tôi có mấy phần sắc đẹp đa số đều có một đoạn tình cảm với cậu ta, cậu nói tôi có quen biết cậu ta không.”

Lâm Anh cô gái này, từ hồi đó cho đến bây giờ, vẫn mạnh mẽ như vậy. Nhưng Dư Chính cho rằng, cô ta rất có trách nhiệm.

“Nói như vậy, cậu cũng có như có vài phần sắc đẹp nhỉ?” Anh sờ mũi, không có thói quen tán dương con gái.

Lâm Anh bắt đầu dĩ nhiên mắt, đi đến bên cạnh anh giống như bạn chí cốt mà vỗ vai anh: “Được rồi được rồi, cậu trở về đi, khi nào có kết quả tôi sẽ nói với cậu. Cậu và Lâm Bảo Thực cũng đã trưởng thành rồi, đừng chơi trò mèo vờn chuột nữa.”

Đi trên đường Hoài Hải, Dư Chính cảm thấy buồn cười khó hiểu, mèo và chuột, vậy anh chính là một con mèo rất vô dụng rồi.

Bỗng nhiên nhớ tới Bảo Thục nói buổi trưa hẹn Lương Kiến Phi ở Starbucks đối diện Parkson, anh nhìn xuống đồng hồ, bước chân nhanh hơn.

Cho dù là Garfield cũng muốn phần đấu.

“Ăn trưa chưa?” Đi vào tiệm cà phê, anh nhanh chóng tìm thấy hai cô, anh điềm nhiên như không đi qua ngồi cạnh Bảo Thục.

Cô vốn mặt mày hớn hở trò chuyện với Kiến Phi, vừa thấy anh cô lập tức ngẩn người.

Kiến Phi cười nói: “Đang định đi đây, cậu mời khách sao?”

“Đương nhiên.” Anh rất lịch sự phong độ trả lời.

“Bảo Thục cậu chọn chỗ đi.”

Cô lúng túng, có chút nói không ra lời, cuối cùng thốt ra ba chữ: “Tớ tùy tiện...”

“Vậy đến Từ Gia Hối đi, gần văn phòng các cậu.” Kiến Phi quan tâm nói.

Nhưng khi vào nhà hàng anh mới biết được, thì ra phụ nữ không quan tâm đến vậy...

“Gọi một con cá bơn chừng nửa ký là được, các cậu ăn cua không?” Kiến Phi ngẩng đầu trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Bảo Thục dường như không yên lòng, nói có lệ: “Tùy tiện đi...”

Dư Chính nhún vai cũng tỏ vẻ không sao cả.

“Đúng rồi Bảo Thục, cậu vừa nói anh chàng ở Singapore kia kết hôn?”
Gọi xong đồ ăn, Kiến Phi dường như không có việc gì mà phá vỡ sự im lặng.

Khuôn mặt Bảo Thục trắng bệch, lộ ra một nụ cười gượng gạo.

“Anh chàng Singapore nào?” Dư Chính nhìn cô, giọng điệu bình tĩnh.

“Tớ...tớ nói là Ben thôi...” Cô đang cười, nhưng bộ dạng giống như muốn khóc.

“Không phải đâu, rõ ràng tên là Crig.” Kiến Phi một tay chống đầu, vẻ mặt đáng yêu.

Trong nháy mắt, trái tim Dư Chính bỗng nổi lên ngọn lửa không hiểu từ đâu, anh không phải người tùy tiện tức giận, nhưng giờ phút này anh rất tức giận mà không có lý do.

Bảo Thục gục đầu xuống không dám nhìn anh, điều này càng khiến anh giận dữ. Cho dù biết cô và Crig đã là quá khứ, nhưng thấy cô trốn trốn tránh tránh mà nói với người khác về tin tức bạn trai cũ sắp kết hôn, trong lòng anh mất đi cảm xúc. Loại cảm giác này, giống như hồi bé tìm đủ mọi cách lấy lòng người lớn, để ăn được kẹo sô cô la mình thích nhất, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn đưa kẹo cho cậu em họ, bởi vì cậu ta đáng yêu lại nhỏ tuổi.

Anh bỗng chốc đứng dậy cầm áo khoác và cặp hồ sơ bước nhanh ra ngoài, không có tâm trạng nói tạm biệt với Kiến Phi, anh sợ chính mình một khi mở miệng thì sẽ nhịn không được mà muốn hét lên.

Đi ra nhà hàng, bên ngoài là ánh mặt trời ấm áp, Từ Gia Hối vào buổi trưa rất náo nhiệt, nhưng anh chẳng thấy gì cả, thậm chí chính mình đi đâu

anh cũng không biết.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân trong trẻo, đó là tiếng giày mới mua của Bảo Thực.

“Dư Chính!” Cô sốt ruột kêu to.

Ngược lại anh bước nhanh hơn, bỗng nhiên cảm thấy mình có chút cứng đầu, nhưng thỉnh thoảng cứng đầu một lần cũng tốt.

“Dư Chính!” Cô hấp tấp chạy lên nắm lấy cánh tay anh.

Rốt cuộc anh dừng bước, cô thở hồng hộc, mái tóc rối tung.

Cô bắt được anh lại không nhận lỗi, chỉ là đứng ngơ ngác. Nhưng đối với cô gái trước mắt này, anh lại không có cách nào.

“...Anh giận hả?” Cô mở miệng nói.

Anh không trả lời mà nhìn chỗ khác.

“...Thực ra em mới biết ngày hôm qua thôi.”

Lửa giận của anh lại bùng cháy lên, dường như cô hoàn toàn không biết vì sao anh giận dữ.

“Em không nói với anh, chính là sợ anh giận...” Cô yếu ớt nói, giữ chặt cánh tay anh.

“Vì sao anh phải tức giận! Cậu ta kết hôn anh vui còn không kịp! Chỉ cần đối tượng không phải là em!” Anh rất không bình tĩnh mà nói.

Bảo Thực kinh ngạc hỏi: “Vậy anh còn giận...”

“Em...” Anh trừng to mắt nhìn cô, “Có đôi khi anh thật sự muốn bóp chết em. Ngày hôm qua em nói điện thoại với cậu ta?”

“Anh ta gửi thiệp mời qua email cho em... Em biết anh không muốn nhắc tới anh ta, cho nên em không nói gì.”

Ánh mắt cô hết sức vô tội, nghe câu trả lời này, lửa giận của anh tiêu tan một nửa. Thì ra cô cũng biết anh ghen tuông.

“Dư Chính...” Lần đầu tiên Bảo Thục chủ động nắm tay anh.

Anh nhẹ nhàng nắm lại tay cô, chờ cô nói tiếp.

“Anh đừng giận...” Âm thanh của cô rất nhỏ, giống như thật sự hơi sợ hãi.

Anh mềm lòng, giữa người yêu, ngoài phản bội ra thì còn có cái gì không thể tha thứ chứ?

Anh ôm cô, vuốt mái tóc của cô bị gió thổi loạn: “Trở về ăn cơm đi.”

“Tội mình đi ăn đơn giản thôi, trở về Kiến Phi nhất định sẽ hỏi đông hỏi tây.”

Đối với “chuyện giữa bọn họ”, hai người đều rất ăn ý không nói với người khác. Anh không phải không muốn, chỉ là Bảo Thục ngại ngùng, anh nghĩ có lẽ quen rồi sẽ được.

Anh nắm tay cô hướng về phía văn phòng, định ăn gì đó.

“Em muốn ăn phần cơm đùi gà.” Bảo Thục làm nũng nói.

“Em chỉ muốn ăn phần cơm đùi gà thật lớn thôi.”

“Ông xã...” Kiến Phi uể oải một tay chống mặt bàn, “Anh mau mang tiền đến cứu em đi.”

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

11. Chương 11: Cho Dù Cuối Cùng Anh Ta Khiến Bạn Đau Lòng Thế Nào, Nhưng Đừng Quên Anh Ta Cũng Từng Vì Bạn Làm Tất Cả

Crig gửi thiệp mời kết hôn qua mạng, Bảo Thực hơi giật mình, là cô gái thế nào lại khiến anh ta muốn kết hôn?

Cô ngạc nhiên nhưng không đau lòng.

Từng nghĩ rằng cả đời sẽ không quên được, kỳ thật đã quên sạch không còn sót gì từ lâu. Thì ra con người thật là hay quên, nhất là thời gian hạnh phúc.

Cô trả lời email anh ta, chúc mừng anh ta, xin anh ta gửi hình cưới cho mình xem, cuối cùng, cô do dự thật lâu, bỏ thêm một câu: anh biết không, thế giới này thật sự rất kỳ diệu, tôi lại yêu Dư Chính...

Những lời này, cô chưa từng nói với người khác, cho dù là Dư Chính yêu cô, cũng không có. Nhưng mà cô muốn nói với anh ta vào lúc này, không phải ra oai với anh ta, mà cô cho rằng, người hạnh phúc sẽ hiểu được sự hạnh phúc của cô. Kỳ thật cô và Crig cũng thật sự có thể làm bạn bè.

Cô muốn đi chọn một phần quà cưới, gửi cho Crig ở Anh còn có cô dâu của anh ta. Đây là lần thứ hai cô đi chọn quà cưới sau khi về Thượng Hải. Hồi tiểu học, mọi người xếp hàng đi học đàn dương cầm và violin, hồi trung học thì xếp hàng đi học lớp bổ túc, hồi đại học xếp hàng đi nói chuyện yêu đương, làm việc mấy năm lại xếp hàng kết hôn. Thực ra cô có chút hâm mộ.

Bảo Thục đẩy ra cánh cửa kính khung gỗ kia, ông chủ không ở đây, trong tiệm không có một bóng người. Cô giẫm đôi giày mới mua trên sàn gỗ phát ra âm thanh trong trẻo, bỗng nhiên có người nói: “Đã lâu không gặp.”

Cô hết hồn, thì ra là con trai của ông chủ.

“Xin chào.”

“Cô tùy ý xem đi.” Anh ta cúi đầu lui về góc tường chơi điện tử.

Bảo Thục quay đầu nhìn tủ bày hàng nằm chính giữa, bên trong có một số vòng tay cổ xưa mới tới, vô cùng xinh đẹp. Vòng qua vòng lại, cô vẫn quyết định mua một chiếc tượng điêu khắc ngà voi, mua quà tặng cho cô dâu của bạn trai trước dù sao vẫn khiến cô hơi chột dạ.

Anh chàng kia vừa giúp cô gói quà vừa nói: “Tôi cho cô xem thứ này.”

Nói xong anh ta đặt xuống chiếc hộp trong tay, từ trong tủ lấy ra một chiếc đồng hồ dây sắt, thoạt nhìn rất giống “Bảo Ký”.

Bảo Thục kinh ngạc cầm trong tay ngắm nghía, mặt ngoài cũng màu đen, nhưng trên vị trí số 12 ở giữa không có chữ “Bảo”, vòng dây sắt là màu đỏ thẫm.

“Tôi nhờ người đi Nhật Bản lắp lại, có phải rất giống không, nhưng tôi cố ý không làm y như đúc, vì vậy trên thế giới này chỉ có một chiếc ‘Bảo Ký’.” Anh ta hơi đặc ý.

Bảo Thục tán thưởng chiếc đồng hồ này không ngớt, cô ngắm thật lâu rồi cuộc vẫn trả lại cho anh ta.

“Cô không hỏi giá cả sao?” Anh ta ở bên trong tiệm lại ăn mặc như Men In Black, nhìn qua lại rất giống Kimura.

Cô chỉ nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, kỳ thật không mặc như Men In Black anh ta càng giống Cha Tae Hyun. Dù sao trên thế giới này cũng chỉ có một Kimura.

“Anh sẽ bán sao?” Cô hỏi lại, hồi thúc anh ta gói quà tiếp.

Anh ta nở nụ cười, cẩn thận cắt hai miếng băng keo dán lên: “Nếu tôi tìm được ‘Bảo Ký’ thì sẽ tặng cái này cho cô.”

Bảo Thục cũng cười: “Hay để tôi đút lót thêm thì càng hiện thực hơn.”

Lúc đi ra tiệm đồ cổ, cô đi đến nhà sách mua bưu thiếp rồi gửi chung với quà đi Anh. Sau đó lại đi siêu thị mua chút nguyên liệu cho nồi lẩu, rồi vội vàng về nhà.

Sữa còn lạnh, Bảo Thục cởi giày đặt thực phẩm đông lạnh vào trong tủ lạnh, rồi nhẹ nhàng đi vào phòng.

Bức màn kéo một nửa, ánh sáng mặt trời chiếu trên giường, tất cả đều giống như lúc cô rời khỏi, kể cả người kia ở trong chăn.

Cô đi qua quỳ trước mặt anh, ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt ngủ say của anh, giờ phút này thời gian như là đảo ngược, anh vẫn là thiếu niên Dư Chính.

Cô còn nhớ, đó là một ngày mưa âm u lạnh lẽo. Buổi sáng cô vội vàng chạy đến trường, cả người lạnh lẽo ẩm ướt như ở trong hầm băng, nhưng khuôn mặt của Dư Chính lại lạnh giá hơn.

Cô đi qua bên người anh, anh lại không có một chút phản ứng. Ngồi vào chỗ, Bảo Thục hơi lo lắng, anh nhất định xảy ra chuyện gì rồi. Lúc ăn trưa, cô chen Mập Mạp ngồi cạnh Dư Chính: “Cậu sao thế?”

“...Ông nội tớ đã qua đời.” Khuôn mặt anh trước sau vẫn không thay đổi.

Nhìn một bên khuôn mặt anh, cô bỗng nhiên rất đau lòng. Cô muốn làm chút gì đó cho anh.

Cô suy nghĩ mấy ngày, cũng vào một ngày mưa cô chạy qua hai trạm đường đến “cửa hàng Kiều Gia” gần trường mua mấy cái bánh thanh đoàn. Lúc trở về chính cô cũng cảm thấy buồn cười, cô lại mua bánh thanh đoàn muốn đi an ủi Dư Chính.

Trở về trường, bọn họ nói Dư Chính đi rồi, buổi trưa là lễ truy điệu của ông nội anh. Cô ngây ngấn cả người.

Tan học, cô đi loanh quanh đầu ngõ nhà anh, chờ đợi trong cơn mưa dầm.

Không biết vì sao, nhìn thấy vẻ u buồn thế này của Dư Chính, cô rất sợ hãi, giống như bất cứ lúc nào anh cũng bị đánh bại.

Ngày đó, cuối cùng cô giao bánh thanh đoàn cho anh, bởi vì không đeo đồng hồ, cô không biết rốt cuộc đã đợi bao lâu.

Sau hôm đó, mỗi ngày cô đều đeo đồng hồ, có lẽ cũng bắt đầu từ khi ấy cô bắt đầu thích sưu tầm đồng hồ. Cô muốn biết, thời gian từng phút từng giây trôi qua như thế nào.

Dư Chính của lúc này, khoé mắt có chút nếp nhăn, trên đầu có mấy sợi tóc bạc, nhưng vẻ mặt bình tĩnh thế này vẫn không thay đổi.

Bảo Thực vươn tay vén tóc con trên trán anh, cúi đầu hôn lên môi anh, nhưng khi chạm vào, trong nháy mắt cô bị anh đẩy lên giường.

Cô kinh ngạc nhìn anh trước mắt nói không ra lời.

“Sao em lại đi lâu thế.” Âm thanh của anh hơi khàn khàn, có lẽ vì vừa tỉnh dậy.

“Mua chút đồ thôi...”

Anh cúi đầu hôn cô, thật lâu sau mới buông cô ra nói: “Sau này chờ anh tỉnh lại mới được đi.”

Cô cười gật đầu, cô không nói với bất cứ ai, Dư Chính nhất định cũng yêu cô, nhưng nói ra thì ai sẽ tin chứ...

“Tớ tin,” Gia Hoà nói trong điện thoại, “Ông chủ công ty đĩa nhạc nhất định sẽ thích thiết kế của các cậu, nhất là kẹo búp bê kia, rất thú vị.”

“Ha ha.” Bảo Thục cười to hai tiếng, “Hy vọng có thể kiếm tiền.”

“Đúng rồi, bây giờ cậu còn ở đó sao?”

“Ở đâu?”

“Chính là nhà trọ tớ thuê năm ngoái, các cậu thuê tiếp ư?”

“Thuê tiếp?” Bảo Thục ngạc nhiên.

“Kỳ hạn thuê năm ngoái của tớ đến tháng mười hai là hết hạn rồi...”
Gia Hoà hiển nhiên hiểu được cô không nghĩ tới điều này.

“Nhưng mà,” Bảo Thục cố gắng nhớ lại, “Bây giờ đã tháng tư, chủ nhà chưa tới lần nào.”

“...” Gia Hoà có lẽ cũng không biết làm sao giải thích chuyện này, vì thế trước khi cúp máy cô nói với Bảo Thục, “Cậu đến hỏi Dư Chính đi.”

Đèn đường bên ngoài rất sáng, Bảo Thục mặc áo khoác lên lầu tìm người kia, người đàn ông gần đây cô càng ngày càng không hiểu.

“À, chủ nhà tới thu tiền hôm lễ Giáng Sinh, anh đã thanh toán tiền thuê năm nay.” Anh đang đánh răng, mở cửa cho cô, nói năng không rõ ràng.

“Sao anh không nói cho em biết, em nên chi một phần của mình mà.”

Anh uống một ngụm nước rồi nhổ ra bọt kem đánh răng, lặp lại mấy lần như thế, rồi mới lấy khăn mặt bên cạnh lau miệng: “Không sao cả.”

Cô đi qua tựa vào cạnh cửa hỏi: “Cái gì gọi là không sao cả, em nên chi trả chứ.”

Cô vẫn có chút khuynh hướng chủ nghĩa nữ quyền, nhưng Gia Hoà nói cô là một người “không hoàn toàn có chủ nghĩa nữ quyền”.

Dư Chính quay người lại xoa xoa khuôn mặt quật cường của cô: “Đồ ngốc, cái gì có thể làm giúp em, anh nhất định sẽ làm, những chuyện này đối với anh mà nói đều không sao cả.”

Cô nhìn anh, trong nháy mắt chợt hiểu được, những năm gần đây tuy rằng bản thân cô long đong không có chí tiến thủ, nhưng cô vẫn trải qua cuộc sống vui vẻ, tất cả đều là vì bên cạnh có Dư Chính.

Cô ôm lấy anh chỉ mặc chiếc áo thun mỏng manh: “Em có gì tốt chứ?”

“Chẳng có gì tốt cả.” Anh cũng ôm cô, khẽ cười.

“Vậy anh còn yêu như vậy.” Mặt cô đỏ lên, thừa nhận biết anh yêu mình.

“Thì yêu em chẳng có gì tốt cả.” Anh nói rất tự nhiên.

Cô lắng nghe mà cảm động.

“...”

“...”

“...Dư Chính, em yêu anh cái gì cũng tốt hết.” Cô ôm chặt anh, không cho anh nhìn thấy hai má ửng đỏ của mình.

Bảo Thái từ Đông Nam Á trở về thì hẹn Bảo Thục ăn cơm.

“Chơi vui không?” Cô chọn một phần cơm cà ri, dẫn đến cái nhìn chán ghét của Bảo Thái.

“Chơi vui cái gì, em đi công tác mà. Chị đem thứ đồ ăn này đi xa chút đi, em ngửi thấy mùi này đã muốn nôn ra.”

Bảo Thục điềm nhiên như không mà hỏi tiếp: “Em và người kia thế nào rồi?”

Bảo Thái lại trừng mắt liếc cô một cái, có chút không kiên nhẫn nói: “Chị nên chuyển sang ngành tin tức giải trí của chúng em đi, gần đây bọn họ đang nhận người, chẳng qua chỉ sợ chị không quen, tiền lương quá ít.”

“Đó chính là nói quan hệ ngày càng phức tạp?” Bảo Thục trộn cơm và cà ri với nhau.

Cô em họ của cô bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía cửa sổ, qua thật lâu mới nói: “Đàn ông thật sự rất khó hiểu, nhất là đàn ông lớn tuổi.”

Bảo Thục vừa ăn vừa nhin cười, có đôi khi, tình yêu chính là bởi vì không hiểu.

Ăn xong cơm trưa, cô đi thăm hỏi vài khách hàng, đưa một số bản phác thảo của Dư Chính và Ben, giải thích ý định của nhà thiết kế với bọn họ, sau đó nghe ý kiến của bọn họ để sửa chữa.

Kỳ thật lúc Bảo Thục học engineering tại đại học thì cũng từng học qua design, nhưng cô tự đánh giá mình không phải là người có trí sáng tạo,

cho nên không có ý chuyển sang làm designer.

Làm xong tất cả công việc thì đã sáu giờ, cô lấy ra di động mới phát hiện Dư Chính đã gọi vài cú điện thoại cho cô.

Bỗng nhiên cô cảm thấy, mỗi ngày mỗi tối, lại có người lo lắng cho cô là cảm giác ấm áp biết bao.

“Tiểu quý.”

Bảo Thực xoay người, hoá ra là Kiến Phi. Nhưng vẻ mặt của cô hình như đang tức giận, lúc này Bảo Thực mới nhớ tới lần trước bỏ lại Kiến Phi ở nhà hàng, nên cô vội vàng cười giả lả.

“...Chào, đã lâu không gặp.”

Kiến Phi đoạt lấy điện thoại trong tay cô, rồi gọi cho Dư Chính.

Đầu dây bên kia, Dư Chính dụi dằm a lô một tiếng.

“Dư Chính.” Âm thanh của Kiến Phi không có một chút trầm bổng.

Anh kinh ngạc vài giây mới hỏi: “Kiến Phi?”

Bảo Thực dán lỗ tai lên mặt sau của di động, cô nghĩ thầm, thật may anh không nói nhiều lời.

“Chúng tớ ở nhà hàng kia chờ cậu, bây giờ cậu qua đi.” Nói xong, Kiến Phi cúp máy, rồi trả lại điện thoại cho Bảo Thực.

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau không nói gì, Bảo Thực trề môi, nghĩ thầm, lúc này cô không nên lên tiếng, đợi khi có nhiều cá bơn thì sẽ an ủi Kiến Phi.

“Tớ nói này, một tiếng ‘a lô’ vừa rồi của Dư Chính, thật sự là ‘a lô’ rất kỳ lạ nha.” Kiến Phi bỗng nhiên sờ cằm nói.

Vẻ mặt của Bảo Thục tựa như băng nhạc bị kẹt máy, khoé miệng run rẩy vài cái mới cười giả lả hai tiếng.

Kiến Phi lộ ra nụ cười, ôm cánh tay cô nói: “Đi thôi, không biết bây giờ còn chỗ không nhỉ.”

Cô thở phào. Thông minh như Kiến Phi, sao lại không phát hiện, mà cô thông minh nhất ở chỗ, mặc dù phát hiện cũng vẫn bình thường như cũ.

Đi trên con đường Triệu Gia Bang vào lúc tan tầm luôn ồn ào. Rất nhiều học sinh trung học đi trên đường, các cô ở dưới đèn đường bình luận đồng phục trường học của bọn họ, giống như nhìn thấy chính mình của năm đó.

“Sau khi tớ về Thượng Hải, lúc đi trên con đường này luôn cảm thấy nhìn được một số sự vật quen thuộc thì nhớ đến quá khứ. Nhưng lúc ở Singapore hay là Hồng Kông, tớ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trước kia, có phải bởi vì cuộc sống trước mắt bận rộn nên xem nhẹ rất nhiều chuyện quan trọng hay không?”

Kiến Phi xoay qua đến trước mặt cô: “Bởi vì không nhìn thấy mà thôi, không nhìn thấy thì sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa, con người lúc nào cũng nhìn về phía trước.”

“Nhưng tớ cũng quên mất các cậu.” Bảo Thục hơi áy náy nói.

“Bây giờ không phải đã nhớ rồi sao?”

Cô nở nụ cười, đúng vậy, không nhớ cũng không sao, lúc gặp lại, chúng ta từ một con đường mới cất bước đi.

Bỗng nhiên nụ cười của Bảo Thục cứng lại, cô muốn ép chính mình cười tự nhiên một chút, nhưng Kiến Phi đã xoay người lại theo ánh mắt của cô nhìn qua.

Một cô gái đang nắm tay Trì Thiếu Vũ từ góc đường đối diện đi tới, cô ta đang nói cái gì đó không ngừng, anh ta chăm điếu thuốc, mỉm cười không đáp lời. Khi anh ta ngẩng đầu nhả khói ra, rốt cuộc đã thấy các cô đứng ở dưới ngọn đèn.

Anh ta bỗng chốc dừng bước chân, điếu thuốc rơi xuống đất, cô gái bên cạnh không rõ tình hình oán trách gọi anh ta, có học sinh trung học mặc đồng phục từ bên cạnh họ đi ngang qua... Bảo Thục muốn tiến lên kéo giữ Kiến Phi nhưng mà bóng dáng của cô kiên cường như vậy.

Cô gái nghi hoặc nhìn Kiến Phi, các học sinh tạm biệt nhau ở ngã tư đường, ngọn đèn ở trên đường chiếu xuống giống như chỉ có hai người bọn họ.

Kiến Phi bỗng nhiên bước về phía Trì Thiếu Vũ, Bảo Thục không nhìn thấy nét mặt của cô, cô chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía, cô sợ hãi sẽ xảy ra chuyện vì thế vội vàng theo sau. Nhưng theo được vài bước thì vẫn đứng tại chỗ.

Khoảng cách hơn mười mét, cô rất nhanh đến trước mặt anh ta. Kiến Phi khom người nhặt điếu thuốc trên mặt đất ném vào thùng rác bên đường, cô nói, “Đây là lần thứ mười ba em nhìn thấy anh...”

“...”

Không ai dự đoán được, âm thanh của cô lại hết sức bình tĩnh.

“Nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy em phải không?”

“...”

Trì Thiếu Vũ nhìn cô, không nói gì.

Kiến Phi cười khở một tiếng, “Lần đầu tiên em nói với mình, đến lần sau khi anh nhìn thấy em, em sẽ nói chia tay với anh...”

“...”

“Nhưng mà, lần thứ hai, lần thứ ba, mãi cho đến lần thứ mười hai, anh đều xoay người biến mất. Lúc này đây...anh rốt cục đã nhìn thấy em.”

Biểu tình trên mặt Trì Thiếu Vũ, Bảo Thục chưa bao giờ thấy qua. Đó là vẻ mặt hoang mang, giống như không nhìn thấy con đường sau này.

“Kiến Phi...”

“Chúng ta ly hôn đi.” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng anh ta.

Cô gái bên cạnh ngược lại hít một hơi, nới lỏng bàn tay rồi xoay người bỏ đi.

Có lẽ, nếu ở trên đường gặp bạn gái của anh ta, cô ta còn có thể có lý chẳng sợ. Nhưng mà trước mắt chính là vợ anh ta, mặc dù thế nào cô ta cũng không ngu ngốc đứng đó.

Qua thật lâu, Trì Thiếu Vũ mở miệng nói: “Nếu anh đồng ý với em sau này không tái phạm nữa, em có thể thay đổi chủ ý không?”

Cô cúi đầu: “Tôi đã thay đổi chủ ý mười hai lần...”

“Không thể sửa lại lần thứ mười ba sao?” Anh ta giữ chặt tay cô.

Kiến Phi cười khở, rút tay ra: “Anh không hiểu rõ sao, nếu tôi quá yêu anh, tôi phải thay đổi chủ ý bao nhiêu lần đây.”

“...”

“Nhưng bây giờ đã không còn quá yêu, tôi không muốn đợi đến lúc oán hận anh mới chia tay, như vậy cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ không còn bất cứ ý nghĩa gì.”

Bảo Thực ngấn lệ, lặng lẽ đi qua góc đường kia. Cô không muốn ở bên cạnh, nhìn thấy hai người yêu nhau thảo luận có nên chia tay hay không. Không phải yêu một người là có thể tha thứ tất cả của anh ta.

Crig gửi cho cô ảnh kết hôn, vẻ mặt của cô gái kia rất dịu dàng, cười rộ lên rất thân thiện. Nhưng mà, đôi mắt của cô ta có vài phần giống như cô. Trong email anh ta nói với cô:

“Sau khi tốt nghiệp, em rời khỏi Singapore, vì thế anh cũng đi nơi khác. Ở London, anh gặp cô gái này, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy cười, anh lại ngây ra, nụ cười tươi này rất giống em. Thực ra, anh vẫn rất thích em, nhưng anh cũng rất thích cuộc sống của chính mình. Anh biết, ông trời sẽ không cho anh tất cả. Tuy rằng anh đã nói với em rất nhiều lần, nhưng anh vẫn phải nói với em: anh xin lỗi.

Anh bắt đầu theo đuổi cô gái này là vì muốn nhìn thấy cô ấy cười, rất giống em. Nhưng mà, anh dần dần phát hiện, nụ cười của hai người có phần không giống nhau, nhưng anh không thể nói ra rốt cuộc là không giống cái gì. Thành thật mà nói, quá trình theo đuổi cô ấy có chút vất vả, không hề bằng với lần theo đuổi em. Đương nhiên, cuối cùng cô ấy vẫn trở thành bạn gái của anh.

Dần dần anh lại phát hiện, nét tươi cười không giống nhau đã biến mất, cô ấy cười rộ lên quả thực giống em y như đúc. Đây rốt cuộc là vì sao?

Anh nghĩ, đó là vì hai người đều thật lòng yêu anh.

Một khắc đó, anh mới hiểu được vì sao mình mất đi em, không phải vì ông trời, là bởi vì bản thân anh không quý trọng.

Trước khi kết hôn, anh rất muốn nhận được sự tha thứ của em, vì thế anh nhắn gửi email kia cho em. Cảm ơn lời chúc phúc và quà tặng của em, anh biết em đã tha thứ cho anh.

Anh rất cảm ơn em, không phải vì sự tha thứ của em, mà là vì em cũng từng thật lòng yêu anh. Cảm ơn.

(PS, chuyển lời với Dư Chính, anh bắt đầu luyện tập karate).”

Hoá ra sau khi yêu một người khác cô thật sự tha thứ cho anh ta.

Nhưng sau khi đọc bức thư này, cô mới hiểu được, cho dù cuối cùng anh ta khiến bạn đau lòng thế nào, nhưng đừng quên anh ta cũng từng vì bạn làm tất cả.

Oán hận cũng sẽ không làm anh ta thay đổi bản thân, cũng sẽ không khiến bạn yêu người khác. Tha thứ mới là sự giải thoát chân chính đối với bản thân.

Cô nên tha thứ cho Crig từ lâu, nói như vậy, có lẽ cô sẽ nhìn thấy trái tim của Dư Chính sớm hơn.

Nhà hàng ngay trước mắt, người cô nên yêu sớm hơn đã đứng ở cửa.

Dư Chính nhìn thấy cô, anh hơi giật mình mà đi lên xoa mặt cô: “Em sao thế?”

Nước mắt của cô rất cuộc rơi xuống, ngẩng đầu nhìn thấy anh không biết làm sao.

Cô bổ nhào vào trong lòng anh, nói câu khiến anh khó hiểu: “Bọn họ muốn ly hôn...”

Có lẽ Dư Chính vốn không muốn làm rõ ràng cô đang nói cái gì, nhưng anh vẫn ôm cô, an ủi cô.

Kiến Phi và Trì Thiếu Vũ muốn ly hôn...

May mà cô và anh vẫn ở bên nhau.

Sáng hôm sau Bảo Thực thử gọi di động của Kiến Phi, nhưng đã tắt máy, vì thế cô gửi mấy tin nhắn, khuyên Kiến Phi suy nghĩ kỹ lại. Nhưng bấm nút gửi đi, từ sâu trong lòng cô lại có dự cảm, bọn họ đã kết thúc.

Ngồi trước bàn làm việc, tâm tư của cô đã sớm bay đi chỗ khác.

Bỗng nhiên di động vang lên, Bảo Thực vội vàng tiếp máy.

“Thần tốc nha?” Thì ra là Gia Hoà.

Cô thở dài trong lòng, đối diện với ánh mắt của Dư Chính. Tối hôm qua nghe nói chuyện của Kiến Phi, mặc dù Dư Chính an ủi cô, nhưng anh nhất định cũng rất lo lắng.

Cô hướng về phía anh lắc đầu, ý bảo không phải Kiến Phi gọi tới.

“Gì thế?” Bảo Thực mất hứng.

“Tin tốt đây, công ty đĩa nhạc mời các cậu đến làm bìa đĩa của Joey.”

“Thật sao?” Nghe đến đó, cô có chút vui mừng.

“Bọn họ cảm thấy thiết kế búp bê của các cậu rất sáng tạo. Chỉ có điều, bọn họ cũng đồng thời mời một công ty chế tác khác làm mặt bìa, sau khi hoàn thành xem hiệu quả của bên nào tốt hơn thì dùng bên đấy. Nhưng đương nhiên thù lao bằng nhau.”

“Cảm ơn cậu, tụi tớ liên lạc với công ty đĩa nhạc thế nào?”

“Bọn họ sẽ liên lạc với các cậu.”

Đối với bọn họ mà nói, đây quả thật là một chuyện may mắn. Nhưng khi đang lo lắng bất hạnh của người khác, niềm vui của chính mình dường như cũng không sung sướng ấy.

Sau khi tan tâm, Bảo Thực và Dư Chính phân công nhau đi mua đồ đạc. Lúc đi qua tiệm bán CD lậu, hai cái loa cũ kỹ của cửa tiệm lại phát ra bài hát kia:

“Trên con đường thật dài, anh nghĩ chúng ta là bạn bè,

Nếu thật như vậy anh nghĩ tốt nhất đừng nói.

Lúc nào em mỉm cười cũng không hề nhìn anh,

Thế giới bị em nắm giữ...”

Cô đi vào cửa tiệm đó, lơ đãng nhìn cái đĩa xếp trên giá, kỳ thật cô muốn nghe xong bài hát này.

“Ánh trăng vòng quanh địa cầu địa cầu vòng quanh mặt trời,

Anh tưởng rằng thế giới là một khối vũ trụ yên tĩnh,

Bầu trời đêm nay có ngôi sao băng lướt qua,

Là tiên đoán cái gì...

Trong lặng lẽ em kéo tay anh,

Sao anh cảm thấy cả đêm nay đang chấn động,

Anh nghe được nhịp tim trong lỗ tai,

Sao đang lấp lánh, em sẽ nói thế nào...”

Cô ngậy ngốc đứng đó, nhớ tới quá khứ, cùng với mọi chuyện của hiện tại. Đã sớm biết cuộc sống không dễ dàng như vậy, nhưng đôi khi, vẫn cảm thấy rất gian khổ. Rất nhiều thứ cô từng tin tưởng đã dần dần biến mất trong hành lang của thời gian, cái này có lẽ trong sách thường hay nói, sự khắc nghiệt của thanh xuân.

“Em đã có người đó thì không nên có anh nữa,

Thế giới hồn nhiên lúc này mê mẩn vì em,

Anh nghĩ anh nên nhẹ nhàng buông tay em ra,

Nhưng anh không có sức làm như vậy,

Nhưng anh không có sức làm như vậy...”

Hoá ra, trên thế giới này chuyện nặng nề nhất không có gì vượt qua cảm tình. Không có gì vượt qua nỗ lực mà không được báo đáp.

Cô đứng trước giá hàng hoá, cầm lấy một cái đĩa, trên bì mặt DVD “Siêu nhân mặt nạ” là người đàn ông Nhật Bản có bộ dạng rất giống Dư Chính. Bây giờ nhớ lại, cô không nói rõ rốt cuộc vì sao lúc ấy rất muốn tìm anh của quá khứ. Có lẽ là vì Dư Chính của thời niên thiếu đã mơ hồ trong ký ức của cô. Mà khi yêu thương một người, bạn luôn hy vọng tất cả của anh ấy đều khắc sâu trong đầu mình.

Mà giờ phút này, cô lại cảm thấy bọn họ ngoài bộ dạng bên ngoài thì chẳng có gì giống nhau.

Dư Chính ở trong cảm nhận của cô là độc nhất vô nhị.

Cô lại buông đĩa phim xuống, xoay người rời khỏi tiệm bán CD lậu này.

Cô rất thích bài hát kia, nhưng loại nặng nề này khiến cô có phần không thể xuyên thấu

HẠNH PHÚC NGAY BÊN CẠNH

Xuân Thập Tam Thiếu

www.dtv-ebook.com

12. Chương 12: Như Vậy, Anh Và Bảo Thục Sẽ Có Cùng Mùi Hương

Thứ bảy đã là ngày thứ tư sau tiết thanh minh, tuần trước, người nhà của anh đã đi tảo mộ ông nội. Bởi vì bận bịu thiết kế bìa đĩa nhạc nên hôm nay anh mới có thời gian đi tảo mộ.

Bảo Thục đi cùng anh, hai người mua chút trái cây và hoa tươi. Mộ bia được quét dọn rất sạch sẽ, anh đặt hoa tươi trong tay xuống, kỳ thật anh cũng biết ông nội không thích việc này, nhưng đây là ý chí của người còn sống bày tỏ sự tôn kính đối với người chết. Bó hoa này không thể đại diện thích và ghét của người chết, nhưng có thể đại diện sự tưởng nhớ của người còn sống.

Dư Chính ngồi một mình trước mộ bia, Bảo Thục đi mua tiền giấy, cô rất tin điều này.

Trên mộ bia có tấm ảnh của ông nội, anh nhìn thật lâu, khắc sâu ở trong đầu.

Trong rất nhiều câu chuyện xưa đã nói, một người sắp chết sợ nhất, không phải cái chết, mà là sau khi chết không còn ai nhớ rõ người đó. Kỳ thật người còn sống làm sao chưa từng nếm thử chứ?

Con người sợ nhất, không phải xuất hiện thứ gì đó, mà là biến mất thứ gì đó.

“Em mua rất nhiều, nhân dân tệ, đô la Mỹ, đồng Yên, bọn họ thậm chí còn bán đồng Euro đấy.” Bảo Thục từ sau lưng anh đi đến, trong tay xách theo một túi plastic đầy tiền giấy.

Anh quay đầu lại, cười thản nhiên: “Em tới đốt được không?”

Bảo Thục nhìn anh, giống như muốn đọc ra tâm tình của anh.

Anh đưa cho cô một cái bật lửa, đứng bên cạnh nhìn cô đốt.

“À...đây là ông nội anh.” Cô vừa ngẩng đầu thì thấy tấm ảnh trên mộ bia.

“Ừm.” Anh châm điếu thuốc, hút mấy hơi, sau đó đặt điếu thuốc trên lò đá. Anh hút thuốc, cũng là do ông nội dạy.

“Thì ra ông ấy là ông nội của anh à...” Bảo Thục thả tiền giấy vào trong lò đá.

“Em biết ông?”

“Hồi đó em thường xuyên thấy ông ấy đánh cờ với người khác ở vườn hoa sau trường.”

Dư Chính nở nụ cười, ông nội nhất định rất vui, cô bé hồi đó đã từng gặp ông vẫn còn nhớ ông.

“Ông nội anh làm gì?”

“Ông là thợ đồng hồ.”

Bảo Thục thả hết tiền giấy trong tay vào lò đá, rồi đứng lên: “Hồi đó em vẫn nghĩ rằng, ông ấy rất giống cảnh sát.”

“Ông rất muốn làm cảnh sát,” anh châm điếu thuốc, “Nhưng không làm được. Cho nên ông hy vọng ba anh làm cảnh sát, đương nhiên ông ấy cũng không làm được.”

“Vậy anh có muốn làm cảnh sát không?” Cô quay đầu lại nhìn anh.

Anh nhả khói ra, gật đầu: “Anh từng hứa với ông, nếu ông chưa qua đời thì lúc anh thi vào trường cao đẳng anh đã ghi danh ngành cảnh sát.”

“Anh có hối hận không, vì không tuân thủ lời hứa này?”

Anh lại nhả khói, lắc đầu.

“Vì sao?” Cô nhìn anh.

“...Bởi vì,” anh nhìn tấm ảnh trên mộ bia, “Trước khi chết ông nói với anh, cho dù anh từng hứa gì với ông, sau này anh nên làm những chuyện mình thích.”

Bảo Thục khẽ “À” một tiếng, cô nhất định cảm thấy ông nội anh rất vĩ đại.

Trên thực tế, sau khi trưởng thành, anh mới hiểu được ông nội thật sự vĩ đại: ông biết người đã chết không nên trở thành ràng buộc của người còn sống, cho nên trước khi lâm chung ông muốn mọi người vui vẻ.

Lúc trở về ngồi trên xe buýt, nhìn thấy bầu trời bên ngoài âm u, Dư Chính đang ngủ. Lúc tỉnh lại thì đã đến thung lũng hoa mơ, Bảo Thục ở bên cạnh nhìn ngoài cửa sổ, tay trái dịu dàng nắm lấy anh.

Trong văn phòng chỉ còn một mình Dư Chính đang thu dọn đồ đạc, Bảo Thục và Ben tan tằm trở về nhà. Anh gọi điện cho Trì Thiếu Vũ, không ai tiếp, vì thế anh để lại lời nhắn, mời anh ta sau bảy giờ đến văn phòng.

Dư Chính cũng không chắc chắn Trì Thiếu Vũ nhất định sẽ đến, nhưng anh vẫn vừa dọn dẹp vừa chờ đợi.

Đến tám giờ kém năm phút, anh ta đến đây.

“Cậu muốn đổi văn phòng sao?” Trì Thiếu Vũ vừa vào liền huýt sáo.

“Không có, ngày mai đi Hồng Kông, trước khi đi tìm một số thứ đem theo, thuận tiện dọn dẹp một chút.”

Trì Thiếu Vũ đặt bia mình mua tới lên bàn, sau đó tìm ghế ngồi xuống, rồi không lên tiếng.

Dư Chính ngừng động tác, đứng dậy bất đắc dĩ cười cười: “Có dự định gì không?”

Anh ta cúi đầu im lặng.

“Không có cách nào sao?”

Trì Thiếu Vũ lắc đầu: “Cậu nên biết, tôi có rất nhiều cách đối với phụ nữ. Nhưng đối với Kiến Phi...”

Dư Chính đi qua vỗ vai anh ta. Giữa đàn ông, chưa bao giờ biết nói ra lời an ủi như thế nào.

Bọn họ mở thùng lấy bia ra uống. Có lẽ anh ta không cần an ủi.

Qua ba lượt rượu, Trì Thiếu Vũ bỗng nhiên cười rộ lên, cười đến nước mắt chảy xuống: “Cậu biết không, thực ra tôi cũng không phải thích tự do, tôi chỉ là không thích cô đơn. Nhưng hiện tại, tôi lại cảm thấy càng cô đơn hơn. Đây không phải gọi là ‘gieo gió gặt bão’ sao?”

Dư Chính không trả lời anh ta, anh đến cửa sổ nhìn cảnh đêm ở Từ Gia Hối: “Từ trước đến giờ cậu luôn là người không dễ dàng bỏ cuộc, không phải sao?”

Sau khi trưởng thành, mỗi người đều đi trên con đường của riêng mình. Rất nhiều lúc, bạn không thể nói với họ nên đi như thế nào, nhưng bạn có thể nói với họ bạn sẽ ủng hộ họ.

Tiền Trì Thiếu Vũ đi, Dư Chính đem đồ đạc bỏ vào cặp hồ sơ lớn, rồi chạy về nhà.

Bảo Thực đã tắm rửa xong ngồi trước máy tính của anh xem đĩa phim, thấy anh mở cửa đi vào cô vẫy tay gọi anh qua.

“Anh xem, người này có phải rất giống anh không?”

Anh nhướn mày, tháo cà vạt ném lên giường: “Không thấy giống.”

Bảo Thực vẫn khẳng khẳng cho rằng rất giống, anh cười đi vào phòng tắm tắm rửa, đây không phải đại diện cô nhìn bất cứ ai cũng có bóng dáng của anh sao?

Nước ấm xả trên mặt, Dư Chính miễn cưỡng mở mắt tìm dầu gội, vị trí thuận tay nhất là chai dầu gội anh hay dùng. Nhất định là Bảo Thực tắm xong quên đặt lại cái chai của anh. Anh dùng nước rửa mặt, tìm kiếm xung quanh, nhưng anh lại lập tức thay đổi chủ ý, cầm lấy chai dầu gội của Bảo Thực đổ lên đầu.

Như vậy, anh và Bảo Thực sẽ có cùng mùi hương.

Hồng Kông vào tháng tư, đối với thói quen khí hậu Thượng Hải của bọn họ mà nói, đã khá nóng bức.

Đây là lần đầu tiên Dư Chính làm bìa đĩa nhạc, nhân viên làm tuyên truyền của công ty đĩa nhạc này nghe nói Joe Yu ra tay, trên mặt bọn họ lại có biểu tình không thể tin.

Anh cười khổ một chút, công ty hồi đó cũng làm thiết kế một số bìa đĩa nhạc và bìa tạp chí, nhưng phải mời giám đốc, không chỉ riêng vấn đề trả thù lao.

Cũng may tuy rằng Joey là singer có tiếng tăm trong thành phố, nhưng tính tình rất khiêm tốn, đến trước thời gian chụp ảnh nửa giờ, hơn nữa tích cực phối hợp, chỉ trong một buổi chiều liền hoàn thành kế hoạch của anh.

Vào chập tối, Gia Hoà và James tới thăm anh và Bảo Thực, anh lại đột nhiên có ý tưởng, dùng bóng lưng của James làm cảnh nền mới. Cho tới khi chụp xong thì đã chín giờ.

Lúc này đây, đến phiên Gia Hoà mời bọn họ ăn cơm, bọn họ lại đến quán lẩu hay đi trước kia.

Gia Hoà đưa thực đơn cho James, sau đó nháy mắt mấy cái nói: “Có nhớ lần trước chúng ta đến quán này cùng nhau ăn cơm không, đã là một năm trước rồi đó.”

“Các cậu hiện tại tốt chứ.”

Lúc ở cùng bọn Gia Hoà, Dư Chính luôn quen im lặng không nói chuyện, bởi vì cô là một cô gái rất thông minh, anh thậm chí có trực giác, lần đầu tiên Bảo Thực dẫn anh đến gặp cô, thì cô đã biết tâm tư của anh.

Anh vừa uống trà nóng, vừa nhìn một bên mặt của Bảo Thực thao thao bất tuyệt, có lẽ anh càng tự tại hơn đối với một người “ngốc”.

Lúc rót thêm trà, Dư Chính nhìn về James ở đối diện, anh ta cũng nhìn một bên mặt của cô gái bên cạnh, mang theo một chút sùng bái.

Anh đột nhiên muốn cười, bởi vì nhớ lại mẹ từng nói với anh: nam nữ trên thế giới này tựa như đậu đỏ và bánh, từng miếng từng miếng phủ lên nhau.

Ăn xong, bọn họ đột nhiên có ý tưởng muốn đến Peak Tram ngồi xe cáp lên đỉnh núi. Chiếc xe cáp này lúc lên núi rất nghiêng, anh nhìn ngoài

cửa sổ cao ốc trùng trùng lướt qua trước mắt, bỗng nhiên anh rất muốn xây dựng một cái nhà ở đây.

Hoặc có lẽ, anh thậm muốn một gia đình.

Ban đêm gió lạnh thổi qua đỉnh núi, lại không giống như là tháng tư. Ở Hồng Kông làm việc mấy năm, bọn họ vẫn là lần đầu tiên ngồi xe cáp lên núi. Dọc đường đi Bảo Thục vui vẻ ngắm nhìn xung quanh, giống như bạn nhỏ đã lâu không được đi chơi xuân. Dư Chính mỉm cười, ôm cô rồi hôn lên hai gò má của cô bị gió thổi trúng hơi lạnh.

Bọn họ dọc theo đỉnh núi đi xuống, trên đường đi cũng không nhiều du khách. Bảo Thục bỗng nhiên đi lên nắm tay anh.

“Hôm nay em gặp được Susan.”

Susan là giám đốc nhân sự của công ty quảng cáo bọn họ từng làm việc ở Hồng Kông.

“Cô ấy nói cho em biết, kỳ thật anh và William cãi nhau là vì em lùi lại cuộc họp quy hoạch.” Cô nhìn anh, trong mắt lại có vẻ bất đắc dĩ.

Anh không trả lời, sự thật quả là như thế.

“Là em hại anh từ chức.” Cô dừng bước chân, vẻ mặt áy náy.

Dư Chính nhìn cô, đèn đường rất mờ nhạt. Anh vươn tay xoa khuôn mặt bất an của cô: “Cô bé ngốc, em cho rằng anh không biết em cố ý lùi lại cuộc họp là vì anh sao?”

Bảo Thục kinh ngạc hé miệng, nói không ra lời.

Thư ký của anh nhằm nội dung cuộc họp, nếu không phải cô cố ý lùi lại cuộc họp lần đó, lựa chọn duy nhất của anh chính là ở trước bàn họp xin lỗi với mọi người.

Bảo Thực không phải rất xinh đẹp, tính cách quật cường, dễ dàng xúc động, không biết dành dụm tiền, làm việc chưa từng có kế hoạch, phòng ở lộn xộn, không có dáng dấp con gái, cũng không đủ dịu dàng sẵn sàng... Nhưng mà, từ trên người cô anh cảm nhận được cái gì gọi là quan tâm.

Ở bên cạnh cô, anh luôn cảm thấy ấm áp. Trong lúc bất giác, rể tình đã sớm đắm sâu.

Đêm nay, bọn họ ở trên đường Bạc Phù Lâm nắm tay nhau bước chậm chậm, không nói gì, khoé miệng là nụ cười thoả mãn.

Trở về Thượng Hải đã là tháng năm, thời tiết bắt đầu ấm lại. Kiến Phi bay đến chi nhánh ở Thailand làm quản lý, tất cả mọi người đều tiếc cho họ, nhưng cũng đồng thời cho rằng Trì Thiếu Vũ không đáng thông cảm.

Dư Chính hẹn riêng anh ta đến một quán cà phê mới, nhưng mà anh ta vẫn phờ phạc.

“Phấn chấn lên đi, cậu thế này cũng vô dụng.”

Trì Thiếu Vũ giương mắt nhìn anh, không trả lời, chỉ là gật đầu. Có lẽ anh ta cũng hiểu đạo lý này, nhưng anh ta tạm thời chưa phấn chấn nổi.

“So với cậu, tôi rất khốn nạn.” Trì Thiếu Vũ bỗng nhiên khẽ nói.

Dư Chính có chút bất đắc dĩ, từ trong ánh mắt anh ta có thể thấy được, anh ta thật sự rất yêu Kiến Phi. Có lẽ tình yêu này trước kia đơn giản bình thường tựa như khí oxy trong không khí, nhưng lúc mất đi mới thấy đáng quý.

Dư Chính bỗng nhiên nghĩ tới người mình yêu, anh thấy mình may mắn. Rất nhiều lúc, chúng ta không nhận ra tình yêu, nghĩ rằng rất nhiều thứ đều là thiên kinh địa nghĩa, luôn luôn không nghĩ tới sẽ mất đi.

Nhưng hoá ra chúng ta đã có được thứ trân quý nhất.

Về đến nhà đẩy cửa ra, Bảo Thục đang giúp anh dọn dẹp tạp chí. Thấy anh về, cô cười nhẹ, không nói gì.

Anh cũng cười, hướng về bóng dáng bận rộn của cô.

Cái bật lửa Zippo Mập Mạp tặng cho anh đã dùng rất nhiều năm, nhưng anh thường xuyên quên đồ xăng vào. Anh ngồi trên sofa ăn bánh xe nhiều lần, nhưng làm sao cũng không được.

Bảo Thục quay đầu lại nhìn anh, anh cũng ngậm điếu thuốc nhìn cô.

Từ trong túi cô lấy ra một vật đưa tới trước mặt anh.

Anh sửng sốt một chút, nói không ra lời.

Trong lòng bàn tay cô là chìa khoá nhà anh đưa, trên móc chìa khoá còn cài một cái lọ màu bạc.

Có lẽ từ khi anh đưa chìa khoá cho cô thì cô vẫn dùng cái móc khoá này, hôm nay cô đặt chìa khoá trước mặt anh, là muốn trả lại anh sao?

Lần đầu tiên trong lòng Dư Chính có một tia khủng hoảng.

Bảo Thục thấy anh không nhúc nhích, vì thế cô lấy bật lửa trong tay anh, rồi thành thạo mở nắp của cái lọ kia ra, đồ xăng vào trong bật lửa.

Điếu thuốc ngoài miệng Dư Chính rơi trên mặt đất, thì ra, đó là một lọ xăng.

Rất nhiều cặp tình nhân có tín vật như nhẫn, mặt dây chuyền, bóp da vân vân.

Mà bọn họ lại là một cái bật lửa và một móc chìa khoá cài lọ xăng.

Dư Chính mỉm cười, Bảo Thực chính là một người như vậy. Cô nhất định đã mang theo trên người mỗi ngày từ rất lâu, hy vọng có một ngày, có một cơ hội, lấy ra khiến anh cảm động.

Giờ phút này anh không bao giờ nghi ngờ nữa, người anh yêu cũng yêu anh.

Cô để bật lửa trước mặt anh, anh lắc đầu, đứng lên nắm tay cô.

Ban đêm, ánh trăng lờ mờ trong phòng, Dư Chính vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của người bên cạnh. Đó không phải dùng ánh mắt để nhìn, mà là dùng trái tim.

Có lẽ, người khác sẽ cảm khái, anh cần gì dùng thời gian mười năm để chờ đợi cô, bỏ lỡ bao nhiêu thời thanh xuân ở giữa.

Nhưng anh không hề hối hận.

Tâm linh gặp nhau, không có quá sớm hoặc là quá muộn, chỉ có đúng lúc. Nếu kết cục là tốt đẹp, thời gian ở giữa trôi qua một cách vô ích cũng không nhất định than vãn.

Rốt cuộc ai là người đầu tiên phát hiện tâm sự của anh, anh thản nhiên nở nụ cười.

Không phải bản thân anh, mà là ông nội bảo thủ và ít nói của anh.

Bằng không ông sẽ không làm chiếc đồng hồ kia dưới sự thỉnh cầu của anh, lại càng không gọt anh đổi chữ “Bảo” màu bạc trên vị trí số 12. Nhưng mà quà sinh nhật này anh vẫn không muốn tặng cho người mình muốn tặng, bởi vì đây là tác phẩm cuối cùng của ông nội, anh vẫn đặt nó bên trong cùng ngăn kéo. Giống như anh vẫn đặt tình cảm của mình ở trong góc.

Anh muốn giữ mãi chiếc đồng hồ này ở bên cạnh mình.

Cũng giống như giữ mãi Bảo Thục ở bên mình.

Ngã tư đường ngoài cửa sổ chào đón bình minh đã đến, ánh mặt trời sẽ
luôn chiếu rọi đến từng góc ngách

Table of Contents

Mục lục

1. Chương 1: Vòng Pink
2. Chương 2: Nếu Một Năm Có 730 Ngày, Một Ngày Có 48 Tiếng
3. Chương 3: Mặt Đen
4. Chương 4: Nếu Một Ngày Có 48 Tiếng, Một Năm Có 730 Ngày.
5. Chương 5: Thời Gian Chạy Giữa Những Kẽ Tay Của Cô, Mà Anh Lại Đứng Ở Đầu Ngón Tay Cô
6. Chương 6: Sợ Hãi Chiếm Đa Số Ghế Trong Lòng Anh, Dũng Cảm Là Phe Đối Lập
7. Chương 7: Cô Cũng Từng Hy Vọng Có Một Cuộc Sống Mới, Nhưng Không Ai Tới Cứu Cô
8. Chương 8: Dáng Vẻ Cô Ăn Xong Một Miếng Rồi Liếm Ngón Tay, Đến Bây Giờ Anh Vẫn Còn Nhớ
9. Chương 9: Cô Muốn Tìm Được “Siêu Nhân Mặt Nạ” Kia, Cô Muốn Nhìn Lại Dư Chính Của Quá Khứ
10. Chương 10: Anh Rất Cảm Động, Ôm Cô Thật Chặt, Thực Ra Đà Điếu Con Cũng Biết Dịu Dàng
11. Chương 11: Cho Dù Cuối Cùng Anh Ta Khiến Bạn Đau Lòng Thế Nào, Nhưng Đừng Quên Anh Ta Cũng Từng Vì Bạn Làm Tất Cả
12. Chương 12: Như Vậy, Anh Và Bảo Thục Sẽ Có Cùng Mùi Hương